

İNCI (YENİ) MAGAZINE (1919 - 1923):
THE FEMININE ACTUALITY
DURING THE OCCUPATIONAL PERIOD

Thesis submitted to the
Institute for Graduate Studies in the Social Sciences
in partial fulfillment of the requirements for the degree of

Master of Arts
in
History

by
Elçin Özkal

Boğaziçi University
2007

ABSTRACT

İnci (Yeni) Magazine (1919 - 1923):

The Feminine Actuality during the Occupational Period

by

Elçin Özkal

This thesis deals with questions related to Ottoman women's movement, the role of the press in the dissemination of the intellectual's ideas and ideals about newly transforming Ottoman society, and offers a perception of the conjecture through the light shedding by a women magazine, *İnci (Yeni)* published between the years of 1919-1923. By taking the content of magazine as the guide, messages and debates about the *İnci* magazine's ideal woman is stated. This thesis interprets the well-debated women issue, its contradictions, continuity and departures through ideas reflected on the pages of a popular and well circulated woman magazine.

İnci magazine is a monthly women magazine published during the occupational years in Istanbul. Although, the magazine is enumerated among the shallow Ottoman women magazines of the Armistice period by many bibliographical studies, *İnci* reflects the viewpoints of the its publication period's Ottoman men and women intelligentsia about the women's movement and identification process of "new woman". In addition to that, articles and illustrations of art, literature, beauty and decoration in the magazine's content of reflect the interests of the period's women and their demands from a woman magazine. Further, the magazine is also enabled researcher to realize the effects of wars on the lives of the Istanbulite society's distinct segments despite of the absence of any news about continuing battles in Anatolia. *İnci* also supplies clues about the

Ottoman woman press which was struggling to survive among the power struggles of three different power centers reigned in Turkey during armistice period.

ÖZET

İnci (Yeni) Dergisi (1919 - 1923):

İşgal Yıllarında Kadın Gerçekliği

Elçin Özkal

Bu tez, 1919–1923 yılları arasında yayımlanan bir kadın dergisi olan İnci (Yeni)'nin ışığı altında, Osmanlı'daki kadın hareketi, entelektüel fikirlerin basın yoluyla yayılması ve değişen Osmanlı toplumu idealleri ile ilgili konulara değinir ve dönemin sosyal ve siyasi yapısını yansıtmayı amaç edinir. İnci dergisinin içeriği rehber alınarak, ideal kadın kimliğinin oluşturulmasında derginin okuyucusuna sunduğu mesajların ve tartışmaların saptanmasına çalışılır. Bu tez çok tartışılan Osmanlı'da kadın konusunu, konunun çelişkileri, devamlılığını ve bölünmelerini çok satan popüler bir kadın dergisinde basılan çalışmaları kullanarak yorumlamayı amaç edinir.

İnci dergisi, İstanbul'da işgal yılları sırasında yayımlanan aylık bir kadın dergisiydi. Her ne kadar yeni dönem basın tarihi çalışmaları içerisinde mütareke yıllarında çıkan sığ Osmanlı kadın dergileri arasında sıralansada, İnci dergisi döneminin erkek ve kadın aydınlarının, kadın hareketi ve "yeni kadın" kimliğinin oluşması süreci hakkındaki bakış açılarını yansıttı. Bunun yanı sıra, derginin içeriğindeki sanat, edebiyat, güzellik ve dekorasyon yazıları ve bu konularla ilgili görsel malzemeler İnci dergisinin dönem kadınlarının ilgi alanlarını ve bir kadın dergisinden olan beklentilerini gösteren bir kaynak olarak yorumlanabilmesini sağladı. İnci dergisi, savaş haberlerine yer vermemes politikasına rağmen, dönemin İstanbul halkının yaşamlarındaki savaş etkilerinin tartışılabilmesini ve yeni bir

devletin kurulumunun izlenebilmesini sağlayabilecek bir kaynaktır. Ayrıca, Türkiye’de hüküm süren üç farklı güç merkezinin iktidar mücadelesi arasında ayakta kalmaya çalışan Osmanlı kadın basını hakkında da ipuçları verir.

ACKNOWLEDGEMENTS

I would like to express my great gratitude to my thesis supervisor Assoc. Prof. Yavuz Selim Karakışla who has not only guided to me through this thesis but also has always encouraged me with his kind personality. Without his unconditional support, I can not finish my thesis.

I am also grateful to Prof. Dr. Edhem Eldem and Prof. Dr. Günhan Danışman for their participation on the jury and helpful suggestion for the thesis.

I would like to express my thanks to Gökhan Aydın who has faced all my complaints and found solutions to all the technical problems encountered during the writing process of the thesis. Without his unconditional support and love, it would impossible to finish this thesis.

I would like to express my thanks to Sema Göksel for her careful editing within a short time.

Last but not the least; I would like to express my gratitude to my father Mustafa Özkal, my mother Sude Özkal and my brother Koray Özkal for their presence, constant encouragement and support.

Many thanks go to Selim Ahmetoğlu and Esra Çon for keeping my spirits high during the completion of this thesis. Their support was something priceless.

TABLE OF CONTENTS

ABSTRACT	iii
ÖZET	v
ACKNOWLEDGEMENTS	vii
TABLE OF CONTENTS	viii
LIST OF FIGURES	ix
Chapter I: INTRODUCTION	1
Chapter II: <i>İNCI</i>	13
Publication Features of <i>İnci</i> Magazine	13
Authors and Contributors of <i>İnci</i> Magazine	39
The Conjecture when <i>İnci</i> was published and <i>İnci</i> 's Point of View	49
The Aim of Magazine	69
Chapter III: MODERN WOMEN OF INCI	72
Family Women of <i>İnci</i> :	72
Marriage	73
The Features of A Family Woman	88
Women as Participants in Social Life:	102
<i>İnci</i> and the Women's Emancipation Movement	102
Women and Work	127
Women and Fashion	137
Chapter IV: CONCLUSION	154
BIBLIOGRAPHY	161
Primary Sources	161
Secondary Sources	168
APPENDIXES	173
Index	173
Modern Turkish Transcriptions of Some Articles Published in <i>İnci</i>	192

LIST OF FIGURES

- Figure 1. Cover page depicting a child and a mother embraces by a Turkish Flag. Cover page, *İnci*, no:5, 1 Haziran 1385.....59
- Figure 2. Photograph of Mustafa Kemal and İsmet Paşa. *Yeni İnci*, no:4, Eylül, 1338, p.563
- Figure 3. An illustration depicting a couple having conversation. *İnci*, no:17, 1 Haziran 1336, p.8 102
- Figure 4. An illustration of a young modern looking lady walking on the street. Content's page, *Yeni İnci*, no:2, Temmuz 1338..... 134
- Figure 5. The photograph that was sent to *İnci* as a response to fashion competition. Second cover page, *İnci*, no:7, no date, p.2..... 144

CHAPTER I

INTRODUCTION

The encounter of the Ottoman Empire with the West absolutely has a long history. Reciprocal cultural and political exchanges go back to the foundation of the Ottoman State. However, the political aspirations inspired by the West allegedly date back to the renowned *Tanzimat* Era. Starting with the declaration of the *Gülhane* Edict several innovatory moves were taken by the *Bab-ı Ali* (governmental centre of the Ottoman Empire). In order to improve the political situation of the state, reforms that were also influential on the social and cultural spheres of the Empire were initiated. The west and the concept of westernization gained new meanings for the Ottoman intelligentsia and these concepts paved the way for a new mode of life. The west became the role model of the Empire. In this new life, women who had been locked in their harems for centuries infiltrated to public space and became visible participants of Ottoman social life.

The abolition of slavery and the law enabling daughters to claim inherited land passed immediately after the declaration of the edict. After the declaration of *Tanzimat* and the Hamidian Era, higher education that had been only possible for aristocratic rich families' women members at their houses gradually attained a legal status. Although the curricula of the courses and schools opened for girls were restricted to womanly chores and professions, they triggered new improvements in favor of Ottoman women and created new opportunities. For instance, the opening of girls' elementary schools and girl's industrial schools created a need for women educators. The demand resulted in the opening of Teachers' Schools (*Darü'l-*

muallimat). Although the number of schools was inadequate and enrollment in them was low and many students left school before graduation, such an educational attempt provided young women with new opportunities to participate in social life.

The westernization movement proceeded at an accelerating pace, and simultaneously women consolidated their new status as new actors in social life. Together with educational opportunities, they became involved in women's organizations announcing philanthropic aims. Furthermore, organizations, publications for women took their place in the Ottoman press. Perhaps the most important women's magazine among them was *Hanımlara Mahsus Gazete* (The Ladies' Own Gazette) due to its long publication duration of thirteen years and its celebrated women writers. Other than this renowned and well-studied Ottoman women's journal, twelve other women's publications circulated in the market before the declaration of the Second Constitution. While *Tanzimat* constituted the spark for changes based on principles of westernization, the Second Constitution and later the Young Turk Era marked maybe the most prosperous period for the women's movement.

In the liberal atmosphere following the declaration, women gathered in women's associations in growing numbers and started to rise their voices up more freely within women's magazines. Some of the magazines published between the years 1908-1923 were *Demet* (1908-1909), *Mehâsin* (1908-1909), *Kadın (Selanik)* (1908-1909), *Kadın (İstanbul)* (1911), *Musavver Kadın* (1911), *Kadınlar Dünyâsı* (1913-1921), *Kadınlık* (1914), *Hanımlar Âlemi* (1914), *Osmanlı Hanımlar Âlemi* (1914), *Erkekler Dünyâsı* (1914), *Seyyâle* (1914), *Siyânet* (1914), *Kadınlık Hayâtı* (1915), *Bilgi Yurdu Işığ* (1917), *Genç Kadın Dergisi* (1918), *Türk Kadını* (1918-1919), *İnci* (1918-1922), *Süs* (1923-1924) and *Firûze* (1924). The illustrated

women press became a forum for the discussion of women's questions triggered by the discourse of nationalism which was on the rise. As asserted by Elizabeth B. Frierson, these publications created a public sphere for Ottoman women through the discussion of maternal and wifely ideals, and the creation of modern Turkish women. Editors and writers of magazines marked the transformation of society and state-society interactions.¹ The subjects of the authors expanded from beauty, entertainment, health, literature, housekeeping, child rearing, and fashion to women's participation in public life and westernization. The changing demands of Ottoman women and the demands of Ottoman intellectuals on behalf of women were expressed in popular women magazines. One of the common characteristics of these magazines was their interest in women's emancipation, but their ideas to create modern women were ambiguous. Besides complimentary considerations, contradictory views were also issued in the magazines. Such a publication feature was in line with the characteristics of the first wave of the Ottoman feminist movement. During World War One and the period of the National Struggle, the women's movement found a convenient environment for development, Turkish women more intensively asked for equal rights with men. The struggle of women was to enter politics and to acquire rights to have a say about important state affairs.

The Ottoman women's movement had been launched with the support of the state. Feminism had been sponsored by the Unionists. The main objective of state feminism at that period was the education of women as profitable subjects for the state. Equality in the family and monogamy were the two mottos of Unionist propagandists who wanted to construct a modern family. The "New Family" was

¹ Elizabeth B. Frierson, "Cheap and Easy: The Creation of Consumer Culture in Late Ottoman Society," in *Consumption Studies and the History of Ottoman Empire*, edited by D. Quatert 1590-1922, (New York: State University of New York Press, 2000), p. 247.

promoted by the state against the traditional “patriarchal family”. Unionists aimed to create a new society through the control of the family, the smallest entity of society that was easier to control than whole of the society. They wanted a public life where both women and men could stand together for the good of the country. They were against the veil and the seclusion of women. According to Unionist feminists, the main duty of women was not limited to being a mother or wife, they should be modern women also capable of participating in public life.² Nevertheless, this dream of women was supported by the nationalist idea of modern women. However, the development of such women met with the anti-propagandist attack of the Conservative and Islamist milieu which interpreted such radical changes as the loss of the traditions and honor of the nation. During the war years, Union and Progress took measures to create a “new woman” and a new social order. Due to war time difficulties and deprivation, it became easier for Ottoman subjects to accept new rules and to adjust to new conditions. The shuffling of the social order came with war corruption, smuggling and prostitution but it also led to civil society movements in which women were participants and to the maturation of the women’s emancipation movement. In 1917, the Unionists promulgated a secular family law (*Hukuk-i Aile Kararnamesi*) which did not last long. A coeducational system was introduced in 1918, and women had the right to enroll in their own university (*İnas Darulfununu*). With the encouragement of her Unionist leader husband, Naciye Sultan founded *Osmanlı Kadınlarını Çalıştırma Cemiyet-i İslamiyesi* (Society for the Employment of Ottoman Muslim Women). The main aim of the association was to find jobs for women who had to work in order to

² Zafer Toprak, “The Family, Feminism, and the State during The Young Turk Period, 1908-1918,” in *Premiere Recontre Internationale sur l’Empire Ottoman et la Turquie Moderne* (İstanbul-Paris: Editions ISIS,1991).

survive. In addition, finding proper husbands for women and supporting war orphans were among the objectives of the society. The association successfully found jobs for 8194 women out of 14.000 applicants. They worked in army workshops in return for low wages and daily lunches. The compulsory marriage campaign for the single employees of the society was launched in 1917. Such a campaign was formed in response to the Unionist's attempts to create a national family and to raise new subjects according to the changing social and cultural forms. The society also published some selected applications of women to its campaign of marriage in the press. In order to promote the society's campaign, women who were willing to marry were given a ninety percent wage increase with an additional twenty percent for the birth of each child. On the other hand, women employees who rejected marriage were punished with a fifteen percent decrease.³ In short, marriage, family life and participation in the work force were all glorified by the Society. In accordance with the "new women" campaign of the nationalist ideology, women were required to bear the additional burden of business life without compromising their duties at home. The activities of the Unionists and modernists combined with the deprivations war resulted in the introduction of women to the public sphere and also created new areas for discussion.

Following the war years when the acceptance of radical changes became easier under extraordinary conditions, Women's movement took a new momentum. In 1923, certain Ottoman intellectual women, many of whom had been permanent participants in women's magazines, established the Women's People Party (*Kadınlar Halk Fırkası*) under the leadership of Nezihe Muhittin. However, the new Turkish state refused to recognize such a party. The new Turkish State chose

³ For more information referred to: Yavuz Selim Karakışla, *Women, War and Work in the Ottoman Empire: Society for the Employment of Ottoman Muslim Women (1916-1923)*, (İstanbul: Osmanlı Bankası Arşiv ve Araştırma Merkezi, 2005).

to keep feminist movement under its control and the movement regained the character of state feminism.⁴ As asserted by Yaprak Zihnioğlu, state feminism later manipulated the historical narratives of the women's movement, and Turkish women's emancipation movement and prominent feminists of the time were ignored in Republican historical chronicles.⁵

In the 1980s, women's history studies gained a new momentum as the result of the studies of feminist historians. As a part of the general intellectual shift in history from the official histories to the cultural and social, women made their way back into history, and history was rewritten so as to include these secondary characters. Two prominent scholars, Deniz Kandiyoti and Şirin Tekeli, discussed the legacy of Turkish official history and tried to open a way for new historical studies through the discussion of the history of the Turkish feminist movement. They highlighted women as actors that had a say in the formation of history. Histories taking women as their subjects started to be written and at that point women's magazines appeared as crucial historical sources. *Kadın Eserleri Kütüphanesi* focused on a project that aimed to specify Ottoman women's magazines and their places in Turkish libraries. Simultaneously, Serpil Çakır, who traced the development of Ottoman Women's Movement development after the declaration of the Second Constitution allocated a chapter to presenting Ottoman women's journals as a part of the movement.⁶ With a more detailed investigation of *Kadınlar Dünyası* (World of Women), she made assertions about some established

⁴ Yaprak Zihnioğlu, *Kadınsız İnkılap: Nezihe Muhittin, Kadınlar Halk Fıkrası, Kadın Birliđi* (İstanbul: Metis Yayınları, 2003), p. 147.

⁵ *İbid.*, p. 259.

⁶ Serpil Çakır, *Osmanlı Kadın Hareketi* (İstanbul: Metis Yayınları, 1994).

Ottoman women's magazines. Inspired by such guidebook studies, prominent historians of the Late Ottoman Women's Movement have used women's magazines and articles as primary sources for their works.

This study also aims to be enumerated among such studies an Ottoman women's magazines through a detailed investigation of *İnci* (Pearl) that was published between the years 1919-1923 in Istanbul. *İnci* magazine and its successor *Yeni İnci* were used as valuable sources for many studies on the Second Constitutional and Occupational period.⁷ We could encounter translations of articles and illustrations issued in the magazine which have been used to interpret about the social and intellectual life of the Occupational period. In a nutshell, *İnci* was not utilized only as a source for women's history.

İnci was a contributor to the daily life of Istanbulite society. Being a magazine that had a big sale number; the magazine was involved in the daily lives of upper class Istanbulites and some Anatolian readers. In addition, through the text and photographs of the magazine that present rituals, symbols, and events in social life, it is possible for the researcher to find clues the daily life of period. In order to have a share in the market, *İnci* had to address the readers' tastes. So *İnci* also makes it possible to find clues about its targeted customers' sphere of daily interests. These interpretations about the magazine lead one on to the conclusion that studying *İnci* was a cultural study.

Additionally, *İnci* as an Ottoman women's magazine was a medium to disseminate intellectual's ideals and ideas about the transformation in Ottoman society. Intellectuals tried to reshape and control the transformation in accordance with their ideals. *İnci* like the other Ottoman women's magazines had such a

⁷ Two of the extensive uses of magazine are A. Duben and C. Behar, *İstanbul Households*, (Cambridge: Cambridge University press, 2002), İkbal Elif Mahir, *Fashion and Women in the İstanbul of the Armistice Period, 1918-1923*, (MA Thesis, Boğaziçi University, 2005).

characteristic. As a result, studying *İnci* also made it possible to reach conclusions about the contemporary discourses of power. In addition, that, within *İnci*, besides the voices of national authors who stood at the radical or more conservative ends of the women's question, the voices of women could be also found. As a result, *İnci* gave us the opportunity to investigate contradictory and complimentary ideas about the changing social structure of the occupational period which was shaped by two important wars; World War One and the National Struggle. *İnci* magazine differs from many other contemporary women's magazines in the sense that the changing power relations within the political sphere in a translation period can be traced within the magazine.

Studying *İnci* magazine was a challenge situated between the boundaries of cultural and intellectual histories. By mainly focusing on a single primary source, the study could also be claimed to be a micro history. It is impossible to assert that *İnci* encompasses all the important subjects of the women's movement or Ottoman social, political and intellectual lives. Initially, the magazine was published in Istanbul and addressed Istanbulites, in a word the magazine was dressed according to Istanbulite tastes. Additionally, the publications within *İnci* were mostly the choices of editors and were influenced by the ambiguous power relations in Istanbul. As a result, *İnci* provides the reader with clues about the social, political and intellectual aspects of Ottoman Istanbulite life, not with full-scale information about the period.

In this thesis, *İnci* magazine is taken as the primary source to reach such clues. The introductory process of the investigation about the magazine started with the gathering of all the issues of the magazine situated in Istanbul libraries. After putting all the issues together, the second step was the preparation of an accurate

index of the magazine. Before going onto the translation process, the preparation of the index made the writer acquainted with the material. The third stage of the elementary process was the translation of the articles, news and announcements published in the magazine. In addition to that, lots of literature pieces and advertisements were also translated into Turkish in order to give a full sense about the real intentions of the magazine.

It is important to truly situate *İnci* in its period. As a result, a detailed investigation of the Second Constitutional and Armistice periods were made. It became possible to reach valuable sources about the both the political and the intellectual situation in Ottoman Istanbul. There were also studies that shed light on the Ottoman women's movement. The articles written by Zafer Toprak, Yavuz Selim Karakışla and Elizabeth Frierson were both sources of inspiration on how Ottoman women's magazines could be used. Their studies were also important sources to understand the historical context. On the other hand, the studies of feminist writers about identification process of nationalism that labeled women to be passive agents. Their critiques of official histories about women's neglecting on the way to create nationalist states were useful to understand identification process in nationalist ideology.

It was unfortunate to be unable to include comparisons of *İnci* with its contemporaries in detail. During the process of writing, I tried to focus on the magazine. Taking *İnci* as the primary source restricted me to made more detailed references to nationalist and feminist theories. Presentation of the magazine was the main intention of the study and it is tried to keep the distance between both feminist and nationalist theorems. Such an intention could have resulted in too much emphasis on the magazine, but such a weakness should be understood as the result

of trying to reflect the period and the processes of identity making through the guidance of a primary source.

During the research for sources, I encountered a study made on *İnci* dating back to 1995. It was a master's thesis written in Ohio State University by Ayşe Saadet Koçoğlu. As opposed to the present thesis, Koçoğlu seemed to use the magazine as a complementary source for her discussion about the national identity creation process. The thesis was composed of theoretical discussions rather than the discussion of the magazine. As a result, the said weakness of my study was the advantage of Koçoğlu's work. Nevertheless, such different points of view did not prevent us from reaching some common conclusions about the magazine.

In bibliographical studies such as *Türkiye'de Dergiler ve Ansiklopediler*, and in articles that took women's magazines as their subject, *İnci* magazine was paid special attention. Its high quality printing and illustrations led the writers interpret the magazine as the sample for Republican society magazines. However, these were based on a superficial reading of the magazine which resulted in misinterpretations. Ergun Hiçyılmaz, and Burçak Evren, while writing about the characteristics of post-war Ottoman women's magazines asserted that magazines such as *Süs*, *İnci*, and *Resimli Ay* gave more importance to illustrations rather than to social and political issues.⁸ At that point, the study of *İnci* contradicted such a claim. Although *İnci* was not a political magazine, it did touch upon political and social issues. In fact, taking an apolitical stand in the midst of the power struggle of the Ankara and Istanbul governments was meant to be a political stand. Sedat Simavi as the editor and owner of *İnci* was successful in playing political games by taking an intermediary stand but was also supporter of nationalist ideals. In fact,

⁸ Ergun Hiçyılmaz and Burçak Evren, "Magazin Dergiciliği," in *Türkiye'de Dergiler ve Ansiklopediler (1849-1984)* (İstanbul: Gelişim Yayınları 1984), p. 149.

through the interpretation of the articles published in the magazine, it is possible to follow the transition of power from Istanbul to Ankara. So, it is possible to assert that studying women's magazines as primary sources reveals many innovative points that could lead to different and more developed interpretations of the period and the women's movement.

İnci magazine is an important magazine to worthy of study because it shows the contradictions and complications of the creation of a new woman identity. It gives clues about the construction of the "new woman" and its similarities to the "New Turkish women" of the Republic. Furthermore, it sketches the social life of contemporary Istanbul, the motives which controlled the life of the new bourgeois class, and the attempts of the nationalist intellectuals to tame the excessive demands following the transformation of society.

By focusing on the guidance of the magazine, the second part of the thesis is presented under the subtitle of "*İnci*". This part is dedicated to three subtitles; the publication characteristics of the magazine, its writers and *İnci*'s perception of its publication period and *İnci*'s aim about women. Within this part, conclusions about the relationship of readers and the magazine are made. The effects of occupation and war on society and the press and changing political situation are investigated. Research about the writers of magazine shows the effectiveness of some ideals and ideas about modern Ottoman women that were advocated in the magazine. The conjecture part presents a discussion of the political stand of the magazine. The second chapter ends with the discussion of the magazine's aim and leads the reader to the formation process of *İnci*'s woman.

In the third part of the study, through interpretations of the articles and news issued in *İnci*, the traces of the Ottoman women's movement are followed

and the identification process of *İnci*'s modern women is presented. The third chapter is mainly composed of two subchapters; the family women of *İnci* and women as participants in social life. The chapter is designed to present the magazine's discussion of the Ottoman women within their houses and in the public sphere. Through the discussion of the magazine's articles, the disciplinarian tendencies and the more silent but passionate voices for further freedom for women in political and social life are presented. The complicated matrix of discussions about the seduction and freedom of Ottoman women which appears as the main characteristics of Ottoman women's movement at that period is discussed in the chapter.

The last chapter of the study is allocated to a general conclusion.

CHAPTER II

İNCI

Publication Features of *İnci* Magazine

After the declaration of the Second Constitution in 1908, the Ottoman press boomed. Although the printing duration was different for each, several newspapers and magazines started to be printed. Ottoman women's magazines were one of the important ingredients of this flood in the history Ottoman publication. The 1913 coup d'etat of the Young Turks crippled the rejoicing atmosphere of the Ottoman press and until the First World War, the pressure of the Young Turks' unrivalled political power was felt by the press due to strict censorship. After the First World War, at the beginning of the armistice years, a second boom occurred in *Bab-ı Ali* because of the scattering of political power to several centers. *İnci* magazine was one of these numerous magazines. *İnci* was conspicuous among women the women's periodicals published during the last phase of the Ottoman Empire, with its name, content, appearance, publishing aim and long duration of publication.

The name of the periodical, *İnci* (Pearl), has a feminine sound, however as opposed to many of its forerunners, the magazine chose a name that had no direct relevance to the words, *kadın*, *hanım* or *nisvan* (Although all of them have some different connotations, they are words to used to refer to women). In the magazine, there is no open reference to why the name *İnci* was chosen. The word *İnci* in Turkish, in addition to its meaning as "a shelly concretion, usually rounded

and having a brilliant luster with varying tints found in the mantle or between the mantle and shell of certain bivalve mollusks”⁹, also has to several other meanings. The word is also used to define clean, pretty and orderly things.¹⁰ So it is possible to think that the chosen name has some relation to the magazine’s claim of becoming the only Ottoman women’s magazine that has the quality, prettiness and order of the French magazine *Femina*.¹¹ *Femina*¹² had been a model for previously published women’s magazines such as *Kadın*¹³ and *Musavver Kadın*¹⁴ with its appearance and quality. But, *İnci* seems to be the only magazine among them, extremely loyal to its promises about to imitate French *Femina*’s outlook. In

⁹ *Redhouse Contemporary Turkish-English Dictionary*, (İstanbul: Red House Yayınevi, 1983).

¹⁰ Türk Dil Kurumu, *Türkçe Sözlük*, Ankara 2005.

¹¹ “Bir kaç ay evvel, bazı muhterem hanımlarımızın hazır bulunduğu bir meclisde söz “Diken” e intikal etmişdi. Hanımefendilerimizden biri bizde nefis bir kadın mecmuasına ihtiyacdan bahsetti. Ve koşdu kütübhanesinden derhal “Femina”nın koleksiyonlarını getirdi.

- Bakınız, dedi. Gençliğimden beri *Femina*’yı takib ediyorum. Bu mecmuayı açdıkca ruhumun yükseldiğini, güzellikler içinde zevkimde kendi kendine terbiye olduğunu hissediyorum. Harb başlayınca yollar kapandı. *Femina* gelemez oldu. Sanki büyük bir ruh arkadaşımı gayb ettim. O vakiddeden beri bizde de böyle bir mecmua çıkarmak imkanı yok mu düşünüyorum. *Femina* ile tatmini ihtiyac edememek bana; memleketimin böyle bir mecmuaya muhtac olduğunu hiss etdiriyordu. Çünkü *Femina*’yla takib edemeyen hanımlarda aynı ruhi ihtiyac içindedirler. Halbuki memleketimizde bu ihtiyacı tatmin edecek bir mecmua yok. Bize bu hizmeti yapamaz mısınız ? ”

O meclisden bu tesir altında ayrıldık. Sonra başbaşa verib düşündük. Türk kadınına nezih, pak ve temiz bir kıyafetle çıkacak, onun ruhuna, kalbine nezahat ve güzelliklerden başka bir şey ilham edemeyecek bir mecmuaya hakikaten muhtac olduğumuzu gördük. Bu düşünce bugün sizlere takdim ettiğimiz “ *İnci* ” yi meydana çıkardı.”

“Karie ve Karilerimize”, *İnci*, 1 February 1919, no: 1, p. 2.

¹² French women magazine *Femina* was issued between the years of 1900-1939. According to the internet sources, magazine launched in 1904 a literary award called Prix Femina. The magazine also prepared *Couple Femina* to honour and award women pilots with 2000 francs. To see explanatory article refer to <http://eng.wikipedia.org/wiki/coupe.femina>.

¹³ *Kadın* was a weakly women magazine published in Selanico between the years of 1908-1909. The owner was cited as Mustafa İbrahim and the manager of the magazine was Enis Avni. For detailed information about the magazine see: Fatma Kılıç, *Kadın: A Young Turk Magazine in the Second Constitutional Period (1908-1909)*, unpublished master thesis, (İstanbul: Bogazici University, 2005)

¹⁴ *Musavver Kadın* was a magazine published in 1911. The periodical was initially published as a weekly magazine and then it turned out to be distributed monthly. *Musavver Kadın* has a literary content with special fashion pages. For further information refer to: Şefika Kurnaz, *II. Meşrutiyet Döneminde Türk Kadını*, (Metis Yayınları: İstanbul, 1996) pp. 176-177. ; Kadın Eserleri Kütüphanesi Bibliyografya Oluşturma Komisyonu, *İstanbul kütüphanelerindeki Eski Harfli Türkçe Kadın Dergileri Bibliyografyası*, (İstanbul : Metis Yayınları, 1993), pp. 328-330.

the announcements where *İnci* speaks to its readers, there were several remarks about the difficulties *İnci* encountered during the stabilization period while trying to attain its high quality target, due to paper shortages and inflation. To overcome these difficulties, financial sacrifices were made in respect so as to renounce from the magazine's beauty and quality.¹⁵ The magazine was determined to confront any hardship without sacrificing its quality on the way to becoming the pearl of the Ottoman women's press

It is hard to sketch a stereotype for the publishing characteristics of *İnci*. The magazine continuously changed its format, management building, publishing press and even its content. The publishing period of *İnci* magazine could be divided into two main phases and these periods were marked with a small addition to the title; "*Yeni*" (New), pointing to the change. The first issue of *İnci* was published on the first day of February in 1919 under the supervision of Sedad Simavi. The press life of *İnci* progressed until the first of April, 1921. In these two years, *İnci* was published as twenty-seven issues and with an extra issue for the religious festivity of 1336-1337. Until the twenty-first issue on 21 Teşrin-i Evvel 1336 (4 December 1920), the magazine had been issued as a monthly, from then on it was published two times a month. In fact, the second part of the second publication year of *İnci* was a time of fluctuations. Although *İnci* always used different small title parts to define itself on its cover pages, by the nineteenth issue, content of these titles were similar to each other. The titles presented changeably or together on cover pages were; "*Her ayın ilk günü çıkar ve kadınlığa aid bi'l-cümle nazari ve ilmi meselelerden bahs eder resimli kadın mecmuasıdır*" (Monthly

¹⁵ No name. "Karie ve Karilerimize", *İnci*, no: 6, 1 Temmuz 1335, p. 16. ; No name. "Muhterem Karie ve Karilerimize İntizar", *İnci*, no: 8, 1 Eylül 1919, p. 2. ;No name. "Karie ve Karilerimize", *İnci*, no: 17, 1 Haziran 1336, p. 10. ; No name. "Karilerimizle Hasbihal", *Yeni İnci*, no:1, Haziran 1338, p.21.

illustrated women's magazine dealing with nearly every issue about womanhood), “*Her ayın ilk günü çıkar, her şeyden bahs eder, kadın ve salon mecmuasıdır*” (Monthly women's magazine that mentions everything). Additionally, a sentence that was “*İnci sine-i vatana laik bir cevherdir*”¹⁶ used by the heir to the Ottoman throne, Abdülmecid Efendi in a special conversation, became the co-title that accompanied the said self-titles of *İnci* from the tenth issue on. Later, on the nineteenth issue of the magazine, a completely different title part appeared; “*Her ay çıkar, edebi mecmua*”, (Monthly literary magazine). By the circulation of the nineteenth issue, *İnci* identified itself as a literary periodical instead of a women's magazine. The change in the management was perhaps the reason for this alteration. On the twentieth issue of the magazine instead of Sedat Simavi, Selahaddin Hüsnü was presented as the director (*müdür-i mesul*). Actually, there is hardly any information about this man; however, the change in the content is traceable. The number of poems, stories and literature discussions in the magazine increased. *İnci* declared its change of content on the back cover page:

İnci that is rendering thanks for the concern and affection from the honorable women and man readers, beginning from this issue, is going to go to a maturation phase by its own will. In our country, many favorite young people, who proved themselves in poetry and literature, short story, and drama consequently all the excellent works and inspirations born into the human intelligence and heart, want to create a circle of knowledge by assembling around *İnci*. While we are telling our honorable women and men readers the good news, we can not prevent ourselves from uttering the sense of success that we felt in our hearts.¹⁷

¹⁶ *İnci* is a magazine that is worthy for the country.

¹⁷ “*Muhterem karie ve karilerimizden gördüğü rağbet ve teveccüh mukabele-i şükrandan geri durmayan “İnci” bu nusadan itibaren mesarîf-i azm-i ihtiyariyle bir devre-i tekamüle giriyor. Memleketimizde şiir ve edebisinde, hikayecilikde, musikide, tiyatro hayatında, el-hasıl zeka ve vicdan-ı beşere doğan bütün senihat ve ilhametde kendini gösteren bir çok güzide gencler İnci etrafında toplanarak bir hale-i marifet teşkil etmek istiyorlar. Muhterem karie ve karilerimize bunu*

However, this honorable new duty of the magazine did not last long and ended with the directorship of Selahaddin Hüsni. On the twenty-fifth issue of the magazine, he left his place to Bilal Basri as the new manager, and the small title of the magazine was changed to “*Onbeş günlük risale-i mevkute*” (A Periodical that is published every fifteen days). The reason of the alteration was the coup d'état that occurred in the management of the magazine. The reason for the overthrow was defined by the new management as;

Since the publication of our first issue, though there were several increases in the costs of the paper, cliché, printing-composition and other expenses, *İnci* continued to survive after making many substantial sacrifices. How could I distribute one issue for fifteen *kuruş* while I am painstakingly careful about the paper and the beauty of *İnci*, an issue costs me fifty *kuruş*? Therefore, I am obliged to declare the cost as twenty *kuruş*.¹⁸

Bilal Basri remained as the manager until *İnci* had to end its publication after its twenty-seventh issue. *İnci* had to stop circulating for thirteen months, and returned to the market under the name *Yeni İnci*, on June, 1 1338 (1922). The single name for the director and owner of the magazine was Sedad Simavi, and the identity sentence again presented *İnci* as a women's, and family magazine.¹⁹

tebşir ederken kalbimizde his ettiğimiz mubahatı da şuracıkda kayd etmekden mani-i nefis edemiyoruz.”

No name. “Karie ve Karilerimize,” *İnci*, no: 20, Eylül 1336, p. 1.

¹⁸ “*İnci bedayet-i intişarından bugüne kadar muhtelif safhalar geçirdi, elden ele dolaşdı. Mecmuanın her nushası hakkında karie ve karlerimiz lazım gelen hukmu verdiler. Lakin bu nushadan itibaren “İnci”yi eski la-kayd ellerden kurtardık, vesait ve iktidarımızın yettiği derecede güzel çıkarmağa çalışmak istiyoruz.... Sedad Simavi Bey’in musadesiyle dune kadar mecmuayı tam bir alakasızlıkla neşr edenlerin iştirakını kat ederek üzerimize aldık ve bugün ilk nushayı neşr ediyoruz.”*

No name. “Karie ve Karilerimize,” *İnci*, no: 26, 7 Mart 1337, p. 11.

¹⁹ “*Her ayın ilk günü intişar eder, kadın aile ve salon mecmuasıdır.”*

Although *İnci* had a turbulent publication life, it was always issued in 21x30 cm format and with double frontier-cover page and a back page. The page numbers of 40 issues were changeable due to the space reserved for advertisement, and fashion pages. Although the magazine claimed to have twenty pages per issue in the eleventh issue and promised to reach 30 pages, such stability in page number could not be reached until the publication of the second issue of *Yeni İnci* in July 1338 (1922).²⁰ Even then, the number of pages was eighteen. The first and second issues had twelve pages, whereas the page number increased to sixteen with the third issue. The outstanding issues in terms of their page number, were the three copies named “*Nusha-i fevke’el-alade*” (marvelous issue) with their thirty pages published for the three religious feasts. The main cover pages and the back pages were colored without any exceptions during the publication period of *İnci*. Every page of the magazine was illustrated without exception. The three basic types of illustration; photographs, line illustration and cartoons were used in *İnci*. The scope of the illustrations was multifarious. Colored-women’s portraits were the most repeated ornamentations for the main cover pages. The first issue’s cover page that carries the signature Avni Lifij mainly showed the common features of these portraits; a modern looking woman whose hair was visible from her headgear and whose neck was open enough to reveal her wearing of a pearl necklace.²¹ The prototype was followed also by Sedad Simavi who also painted cover pages for his own-magazine. The exceptions to this cover page tradition are

²⁰ “..... *İnci* şimdikiye kadar yirmi sahife olarak intişar etmekte idi. Onüçüncü nushamızdan itibaren (*İnci*) yi otuz sahife olarak neşr edeceğiz.”

No name. “Karie ve Karilerimize,” *İnci*, no: 11, Teşrin-i evvel 1335, p. 19.

²¹ Avni Lifij 1886-1927: He was born in Samsun to a Çerkez family. Then they moved to Istanbul in 1887. He did not take any formal art education. With the help of Osman Hamdi, he acquired a scholarship from Sultan Abdülmecit and was sent to Paris to study art.

observable in the cover pages of issues five, nine, ten, twenty-two, and twenty-five. The fifth issue's illustration was a well-known one, showing a woman and a child covered by the Turkish flag, probably conveying symbolic meanings about the launching of the resistance movement in Anatolia. The ninth issue was covered with a portrait of Princess Hatice Der-şahvar Sultan, who was aged five at the time. The tenth and twenty-second issues' covers presented paintings of woman; one was playing a piano in a well-furnished lounge and the second was swimming in the water, revealing only a naked shoulder and a little part of her back. A photograph of Halide Edip sitting on a chair was the cover of the twenty-seventh issue of *İnci*.

The page setting of the main cover pages of *İnci* can be divided in three components. The first one was the illustration, the second one was the one-sentenced declaration of the magazine's motto written in *talik* script, and the last one was the price, date and issue in numbers. Besides these components, on some issues index like short notes about the magazine's content and writers could be seen on the cover page. On the other hand, the second cover pages of the magazine were illustrated besides the sketches of women with the photographs and portraits of famous Turkish and European men and women of letters, important politicians, and rarely with the panoramas of Istanbul and life scenes from the Empire.²² *İnci*'s one-sentence declaration of its purpose, the date of publication, and an identity part about the publisher and subscription, and advertisement conditions were placed in *talik* within an illuminated frame on the second cover pages. In most of the cases, the painters of the cover pages appeared to be Turkish. Some of them

²² Coverpage, *İnci*, no: 12, Kanun-i evvel 1335, p. 1. ; Coverpage, *İnci*, no: 22, 11 Teşrin-i sani 1336, p. 1.

were Sedad Simavi, Avni Lifij, Muhsin Refet Bey, İzzet Saba Bey.²³ Only issues twenty-two and twenty-four had foreign signatures. The magazine's back cover pages were composed of fashion models, illustrations for advertisements and in the last issues of the *Yeni İnci*, with poems illuminated with paintings of modern looking women. The visual materials presented in the inner pages were usually women figures. Special sections were illuminated with repeated illustrations in which modern dressed and uncovered, hairdressed women were reading with either their fez and tie wearing handsome husbands or with their women friends. Photography was also an important illustration vehicle for *İnci*. News from abroad and from the country, conversations and cinema news was generally publicized with relevant photographs. From the information given in issue eight, we learn that the magazine also had a private photographer, Muhterem Bey.²⁴ In addition, writings on each page were framed in the page setting. The page numbers were situated at the top of each page and only “1337-1338 Bayram nusha-i fevke'l-aladesi” (1920-1921 Marvelous Religious Festivity Issue) was not numbered.

The text content of the magazine included news, educational/informational pieces, rhetorical sections such as letters, editorials and speeches, an entertainment section composed of literature, humor, the theater, cinema and fashion, and publisher-reader interaction section involving announcements, advertisements and contests. The distribution of these sections per issue was again not uniform. The organization of the publication of special columns in reserved places was not a rule

²³“..... Renkli kapaklarımız atide isimleri muharrir en-i benam ressamlarımıza tevdi edilmiştir: Muhsin Refet Bey: Peşte Sanayi-i Nefise mektebinden mezun. Avni Lifij Bey: Paris Sanayi-i Nefise mektebinden mezun (son defa Almanya'ya gönderilen asarı meyanında, kadiköy belediyesi için yaptığı tablo birinciliği kazanmıştır) İzzet Saba Bey: Sanayi-i Nefise mektebinden birincilikle mezun...”

No name. “Karie ve Karilerimize,” *İnci*, no: 11, Teşrin-i Sani 1335, p. 19.

²⁴ No name. *İnci*, no: 8, 1 Eylül 1919, p. 2.

for *İnci*'s publishers. The exceptions were “*Musahabe*” (Chitchat) columns that were printed as the first article, the “*Abla Mektublari*” (Sister’s Letters) section that was placed on last pages, and news that were entitled as “*Memleketimizde*” (In our country) and “*Avrupada*” (In Europe) which were usually on the last four pages of the issues. Even the haphazard sprinkle of the advertisements on the pages could become disturbing for the readers of the magazine.

...Many of our readers complained about the haphazard position of the content pages within advertorial columns. We took these complaints into consideration. We declare that after finishing the completion of previously taken advertisements, we will arrange a special new column for advertisements²⁵

After this announcement, the advertisement pages were placed on the first and/or last pages. However disseminating one or two-sentence advertisements at the bottom of the inner pages was not abandoned immediately. The number of the advertisement pages of *İnci* was not fixed. The reason was perhaps circulation numbers of the magazine. Although the first and second issues of the magazine had advertisements that could only cover half a page, the third issue presented three pages of advertisements. The periodical’s clients who wished to advertise their products and the scope of the advertisements also increased in number from on the third issue. Advertisements that were published in the first two issues belonged to *İnci*'s sister publications, *Diken*, *Harb Fakirleri* and *Büyük Mecmua*. In the third issue, new comers were introduced to the readers of the magazine. The clients who ordered the publication of their advertisement in *İnci* can be divided into four categories in terms of their duration of appearance; local and foreign

²⁵ “...Bir çok karielerimiz bazı ilanların mündericat sahifeleri arasına sıkıştırıldığından şikayet ediyorlardı, bunu da nazar-ı itibare aldık ve evvelce dercini tahayyüd ettiğimiz ilanlar itham bulunduktan sonra ilanlar için ayrıca ilan sahifeleri tertibine karar verdik...”
No name. “Muhterem Karie ve Karilerimize İntizar,” *İnci*, no: 8, 1 Eylül 1919, p. 2.

companies and private entrepreneurs that were specialists on products and services addressed directly to women, medical businesses and products, publication firms and the advertisement of firms that can be categorized as producers of man-addressing products. Shoe-makers and sellers, local tailors who were educated abroad and foreign owned small companies of fashion, local fashion stores and coiffeurs were the most loyal clients of *İnci*'s advertisement pages. Baby-food and midwife announcements and a fortune-teller advertisement became the additional participants. The second category was composed of hospitals (under the headline of tedavihanes), medicine that could cure headaches and short temper associated especially with women, foreign and Turkish doctors, and dentists. Books and periodicals printed by "*Diken- İnci Neşriyatı*" (*Diken* and *İnci* Publications), and some other companies that were related to *İnci*, appeared among the other advertisements. Lawyers, insurance companies, automobile sellers and repair shop advertisements were directly addressed the male readers of the magazine who could afford such luxuries in a war environment. In terms of their format, most of the advertisements were illustrated with relevant caricatures. Again pictures of women were the most prominent vehicle of illustration. Small identity parts that presented the name of the company or individual, the work, and the address in *talik* script were added to the caricatures. The announcements were written in simple language in a direct manner. The advertisements given to the magazine were attained through *İnci*'s itinerant officer or directly from the head office till the publication of *Yeni İnci*. From then on, *İnci* started to use various advertisement firms to communicate with its clients. Besides the bigger clients of the magazine with the third issue of *İnci*, a new part was reserved within the advertisement pages for shorter announcements in return for a smaller amount of

money. Although the price was declared to be five *kuruş* for each centimeter, the price for the short announcements was two *kuruş* for six words.²⁶

The first issue of *İnci* was sold for ten *kuruş*. However, on the cover page of the next issue, the price of the magazine increased by five *kuruş*, to fifteen *kuruş*. The increase was declared to be temporary but it was never taken back.²⁷ The fifteen *kuruş* price of the magazine did not change till the seventeenth issue. The sixth issue, declared to be the special issue “*Bayram Nusha-i Fevke’l- aladesi*” (Marvelous Religious Festivity Issue) was the exception in terms of its price. The sixth issue of *İnci* was distributed for twenty *kuruş* because of its colored extra fashion pages. The price for the seventeenth issue of *İnci* saw another five *kuruş* increase and the price became 20 *kuruş* for each magazine. The reason of the increase was announced by Sedad Simavi as:

Since the publication of our first issue, though there were several increases in the costs of the paper, cliché, printing-composition and other expenses, *İnci* continued to survive after making many substantial sacrifices. How could I distribute one issue for fifteen *kuruş* while, I am painstakingly careful about the paper and the beauty of *İnci*, and one issue costs me fifty *kuruş*? Therefore, I am obliged to declare the cost as twenty *kuruş*.²⁸

²⁶ No name. “Küçük İlanlar,” *İnci*, no: 3, 1 Nisan 1919, p. 2.

²⁷ “*Mecmuamızın ilk nushası çıkdıktan beri kağıd piyasasında olan büyük tereküm bizi müşkil bir mevkide bıraktı. İnci’nin nefasetine helal vermemek için muvakiten iyatı onbeş kuruşa iblağa karar verdik.. Muhterem okuyucularımızın bu iblağı ihtikr değil bir ihtiyac-ı müberrem olarak kabul edeceklerini zann ederiz. Abone eski fiyat olmak üzere (155) kuruşdur.*”
No name. “Karie ve Karilerimize,” *İnci*, no: 2, 1 Mart 1919, p. 2.

²⁸ “*...İlk nushamızın intişarından beri kağıdın, kulişe, tabbiye-i tertibiyeye ve masraf-ı sairenin yüzde bir kaç misli artmasına rağmen maddi bir çok fedakarlıklarda bulunarak İnci’nin hayatını idame ettim..... İnci’nin kağıdına ve nefasetine bir sabık itina edip kendime ancak elli kuruşa mal olan bir nushayı onbeş kuruşdan nasıl tevzi eddirebilirim? Binaen-aleyh bu nushanın bedelini yirmi kuruşa iblağa mecbur oldum...*”
No name. “Karie ve Karilerimize,” *İnci*, no: 17, 1 Haziran 1936, p. 10.

The unnumbered issue printed after the seventeenth issue as the issue of Ramadan Religious Festivity of 1336 – 1337 was the most expensive issue of the magazine ever printed with its fifty *kuruş* price. The issue's price remained as 15 *kuruş* for subscribers. Subscription and its subscribers were very important for *İnci*. The magazine saw its subscribers as the guarantee of the continuation of its publication and as the only means to attain its goal of being the unique perfect-looking magazine of *Memalik-i Osmaniye* (Ottoman land). It continuously called for subscription and the collection of its issues.²⁹ The subscription price for *İnci* readers was announced to be 150 *kuruş* for Istanbul and *taşra* (the provinces), and 200 *kuruş* for *memalik-i ecnebiye* (foreign countries). Later, there occurred a decrease of 20 *kuruş* in the price of subscription for foreign countries. The subscription amount remained the same for the first increase in the magazine's price; however there was no warning about the increase of the subscription price after the second regulation of the magazine's price on its seventeenth issue. It is important to note that six month and three month subscriptions were out of the question for *İnci* until the twenty-second issue. On the second cover page of this issue, it was declared that;

Regulations for subscription: Both for
Istanbul and the provinces 410 *kuruş* for a year,
240 *kuruş* for six months, and 125 *kuruş* for three
months.³⁰

²⁹ No name. "Karilerimize," *İnci* ,no: 2, 1 Mart 1919, p. 12. ; No name. "Karie ve Karilerimize," *Yeni İnci*, no:5, Kanun-i Evvel 1338, p. 16. ; No name. "Karie ve Karilerimize," *Yeni İnci*, no:6, Kanun-i Sani 1339, p. 16. ; No name. "Muhterem Karilerimize," *Yeni İnci*, no: 7, Şubat 1339, p. 17. ; No name. "Muhterem Karilerimize," *Yeni İnci*, no: 12, Temmuz 1339, p. 18.

³⁰ "Abone şeraiti: seneliği İstanbul ve taşra için 410, altı aylığı 240, üç aylığı 125 kuruşdur."

The increase of the subscription price for one-year was due to the change of the publication date of the magazine to fifteen days. Another change in the subscription price occurred after the twenty fifth issue of *İnci*. This regulation was due to the *coup d'état* that occurred in the management of *İnci*. According to this regulation subscriptions for one-year became 200 *kuruş*, six months turned out to be 155 and three months decreased to 85 *kuruş*. With the publication of *Yeni İnci*, the price and conditions of subscription again changed. Six month and three month subscriptions were abolished and only one-year subscriptions were accepted by the management of the magazine. The one year subscriptions price for the magazine appeared to be 250 *kuruş* for all of *memalik-i Osmaniye* (Ottoman lands), and 275 *kuruş* for *memalik-i ecnebiye* (foreign countries). On the sixth issue of *Yeni İnci*, the price for foreign countries increased to 300 *kuruş*. All the price regulations of the magazine were declared to be made out of necessity. The increase in price was declared to be due to the lack of quality paper and the overvaluation of publication material resulting from the non-stabilization of the peace environment. The continuous regulations of price were a proof to economic turmoil of the environment that *İnci* was published in.

İnci was apparently striving for popularity. The first editorial of *İnci* gives a hint about the intention of the magazine to reach as many readers as possible.

We want the reader who takes *İnci* into her hand first of all to feel that she/he is confronting a beauty which purifies her soul. Therefore we paid extreme attention to its pictures and paper. Also in its articles we refrained from things that would hurt the pure souls of women... the women's magazines published until now have been either too serious or too frivolous. The magazine owners shaped their publications according to their needs without taking account of the needs of women.

However, in our articles our guide has been the needs of our women.³¹

In order to increase its circulation and subscription rates *İnci* resorted to several promotional means. To increase the subscriptions *İnci* announced on its seventh issue that those readers who sent the price for the delivery would be sent four or five issues of *İnci* or *Diken*.³² Another promotion was presented for the readers living out of Istanbul on the fifteenth issue. As a response to the demands a small example of the collection of *İnci* was sent to the demanders.³³ Also in the same issue, it was declared that if readers renewed their subscription by the next issue, they would pay just 100 *kuruş* instead of 150.³⁴ Another way chosen to increase circulation was to address both *İnci* and *Diken* readers. 20% discount was made for *Diken* subscribers who wanted to subscribe to *İnci*. The same promotion also worked for the *İnci* subscribers who wanted to subscribe to *Diken*.³⁵ The same policy of discount was continued in relation to the small advertisements published by the magazine. *İnci* and *Diken* subscribers who wanted the publication

³¹ “İstiyoruz ki “İnci” yi eline alacak kari, evvela ruhuna nezahat veren bir güzellik karşısında bulunduğunu his etsin. Bunun için resimlerine, kağıdına fevk’el-alade itina etdik. Sonra yazılarında kadının nezih ruhunu rencide edecek şeylerden ictinab etdik... Şimdiye kadar çıkan kadın mecmuaları ya pek ağır başlı veyahud pek hafif meşreb oldular. Mecmua sahipleri kadınlığın ihtiyacını düşünmeyerek gazeteyi kendi hislerine göre tertib ve tanzim etdiler. Halbuki yazılarda bizim rehberimiz kadınlığımızın ihtiyaçları oldu.”

No name. “İnci’yi Niçin Çıkıyoruz,” *İnci*, no: 1, Şubat 1919, p. 1.

³² No name. *İnci*, no: 7, no date, p. 2.

³³ “Taşradan taleb üzerine mecanen numunelik ufak bir koleksiyon takdim edilir.”

No name. *İnci*, no: 15, 1 Nisan 1336, p. 2.

³⁴ “....bir gazetenin idame-i hayatı abonelerinin tezayidi nisbetinde kabil olur. Bizim abonemizin mikdarı ne kadar çok olursa biz de o derece fedakarlık etmeğe muvaffak oluruz. Abone şeraitinin pek bahalı olmasına rağmen yine okuyucularımıza bir teshilat göstereceğiz. Nisan nushasıyla, mayıs nushasının intişarına kadar olan bir aylık müddet zarfında abone bedeli yalnız yüz kuruşdan ahd olunacak bu müddetin hitamında yine yüz elli kuruş hesabıyla abone kayd olunacaktır...”

No name. *İnci*, no: 5, 1 Haziran 1335, p. 2.

³⁵ *Diken* was a weekly colored - humor magazine that started to be published by Sedad Simavi in 1919. *Diken* aimed to refresh the sense of humor in the Ottoman press and to make people laugh after the sad days of war.

of their short announcements were to pay only half of the price.³⁶ Another way to increase the circulation of the magazine was the prized competitions prepared continuously till the seventh issue of the magazine. The effect of the contests was in fact two-fold. Beside their effect on the circulation rate, contests were meant to be a link between the readers and the magazine. Through the contests, readers were to become active agents involved in the publication of the magazine.

The first competition's question was "*Kadınlar Kaç Yaşında İhtiyarlar?*" (When do women get old?) and the prizes were announced to be a manicure set for the winner, a bottle of lavender for the second, one-year subscription to *Diken* for the third, one-year subscription to *İnci* for the fourth, and an issue of *Harb Fakiri*³⁷ from the fifth person to the fiftieth, and a set of *Diken* cards for the fifteenth to the seventy-fifth person³⁸. The answers of such questions did not take place in the magazine. The scope of the questions asked the readers was varied but all of them somehow had a social pin point. Competition question of the second issue was related to an acrobat who was in a difficult position while holding his wife in his one hand and his daughter in his other hand. The question to be answered was whom the acrobat should sacrifice to save the other's life. Although the answers were declared to be issued, only the winners were announced on the next issue. The subject of the third competition was who to marry. Women readers were asked to choose one of the candidates given by magazine according to their

³⁶ "*Diken ve İnci aboneleri için yüzde elli tenzilat yapılır yani her satırdan yalnız bir kuruş ücret alınır.*"

No name. *İnci*, no: 3, 1 Nisan 1919, p. 2.

³⁷ *Harb Fakiri* was a humor magazine published by Sedad Simavi. It was published weekly and sold for 15 *kuruş*.

³⁸ No name. "*Musabakamız*", *İnci*, no: 1, 1 Şubat 1919, p. 11.

characteristics.³⁹ The answers were declared with the winners on the next issue. The fourth competition of *İnci* was highly interesting. It was about the voluntary campaign of *İnci* for the reversal of “*yaşmak*” (veil) in the attire of Ottoman women. Readers were asked to find reformed ways to use the “*yaşmak*” (veil) as part of their attire. The prizes for the winners were notable. But the participation in the competition was declared to be inadequate on the fifth issue and an additional one-month duration was given to the readers to prepare their answers.⁴⁰ The result did not change and the fourth competition was canceled. The last competition was again about age, this time a man’s age to be considered old was the question. The winner’s answer to the question was announced on the seventh issue. The competitions of *İnci* ended with the seventh issue, but for the first issue of *Yeni İnci*, two extra competitions were organized. The first one was inspired by a foreign magazine’s competition about making drawings by using numbers. The winners were announced again with their drawings and with a note mentioning that the competitors’ drawings were much more successful than the participants of the foreign magazine’s competition.⁴¹ The idea for the second competition of the magazine was again of foreign origin, but the magazine became aware of the subject through its *refika* (friend) *Vakit* journal.⁴² The readers of *İnci* were asked twelve questions. The competition questions of *İnci* most of the time came after the news related to the subject and the name of the winners were published in the next issue of the magazine. The questions did not have single answers, according

³⁹ No name. “Musabakamız”, *İnci*, no: 2, 1 Mart 1919, p. 8.

⁴⁰ No name. *İnci*, no: 5, 1 Haziran 1919, p. 16.

⁴¹ No name. “Rakamlarla Resim Musabakamız,” *Yeni İnci*, no: 3, Ağustos 1338, p. 18.

⁴² No name. “Yeni Musabakamız: 12 Sual,” *Yeni İnci*, no: 3, Ağustos 1338, p. 18.

to the rapprochement of the reader the possible answers were designed to be varied. With this, *İnci* was trying to strengthen the reader- publisher relationship rather than reaching true answers. The aim was to interact with the reader about important social issues and to learn about the preferences of its audience.

The promotion activities of the magazine seemed to be successful. The magazine declared itself to be the number one women's magazine of Ottoman lands, on the cover page of the fourth issue.⁴³ This claim continued apparently until the ninth issue. As can be understood from the clues present in the announcements of the magazine, the circulation of the magazine continued to increase till the twenty-numbered issues. While announcing the winners of the second competition, *İnci* claimed that five-hundred answers had been mailed to the management. This number reached one-hundred according to the claim of *İnci* on its fourth issue. The most noteworthy declaration about the sales of the magazine appeared on the ninth issue on the advertisement pages. In its own advertisement written in a blank square, *İnci* invited firms to advertise as; "If a pleasant advertisement of yours was presented here, ten thousand people would see it and read it."⁴⁴

The number of subscribers was declared to be four-hundred and eighty by *İnci* on its seventh issue, which called for more subscribers so it could be published quarterly. There was no other data about the subscribers.

The most reliable clues about the composition of the readers of the magazine are attainable from the editor-reader communication sections. The

⁴³ "Diken neşriyatından olan *İnci* memalik-i Osmaniye'nin en çok satan kadın mecmuasıdır." *İnci*, no: 4, 1 Mayıs 1919, cover page.

⁴⁴ "Mesela burada güzel bir ilanınız bulunsa idi on bin kişi görür, okurdu." No name. *İnci*, no: 9, Eylül 1919, p. 17.

advertisement announcements of editors, circulation figures given in announcements and the coming answers to the contests of the magazine are sources that display information about the magazine's readers. The most apparent statement about the audience of *İnci* is attained from an announcement calling for advertisements:

You have plenty of commodities. But, how can you sell them? We want to show you the way. But you should pay careful attention. You should put up an announcement via *İnci*. Be sure you will benefit more from *İnci* than the notices in the newspapers which cost you plenty of money. Because of a daily newspaper is read only one day and is used as fuel after that day. But *İnci* has a special place from the most special halls to the plainest rooms. Nearly ten thousand women and men readers of *İnci* carefully follow the magazine and save it with the best intentions. Thus, the notice that you put is going to be published each month and will be seen many times in *İnci*. And everybody reads perfectly what you sell, what you buy in the smart frame of *İnci*. From princes and princesses, ministers and harems, doctors, male and female officers to male and female students, all the people in the country from the upper class people to very modest people, everybody reads *İnci* each month and loves it. All the readers are the regular customers of the market.⁴⁵

The readers enumerated by the magazine were members of the educated class of Ottoman society. In addition, *İnci* did not separate its readers as women or men. There was no sexual differentiation. Usually in the articles and

⁴⁵ “Malınız çok... Fakat nasıl elden çıkarmalı? Size bir yol göstermek istiyoruz. Yalnız ehemmiyet vermeden geçmeyiniz. (*İnci*) vasıtasıyla ilan veriniz. Her halde yevmi gazetelere sarf ettiğiniz avuç dolusu paralara mukabil verdiğiniz ilanlardan size *İnci*'de daha ziyade istifade edeceğinize emin olmalısınız. Çünkü bir yevmi gazette bir gün okunur ve ertesi gün yakıt yapılır. Halbuki (*İnci*) nin en mutena salonlardan en mutevazı odalara varıncaya kadar bir mevki-i mahsusu vardır. *İnci*'yi okuyan on bine yakın kari ve karie bu mutena mecmuayı dikkatle takib eder ve hüsn-i muhafaza eder. Bu suretle sizing her ay neşr edeceğimiz ilan bir kere değil defalarla göz önünde bulunur. Ve ne satdığımızı, ne istihzar ettiğinizi her kes *İnci*'nin şık çerçevesi altında daha mükemmel bir surette okur. Prens ve prenseslerden, nazırlar ve haremelerinden, doktorlarla, memur ve memurelerden, talebe ve talebata varıncaya kadar, bütün memleketin en yüksek tabakasından, en mutevazi tabakasına varıncaya kadar herkes (*İnci*) yi her ay okuyor ve beğeniyor. Bütün bu kariler aynı zamanda piyasanın devamlı müşterileridir.”

No name. *İnci*, no: 9, Eylül 1919, p. 17.

announcements of the magazine both men and women were addressed together, except for the very specific subjects. The names and titles of the winners contributors to the magazine and the contributors to the “*Sualler ve Cevablar*” (Questions and Answers) can be shown as evidence to this assertion.⁴⁶ As can be understood from the identification sentences appeared next to the women’s name, they were either the sisters or wives of officers and merchants, or working and/or studying women. On the other hand, military officers, teachers and local governors, doctors and dentists, and students were some of the titles of the male readers of the magazine. *İnci* was a women’s magazine published for both educated- middle and high class women and men. Another proof of this assertion was the advertisements issued in the magazine. Automobile firms, hairdressers, fashion stores, doctors and dentists, lawyers, insurance firms were also clients of *İnci*’s advertisement pages, aiming to reach the strata that could afford their services. These strata probably included the newly rich of the period. The language of the articles which appeared in *İnci* was simple in general. English and foreign words were used in the article in parentheses next to Ottoman original translations. *İnci* did not only target the Istanbulite readers of magazines. It also aimed to reach readers in the provinces of the Ottoman land and foreign countries. In the first issue of *Yeni İnci*, the magazine referred to its audience about the two month lapse of its publication due to the fair press regulations of the Anatolian government. While stating that, the magazine also declared that its Anatolian readers amounted to two thousand.⁴⁷

⁴⁶ No name. “Sualler ve Cevablar,” *İnci*, no: 26, 7 Mart 1337, p. 2. ; No name. “Sualler ve Cevablar”, *İnci*, no: 27, 1 Nisan 1337, p. 17.

⁴⁷ “*Mecmuamızı mütezayid bir nefasetde neşr etmek hususundaki arzumuzun hararet ve samimiyetine rağmen bir müddet için Anadolu, pek haklı olarak İstanbul matbuatının duhulunu*

İnci also initiated several promotions to reach its potential readers in the provinces. As stated before, it promised to send several issues of *İnci* to the provinces to answer demands coming from the provinces. It also tried to communicate with book sellers through its loyal readers. Starting from the fifth issue of *Yeni İnci*, the magazine issued a full page announcement to urge its readers to support their beloved magazine. The announcement was composed of three parts. The first part was dedicated to the regulation of subscription, the second part was announced *İnci*'s attempts to persuade its readers to prepare a collection, and the last part was presenting the aim of the magazine to organize *İnci* in a competitive format to European magazines. One of the many wishes of *İnci* was related to provincial distributors. The magazine wanted its provincial readers to inform them about the lack of gazette shops that sold the magazine.⁴⁸ The representation of subscription prices for abroad besides Istanbul and the provinces and the continuous change in amount also shows that *İnci* aimed distribution to foreign countries. Although it is hard to come up with a specific answer, the foreign readers of the magazine were perhaps those who had seen *İnci* during their residence in Ottoman lands. On the second issue's cover page, *Yeni İnci* had an extra identity part in French. In addition, a letter published under the title of "*Ufak Bir Fransız Kariemiz*" (A Young French Reader of *İnci*) from a five year old French girl shows that *İnci*'s issues reached France, whose popular women's

men etmeye karar verince İnci'yi tatil etmek zarureti hasıl oldu. Çünkü İnci'nin Anadolu'da iki binden fazla kariyi vardır."

No name. "Karie ve Karilerimizle Hasb-i Hal", *Yeni İnci*, no: 1, 1 Haziran 1338, p. 21.

⁴⁸ "*Bulduğunuz memleketde İnci satan bayi yok ise bizi haberdar ediniz, ve bize bir bayi tedarik ediniz. Buna mukabil hem İnci'nin satışını çoğaltmışem de İnci'nin nefis bir suretde intişar etmesine yardım etmiş olursunuz."*

No name. "Muhterem Karielerimize," *Yeni İnci*, no: 5, Kanunievvel 1338, p. 17. ; No name. "Muhterem Karielerimize," *Yeni İnci*, no: 6, Kanunisani 1339, p. 17. ; No name. "Muhterem Karielerimize," *Yeni İnci*, no: 7, Şubat 1339, p. 17.

magazine *Femina* was taken to be the model for *İnci*. It is hard to make assertions about the uneducated women or men readers that *İnci* addressed. There were no responses from such readers to the magazine. However, the colored and illustrated pages must have attracted illiterate readers or maybe the reading aloud practices enabled that stratum of readers to be reached. However, it should be stated that the assumptions stated here about the audience and management of the magazine are based on the clues taken from the assertions of the magazine. Because there is not information to consolidate these assertions, the clues are taken as disputable realities.

The shift of the printing house, editor and even head writer was a known tendency of the Ottoman press.⁴⁹ *İnci* also adopted this tendency and continuously changed its printing office due to its publication needs. Its most loyal publisher was a *Matbaa-i Ahmed İhsan Şirkası* which was an established printing house. *İnci* worked with this company for thirteen issues of *İnci* and for *Yeni İnci*. *Asri Neşriyat Şirketi*, *Istanbul Tanin Matbaası*, *Şems Matbaası*, *Matbaa-i Ebu'z-ziya*, *Necm-i İstikbal* were the other publishers of the magazine. *İnci* was published by its own printing office for three months between the fifteenth and eighteenth issues, and become the only women's magazine that had its own publishing press during this time period. The address of the management of *İnci* was also continuously moving around the press center of Istanbul. *İnci*'s editorial office was needed for communication and subscription purposes. It can be said that *İnci*'s editorial office moved with the editor of the magazine. *Servet-i Fünün Matbaası* was the most prominent place for the administrative center of *İnci* and *Yeni İnci*. In addition to *Servet-i fünun*, the magazine moved its administrative center

⁴⁹ Palmira Brummet. *Image and Imperialism in the Ottoman Revolutionary Press*, (New York: State University of New York press, 2000) p. 32.

(*idarehane*) to *Zaman Matbaası* on its fifth issue, it occupied its own administrative center for ten months between issues nine to nineteen, then its center was moved to *Şems Matbaası* and later to *Çiftçi Kütüphanesi* and lastly returned to *Sevet-i Fünün Matbaası* during the publication period of *Yeni İnci*. The magazine also published the advertisements of the printed books by these printing houses.

Along with the magazine, additions were also distributed to the market during the publication period of *İnci*. On the sixth issue of the magazine, extra six fashion pages were added to the periodical. On the front page of the fifteenth issue a note was written warning readers buy the magazine's colored addition. "*Diken and İnci Salnamesi*"⁵⁰ which was published for the first anniversary of both magazines can also be included in the magazine's extras. This *salname* was announced on the thirteenth issue of the magazine in the advertisement pages. Its price was twenty-five *kuruş* and it was distributed through mail.⁵¹

The dating system of the magazine was not also strict. The dating of the first issue was in Gregorian, differing from the other magazines. The magazine was dated in Gregorian until its fourth issue. This difference in dating should be attributed to *İnci*'s aim to copy *Femina* and to create a magazine equal to European women periodicals. On the fourth issue, the dating of *İnci* was done according to the fiscal (*Mali*) calendar and it returned to the tradition of the other Ottoman magazines. However, again on the cover pages of the eighth, ninth, eleventh and twelfth issues the Gregorian dating system was applied. Additionally, some of the issues of *İnci* were published dateless. The covers of the seventh, thirteenth, fourteenth, nineteenth and twentieth issues did not specify the date of

⁵⁰ Salname was an annual index which registered the name of the articles and their writers.

⁵¹ No name "*İnci ve Diken Salnamesi*", *İnci*, no: 15, 1 Nisan 1336, p. 19.

publication. An important point to be stated here is that in addition to the dateless issues, there were two months in which the magazine was not published. During October and November 1338 (1922), it is understood that the magazine stop being published. However, there appeared no explanation about this interval. This interval was covering an important time period for the victory of the Independence War. Without any special reference to these war reports, *İnci* magazine was back in print from December of 1922.

There are also some clues in the magazine about the times when *İnci* was sent to the press. Announcements about the advertisements for the magazine stated that all the demands for advertising should be given until the fifteenth day of each month, also the readers who were wished to send answers to the competitions and readers' parts of the magazine were warned to post their answers so that when their answers would be reach the magazine directorate by the twentieth of each month. Some poems and articles in *İnci* were also published with their writing dates by their writers. Some of the writings were fresh and written in the previous month for *İnci*, but there were also poems and articles written years ago by their authors. In some pages of *İnci*, a mutual connection between writers was observable. With a one month interval, there appeared answers of a writer to another one. For example, on the fourth issue dated 1 May 1919, Köprülüzade Mehmet Fuad presented his article about the elegance of women's attire with respect to men as an answer to Güzide Feridun's article on men's elegance according to women published in the third issue. Writings revolving around literary compliments between the two writers were the case in some issues of the magazine. Two letters between Süleyman Nazif and Safattin Rıza were published with a two month interval about their reciprocal admiration for one another on the

eight and eleventh issues of *Yeni İnci*. Sometimes the writers of the magazine did not wait for the publication of each others' work to criticize each other. Such a case occurred on the fourth issue of *İnci*. Poet writing under the pseudonym "Çimdik" (Yusuf Ziya) presented an anti-argument to Fazıl Ahmed's poem that criticized poems written about abstract subjects in a cheerful manner in the same issue.⁵² It can be said that the magazine wanted its writers to hand in their work until the twentieth of each month in order to prepare for the publication of the next issue.

There were two power centers in Istanbul that censored the press when *İnci* started to be published. The Istanbul Government and the Allied High Commissions applied censorship to the Ottoman press. However, the harsh censorship of the armistice years was not seriously experienced by *İnci*. Three cases of apparent censorship appeared in the first and sixth issue of the magazine. The first empty space in the magazine was presented in an article about women's headgear, published in the women's news part. There was a big blank in the place attributed for the rest of the article. There was not even a note about the censorship of the article. The other one was applied to one of the plays written by İbnürrefik Ahmet Nuri. It is apparent that censorship was applied because of the obscene character of the paragraph.⁵³ The first article about Mustafa Kemal Paşa was borrowed by the magazine from news reported to be issued in "*L'Illustration*", was censored after the presentation of the physical appearance of Kemal with a note, stating that the rest of the article was cut off.⁵⁴ It was a political article and this was the only apparent sign of censorship that was applied to the magazine because

⁵² Fazıl Ahmet. "Şakadan İbare", *İnci*, no: 4, 1 Mayıs 1919, p. 9. ; Çimdik. "Bir Mektup", *İnci*, no: 4, 1 Mayıs 1919, p. 12.

⁵³ İbnürrefik Ahmet Nuri. "Gerdaniye-i Puselik", *İnci*, no: 6, 1 Temmuz 1919, p. 11.

⁵⁴ "Devamı tayy edilmiştir".

No name. "Mustafa Kemal Paşa Hazretleri," *İnci*, no: 27, 1 Nisan 1337, p. 12.

of its political discourse. There is reason to believe that *İnci* was using its own censorship tools to prevent the censorship of the government. Many of the articles prepared to be article-series about the women rights and problems were stopped by the magazine's management and did not appear again. Emine Semiye's article entitled "*Hayat-ı İctimaiyede Kadın Mevkii*" (Woman's place in Social Life) in issue ten was one of them. The article was supposed to be the first part of the series but it was never continued and the questions it brought up remained unanswered. In addition, *İnci* found a new way to protect itself from criticism during the publication of *Yeni İnci*. There was a warning put under the title of the articles that included of controversial assertions; "The ideas belongs to the author".⁵⁵ *İnci* was not a political magazine and it did not want to bother itself with any censorship and controversies.

İnci's relation to other magazines and newspapers was restricted mainly to the ones that were published by Sedat Simavi. *Diken* was the most advertised periodical in *İnci*. *Diken* was announced to be the fellow periodical of *İnci*. In addition to sharing their press, many writers of *İnci* and *Diken* were mutual.⁵⁶ Sometimes, the articles or literary pieces that had been published before by *Diken* were reissued by *İnci*. *Tarik*, and *Vakit* journals were mentioned by *İnci* as fellows too. *Tarik*'s relation to *İnci* remained limited to a gratitude note. *Tarik* was thanked by *İnci* in response to its appreciation of *İnci* for its sixth issue's beauty.⁵⁷ *Vakit*'s relation, on the other hand, was restricted to a quotation which stated that news

⁵⁵ "Bu makaledeki fikirler imza sahibine aiddir"

Hüseyin Avni. "Alem-i Nisvan: Kadınlığa Dair," *Yeni İnci*, no: 7, Şubat 1339, p. 13.

⁵⁶ Reşat Nuri and Ömer Seyfeddin were in the authorship circles of the two magazines. They were working simitaneously in both magazines.

⁵⁷ No name. "Teşekkür," *İnci*, no: 7, (no date), p. 2.

published by *Vakit* had become the inspiration for new competition of *İnci*. *İnci* rarely recorded writers and original titles of its borrowed articles or published news. The only piece of writing recorded by *İnci* with its source was a conversation with Miss Dorian issued by *Tasvir-i Efkar*.⁵⁸ Articles and news from foreign newspapers and magazines were presented with a general quotation. They were referred to be articles from the European press that was followed carefully by the magazine. Occasionally, stories of foreign authors and the life stories of famous movie stars that were probably taken from the foreign press were also presented by *İnci* to its readers. Jacques de Marcy, Ada Negry, Edgar Allan Poe, Paul Ducac were the writers whose stories appeared in the magazine.

The entertainment content of *İnci* was composed of literary pieces written as stories, stage plays, and poems; after the twenty-fifth issue of the magazine the cinema as a new category was added to this content. Literature was an important category for the all the magazines of the period, and *İnci* was not an exception. Each issue of the magazine had several pages dedicated to works of literature. *İnci*'s interest in literature was not restricted to poems or stories of renowned men and women of letters. The literature trials of new artist candidates also took their places in the literature pages. As stated above, *İnci* at one point of its publication even claimed to be a shelter for new artists. In addition to short stories, three serials were issued in the magazine. Two of these serials had the signatures of two women writers, Ayşe Hikmet and Zeliha Osman, and the last one had no signature.

Performance arts also constituted a point of interest for the magazine. Several texts written as stage plays were issued in the magazine. High class women and young girls and their eccentric behavior in their home life were

⁵⁸ No name. "Miss Dorian ile Hasbihal," *İnci*, no: 12, 1 Kanunievvel 1919, pp. 6-7.

especially chosen as the subjects of these plays. On the other hand, the interest in the text did not find its equivalent on the stage. A single article about a stage play came from Reşat Nuri who summarized and made comments on the “*Üvey Kardeşler*” (Step Brothers and Sisters), performed in *Dar’ül Bedai*.⁵⁹

The cinema became an important entertainment for Turkish society in the first decade of the twentieth century and it was slowly situated right beside the traditional Ramadan entertainments.⁶⁰ The increasing interest of the society in movies and the personal interest of the owner of the magazine Sedad Simavi in filming had its appreciable reflection in *İnci*, especially in the 1920s. The reason for the delay was perhaps related to the effects of the World War that made imports of new foreign movies virtually impossible. The life and death stories of French movie stars, and producers and additionally the emergence of the Turkish movie sector were the subjects of the magazine.

Authors and Contributors of *İnci* Magazine

The local contributors of *İnci* and *Yeni İnci* were mostly men. *İnci* was in line with the period’s trend of women’s press. It was a women’s magazine issued by men. No signatures of women in the management circle of *İnci* were encountered during the publication period. So it is hard to assert that women were effective in the publication policy of the magazine. It is evident from the articles written by the management to the readers that the female readers of the magazine expressed their wishes and criticisms to the magazine through their letters. On the seventh issue of *İnci*, the critiques of the readers about the inadequate content of

⁵⁹ Reşat Nuri. “Tiyatro Müsahabesi: Üvey Kardeşler,” *İnci*, no: 15,1 Nisan 1336, pp. 9-11.

⁶⁰ Ali Özuyar. *Sinemanın Osmanlıca Serüveni*, (Ankara: Öteki Matbaası, 1999), p. 35.

the magazine about issues of women were stated in the announcement. As a result, although it was never realized, the magazine announced that a women readers' page would be organized for the ideas of women about the issues that interested women.⁶¹ So again, the conclusion did not change. Thus, it could be asserted that female readers' wishes were either not reflected very effectively by them or perhaps the majority of them were satisfied with the present content.

The male authors of the magazine outnumbered the women contributors. The author statistics of the magazine also supports this interpretation. There appeared eighteen signatures of women in the magazine in contrast to the one-hundred and forty male signatures. Furthermore, many issues of the magazine did not have any woman authors in their index. Also, the number of woman authors who directly referred to women's question in their articles was not many. They occupied themselves with the sketching of ideal women through stories or in forms of letters rather than writing articles that created discussions. Except two or three un-signed articles that were probably written women, most of the articles directly discussing women's issue were signed by men. In the light of this assertion, the question to be answered appears to be the identity of *İnci*'s authors and their aim in contributing to *İnci*'s publication.

Sedad Simavi was the owner and at intervals the director of the magazine. He also contributed to his own magazine with his drawings, caricatures and conversations. Sedad Simavi was the most active journalist of the Armistice years

⁶¹ "Muhterem karielerinin düşüncelerini de tesbit etmek arzusunda olduğu cihetle gelecek nushadan itibaren hanımlarımızın kendilerini alakadar eden hususat hakkındaki mutaalarına aynen neştr etmek için şimdilik bir sahife tahsis etmektedir."

No name. "Karielerimize", *İnci*, no:7, (no date), p. 2.

in *Bab-ı Ali*.⁶² He was welcomed to the Ottoman press as a student when he was 16, with his drawings of women, soldiers and children in his teacher Pierre Lambert's work *Visions Orientales Dedies aux Dames Turques* (Eastern Visions Referring to Turkish Women).⁶³ Lambert's work addressed Ottoman women who were prepared to support the Turkish army in the Balkan War years. The revenue gained from the sales was donated to the Ottoman army. After 1912-1913, Simavi drew caricatures for humor magazines such as *Kehkeşan*, *Dijin*, *Zeka*, *Eşek*. At the same time, he was training himself in press techniques. His first magazine was published as a humor magazine in 1916 and was named "*Hande*" (Smile).⁶⁴ During the First World War, in addition to his printing activities, he worked in Army's sanitary. In 1917, he added an extra profession to his artistic activities. He started filming with the support of the *Mudafa-i Milliye Cemiyeti* (Association for the Defense of Nation). He shot three films; *Pençe*, *Casus*, and *Alemdar Vakası*.

Between the years 1918–1921, the publishing activities of Sedad Simavi speeded up. According to Palmira Brummet, Ottoman serial publishing was a highly personal and individual enterprise with some aggressive publishers

⁶² Sedad Simavi: He was born in Istanbul in 1896 as to a high class family. His father was a high Ottoman officer who had relations with Young Ottomans. His mother was the daughter of one of the Ottoman veziers, Saffet Paşa. His father was always far away because of the restrictions of Abdülhamit's reign. He saw his father for the last time when he was appointed as Sakız *mutasarrıfı*. His father died in two years. Later then, he was under the guardianship of his uncel Lutfi Simavi Bey who was later appointed by the Progressive party as the *Başmabeynci* of Sultan Reşad. He grew up with a French nanny, and attended to Saint Joseph when he was eight. Under his uncle's guardianship and as a result of his fathers wish to prevent him from allignment to Turkish culture, he continued his education in Galatasaray Sultanisi. He become one of the most important publishers of the armistice years and the first decade of the Turkish Republic. His major success was the foundation of Hürriyet newspaper that is still one of the most popular newspapers of modern Turkey. He died in 1953 in Istanbul.

⁶³ Orhan Koloğlu, "Kadın Resmini Basına Yerleştiren Gazeteci", *Tarih ve Toplum*, no:231, (Mart 2003), p. 37.

⁶⁴ *Hande* was a bilingual humor magazine published in both Ottoman and Deutsch. In its first editorial, *Hande*'s aim was declared to be making people smile at a time when people were about to forget how to smile.

involved in multiple publications.⁶⁵ Sedad Simavi was really one of these men. He published *Diken* in 1918, his first women magazine *İnci* in 1919, his first daily newspaper *Dersaadet* in 1920. In 1921, they were followed by *Payitaht*, *Hanım*⁶⁶, *Hacı Yatmaz* and his nationalist political humor magazine *Güleryüz*. His humor magazine *Güleryüz* was the only one among all these serials which revealed openly Sedad Simavi's nationalist ideas. He was a supporter of Turkish nationalism and nationalist movement. Sedad Simavi had this in common with the other contributors of *İnci*.

The foremost male contributors or as called by Simavi, fellows (dost) of *İnci* were Ahmet Hikmet (Müftüoğlu)⁶⁷, Reşat Nuri (Güntekin)⁶⁸, Selim Sırrı

⁶⁵ Palmira Brummet, *Image and Imperialism in the Ottoman Revolutionary Press*, (New York:State University of New York press, 2000), p. 32.

⁶⁶ *Hanım* was the second women's magazine of Sedad Simavi published in 1921.

⁶⁷ Ahmet Hikmet (Müftüoğlu) 1870-1927 (A. H. Yavuz): He was born in the Balkans, and migrated to Istanbul. He firstly attended the local school and then finished the Rüşdiye. He completed his education in Galatasaray Rüşdiyesi. Before finishing high school, he published his first book *Leyla Yahut Bir Mecnunun İntikamı*. Later, he worked for Ottoman foreign ministry and at the same time continued his literary effort with translations. His first translations were scientific in character. He also translated Baron de Staff's *Cabinet de Toilette* about the women dress and beauty. His interest in women's attire continued with his third book, *Tuvalet yahud Letafet-i Aza* published with an introduction by Gülnar Hanım. Alexander Dumas also had an influence on Ahmet Hikmet in his first works. The contribution of Ahmet Hikmet to the Ottoman press life become with *İkdam* and especially with *Servet-i Funun* literary journal. Although, he did not share common thoughts with its members, Ahmet Hikmet become a regular in *Servet-i Funun* and later in *Edebiyat-ı Cedide* circle. His characteristic as a Turkish nationalist was apparent in his foundation of the nationalist font in the *Servet-i Funun* circle. He become a founding member of the *Türk Yurdu Cemiyeti* (Turkish Motherland Association) in 1911, and *Milli Türk Fıkrası*(Turkish National Party) in 1919. His good relations with the Ottoman palace ended with his promotion to the post of *Başmabeynci* to Halife Abdulmecid Efendi in 1922. He published *Haristan* and *Gülistan* in 1900, and *Çağlayanlar* in 1922.

⁶⁸ Reşat Nuri (Güntekin) 1889-1956: He was the son of a military doctor. He finished his primary education in Çanakkale and İzmir. In 1912, he graduated from *Istanbul Darülfünunü* (Istanbul University). He worked as a school teacher and manager in various schools in Istanbul. He traveled around Turkish Anatolia as a school inspector between the years 1931 and 1939. He become a deputy for the 1939-1943 period. He was a supporter of National Literature. He started his publication life with an article written for *Genç Kalemler* in 1911. It followed by theater critiques issued in *Zaman* and his stories published in other Ottoman journals. He became famous with his noval *Çalığışu* published in *Vakit*. He continued his novels and stories in the Republican period and in his works he stressed Anatolian life. He was also an accomplished play writer.

(Tarcan)⁶⁹, Ömer Seffeddin⁷⁰, İbnürrefik Ahmed Nuri⁷¹, Ahmet Refik (Altınay)⁷², Yusuf Ziya (Ortac)⁷³, Falih Rıfkı (Atay)⁷⁴, Ercüment Ekrem (Talu)⁷⁵, Celal Sahir

⁶⁹ Selim Sırrı (Tarcan) 1874-1957: He was born in the Balkans in Karadağ. He attained to *Mekteb-i Sultani* and because of financial reasons he left the school. In 1890, he continued his education in Berr-i Humayun. After finishing school, he was appointed as an officer to İzmir. He published articles in *Servet-i Funun*. He became a member of the Community of Union and Progress in 1907 and resigned in 1908. After World War I, he continued his life as a gymnastics teacher. In addition to that he continued to write for the press and continued to publish a journal called *Terbiye ve Oyun* (1911-1923).

⁷⁰ Ömer Seyfeddin 1884-1920: He acquired his education in military school, but later in 1911, he resigned from the army with the financial help provided by *İttihad ve Terakki*. At the same year, he started to write articles for the *Genç Kalemler* published in Salonica. The journal became the porch of Turkish nationalists especially after the arrival of Ziya Gökalp. During the Balkan Wars, he returned to army as a lieutenant. In 1913, after the war, he became the director of *Türk Sözü* and confronted *Edebiyet-i Cedide* that had influenced him during his education. During the armistice years, he wrote articles for *Yeni Mecmua*, *Diken*, *Vakit* and *Zaman*.

⁷¹ İbnürrefik Ahmet Nuri 1874-1935: He was a graduate of Galatasaray sultanisi. After his graduation he became an officer for the Foreign ministry. His interest in the theater started in his school years. He translated several plays and also worked in the theater as an actor. He wrote stage plays and plays for journals such as *Diken*, *İnci* and *Renkli Gazete*. He published *Kelebek* which was a humor journal in 1923 with Reşad Nuri.

⁷² Ahmet Refik (Altınay) 1880-1937: He was a renowned historian. He had a military background. He became a military school history and geography teacher. He published *Askeri Mecmua*. He was appointed as a censorship inspector during the Balkan Wars years. He became the chief censorship inspector during World War I. However, he was sent to Anatolia as a result of his article about Kavalalı Mehmed Ali Pasha. At the end of the War, he was appointed to the head of a foreign newspaper committee that was aimed to inspect the Armenian massacres. He became a teacher in history department of Darülfunun.

⁷³ Yusuf Ziya (Ortac) (Çimdik) 1896-1967: He was born to a middle class family in Istanbul. He attained to *Vefa İdadisi* and *Alyans İzzailit*. His first poem was written in *aruz* and was published in 1914. Later in his career as a poet he was influenced by Ziya Gökalp and became a member of *Hecenin Beş Şairi*. During the armistice years, he published *Şair*. In 1918, he became a regular in *Diken*. And in 1923, by the company of Orhan Seyfi Orhon, he initiated the publication of *Akbaba* which continued to be a part of the Turkish press till the death of Yusuf Ziya.

⁷⁴ Falih Rıfkı (Atay) 1894-1971: he was born in Istanbul. He finished his education in *Darülfunun*. His first articles and poems were issued in *Servet-i Funun* and *Tecelli*. He started his professional life as a journalist in *Tanin* in 1913. In the same year, he was appointed as a *katib*. During the World War, he started to publish *Akşam* where he wrote articles supporting the independence war. He was judged in *Divan-ı Harb* but after the victory of *İnönü*, he regained his freedom.

⁷⁵ Ercüment Ekrem (Talu) 1888-1956: He was born in Istanbul. His father was Rezaizade Mahmud Ekrem. He acquired his high school education in Galatasaray Sultanisi and then went to Paris to study politics. He became *Matbuat Umum Müdürü* (1919-1924) at his return. He wrote mainly for humor magazines during the armistice years. His first article was published in *Çocuklara Mahsus Gazete* in 1904. In armistice years, he published a humor magazine called *Aka Gunduz ile Alay* (1920-1922)

(Erozan)⁷⁶, Süleyman Nazif⁷⁷, Faruk Nafiz⁷⁸. They contributed to *İnci* with their literary works and occasionally with their articles. Ahmet Hikmet was the most loyal writer of the magazine. He wrote the front page articles under the headline “*Musahabe*” (chitchat) and most of the time discussed social matters ranging from women’s question to administrative matters. Reşad Nuri was another regular of the magazine. He wrote stories that incorporated sarcasm, theater criticisms and a two week serial aiming to familiarize readers with crucial artists professionalized in different branches of Turkish art. Selim Sırrı, as opposed to his professional life as a physical trainer, wrote stories for *İnci*. His stories included nationalistic moral virtues. Ömer Seyfettin on the other hand, till his unexpected death, contributed to the magazine with his stories and articles that were written on discussions of national literature. İbnürrefik Ahmet Nuri was the play writer of *İnci*. He wrote comic stage plays involving two or three characters, most of the time he chose to depict household matters and in a sarcastic manner he targeted the shallowness of upper class modern women. He also took inspiration from *İnci*’s preceding articles to form his text.⁷⁹ History pages also appeared virtually in *İnci* magazine and Ahmet Refik was the historian of *İnci*. Some of his articles which were later published as a book called *Tarihte Kadın Simaları* (Women Personalities in History) in 1931, had been issued in *İnci* under the same title. The subjects of

⁷⁶ Celal Sahir (Erozan) 1883-1935: He was known as poet of love and women. He was a member of *Servet-i Funun*, *Fecr-i Ati* and lastly national literature trend. He was one of the first men of the pen who accepted *Yeni Lisan*. He published *Demet* in 1908. He also jointed the *Türk Derneği*, *Türk Yurdu*, and *Türk Ocakları*. He became director of *Türk Yurdu* journal during the War.

⁷⁷ Süleyman Nazif 1870-1927: He acquired a private education. He escaped to Paris as a result of Abdülhamit’s reign. He wrote in *Servet-i Funun* with the pen name, İbrahim Cehti. As a result of his article criticizing the occupation of İstanbul, he was sent to Malta. He stayed there for 20 months.

⁷⁸ Faruk Nafiz (Çamlıbel) 1898-1973: His name started to be seen in the press between the years 1916-1918. He became a regular in *Türk Yurdu*, *Hakimiyet-i Milliye* and and later in *Yedigün*.

⁷⁹ İbnürrefik Ahmet Nuri. “İzdivaç Projesi,” *İnci*, no: 3, 1 Nisan 1919, p. 7.

Ahmet Refik were not restricted to Ottoman Sultanas and powerful ladies, he also wrote life stories and reigns of European empresses. He wrote on Marie Antoniette's life and indulgence in luxury in the twelfth issue of *İnci*, and in the fifteenth issue Marie Loussie became the subject of his historical serial. Yusuf Ziya, Faruk Nafiz and Celal Sahir were among the important poets of the magazine. Celal Sahir was honored by the magazine as a young and sensitive poet who stayed away from the temporary fame that magazines brought about. It was also added that *İnci*'s serious activity (*meslek*) was the reason he made his move by participating in *İnci*.⁸⁰ Süleyman Nazif and Ercüment Ekrem, on the other hand, were involved with the magazine with their distinct works ranging from articles to poems, and comic plays written for the stage. The subject range of the male contributors of *İnci* was wide. They discussed freely about anything happening in social and cultural arena; women's progress, education, marriage, love or breaking up. But they generally avoided reporting political events openly, which was an attitude that could cause damage to the magazine.

It seems that the cement putting all these important journalists and men of the pen of *Bab-ı Ali* together was Sedad Simavi. During Sedad Simavi's direct management of *İnci* magazine until the twentieth issue, these important journalists continued to write for the magazine. Due to the intense publication activity of Simavi, it is possible to assert that he left the directorate of *İnci* to his fellows.⁸¹ After then, there appeared a decrease in the frequency of the said writers' works.

⁸⁰ “Necmeddin Sahir Bey haftalık mecmuaların kolay şöhretinden uzak yaşamış genc ve hasass bir şairimizdir. (*İnci*) nin ciddi mesleği ile harekete geçmiş olan genç şairimiz hece vezniyle yazdığı bir şiirini bu nushamızda derc ediyoruz.”

No name. “Necmettin Sahir Bey,” *İnci*, no: 6, 1 Haziran 1919, p. 12.

⁸¹ “Sedad Simavi Bey'in musaaadesiyle düne kadar mecmuayı tam bir alakasızlıkla neşr edenlerin iştirakını kat ederek üzerimize aldık ve bugün ilk nushayı neşr ediyoruz.”

No name. “Karie ve Karilerimize,” *İnci*, no: 26, 7 Mart 1337, p. 11.

They returned to *İnci* after the two years interval of publication when Sedat Simavi sat again at the directorship desk of *Yeni İnci*. One of the common features of these writers composing the main author group of *İnci* was their involvement with the other publications of Sedat Simavi. Many of them seem to have being regulars in *Diken* and later *Dersaadet*, *Resimli Mecmua*, and *Hanım* during the armistice years. There were also books belonging to them published by *Diken* and *İnci Matbaası*. In addition to that, as stated by his autobiographer Muzaffer Gökman, Sedat Simavi's policy to pay authors as soon as they delivered the assigned works to the journal must have been effective. At a time of catastrophe, when it was hard to survive, being payed quickly must have been an attractive motive for authors to compose works for the magazine. Besides professional ties, friendship could have been an effective motive for becoming a member of the magazine. There is enough reason to believe that *İnci*'s writers knew each other. Many of them existed in the same circles in their personal and professional lives. Their interests were nearly the same. Their path in literature intersected through their journey from *Servet-i Funun* to *Fecr-i Ati* then to *Milli Edebiyat*. Furthermore, it was possible for them to be even school friends or acquaintances, because many of them were *Galatasaray* students or teachers during the same period of time. From the conversations prepared for the magazine, it is known that Sedat Simavi had a close relationship with Ömer Seyfeddin and Reşad Nuri. In his conversation with Reşad Nuri published in *Yeni İnci*'s second issue dated *Temmuz* 1338 (July 1922), he talked about Reşad Nuri's presentation to him by his friend Ömer Seyfeddin. He presented Reşad Nuri as one of his and *İnci*'s intimate fellows.

The male authors of *İnci* were bilingual officers who had had their training in military schools or/and *Galatasaray Sultanisi* which were modern schools founded in the *Tanzimat* era and specialized to train the elites of Ottoman society to serve for the good of the Empire. Besides being journalist, they all worked in state circles at a point in their lives. Many of them served in the foreign ministry thanks to their knowledge foreign languages. Journalism was a second occupation for them, and they were also writing for several journals at the same time, probably because of the inadequate payments of journals due to their number of sales. Not surprisingly, the case for *İnci*'s contributors was also true for the entire strata of intellectuals of the period.

As stated before, the number of the woman writers to magazine was very few in contrast to the men. Unfortunately, there is very little information about them. The information about the lives of Emine Semiyye and Şefike Gaspirinski who had single articles in the magazine are the only ones attainable. The lives of Ayşe Hikmet, Zeliha Osman and Güzide Feridun, whose articles with respect to other woman writers were numerous in magazine, are secret to us. We are not even sure about some woman writers of *İnci* whether they were living women or just fake personalities of male writers who wanted to promote and control women's movement.

Emine Semiyye was the most renowned writer among the others. She was the daughter of historian Ahmet Cevat Pasha. As many elite women, she had a mansion education. Later she attended psychology and sociology classes in Paris and Switzerland. She published several articles in numerous journals including *Hanımlara Mahsus Gazete*. In accordance with her personal tendency as a missioner for the rights of women, her single article which will be discussed later

was one of the well-organized texts in *İnci* that discussed the women's movement. On the other hand, the other renowned women author Şefika Gasprinski (Gaspıralı) was claimed to be one of the important personalities of the Russian-Turkish women's movements. She was a member of the big Russian refugee wave that arrived in Istanbul in 1921. As many of the others, she sought refuge in Ottoman land to be saved from the execution of the new Bolshevik regime. Her life story was not very different from the profile of other Russian refugees in Istanbul. Although, she was a member of a wealthy and aristocratic Russian-Turkish family, she and her family were forced to leave most of their property in Russia. According to her biographer, she tried to survive by working as a tailor and quit to contend herself with the fight for women's rights. And she lived her life in poverty.⁸² However, the article signed as Gasprinski instead of Gaspıralı in *İnci* shows that she did not quit her mission as a women's rights defender even in Istanbul. Unfortunately, there was only one article by Şefika Gasprinski in *İnci*, but it can be asserted that if there was one article there could be more. These two renowned authors shared the same concerns and wrote about the women's issue and declared the equality of women to men.

On the other hand, the letters signed as Ayşe Hikmet that were composed of a big sister's answers to her younger focused on the family life of a newly married young woman. In addition to sequence of her letter type texts, her serial "*Şule'nin Defteri*" (The Notebook of Şule) was also related to marriage and household life. Other writings by women were varied in subject. Those unknown women participated in *İnci* with poems of love and nature, beauty advices, and fashion articles. In addition, a known mystery was also relevant for *İnci*. There

⁸² Şengül & Necip Hablomitlioğlu. *Şefika Gaspıralı ve Rusya'da Türk Kadın Hareketi (1893-1920)*, (Ankara: 1998).

were also unsigned articles in the magazine which made it hard to reach any conclusions about the sexuality of the writer.

To conclude, *İnci*'s male authors were the members of *Bab-ı Ali* where Ottoman intellectuals came into being, as stated by İlber Ortaylı. There had always been literate people in the Ottoman Empire. However, they became aware of their potential as the leading factors in society with the transformation of *Bab-ı Ali* from the center of the state to center of the press. *Bab-ı Ali* was the location where literate people of the Ottoman state became modern intellectuals whose aim became to discuss the ways for the salvation of the state, and to train ordinary people as beneficial tools during the formation of a modern state structure. They were also typical members of the Ottoman intelligentsia which became members to the different intellectual trends proceeding each other in the last decade of the Ottoman Empire. During the publication of *İnci*, many standing contributors of *İnci* were supporters of the National Literature, and defenders of Nationalism.

The Conjecture when *İnci* was published and *İnci*'s Point of View

The period which started with the signing of the Armistice of Mudros in 1918 and ended with the abolition of the Sultanate in 1922 is named as Armistice period. These four years were an important period of time because the birth of a national state from the ashes of an empire took place. After the signing of the treaty, the program of the Allied powers to share the Empire started immediately. On 13 November 1918, the most described scene of the Independence War took place; the Allied Powers' navy anchored in the Bosphorus. This marked the beginning of the occupation that lasted for five years. As named by Nur Bilge

Criss, the occupation of Istanbul was divided into two phases; the de facto occupation of Istanbul lasted from November 13, 1918 to March 20, 1920, *de jure* occupation of Istanbul on the other hand, started on March 1920 with the open declaration of occupation by the Allied powers.⁸³ During this period, Istanbul became the center for both Istanbul government that had decided to keep the Ottoman Empire as an entity, and the Allied forces that started to influence Istanbul's political and social life. Furthermore, there was also a third party which supported the National movement that had started and been effective in Anatolia. In addition to political life the social and economic life of Istanbul was also turbulent. There was extreme poverty as well as the extreme wealth. Continuous warfare had exhausted the inhabitants of Istanbul. The Balkan wars and then Great War had resulted in economic havoc. From the beginning of the Great War, there were two markets in Istanbul; one was the market whose prices were determined by the government, and the other was a black market resulting from disorganization and war panic. The loosening of the communication links led to the psychological and speculative shock increases and decreases in the Ottoman market. Furthermore, war speculations changed the traditional income distribution pattern. The war seriously challenged the economic status of especially lower rank civil servants, since they were affected by inflation as wage earners. The purchasing power of civil servants fell by about 60-80% during the war.⁸⁴ As a result many of them started to undertake second jobs. On the other hand, war black-marketing and speculation also created war profiteers besides losers. A new Turkish strata in Ottoman society, usually called 1331, 1332, 1333 merchants

⁸³ Nur Bilge Criss. *Istanbul Under Allied Occupation*, (Boston: Brill, 1999), p. 2.

⁸⁴ A. Duben and C. Behar, *Istanbul Households*, (Cambridge: Cambridge University Press, 2002), p. 44

came into being. In fact, genesis of a new Turkish merchant class had become one of the important aims of Young Turk politics. The rise of such a bourgeois Muslim-Turkish class actualized during the Armistice period in Istanbul. Starting from 1915, Istanbul was more or less under the blockade of the Allied forces and the replenishment of provisions in such difficult conditions contributed to the wealth of the exploiters.⁸⁵ This group was named by the Ottoman press as the “*Yeni Zenginler*” (Newly Riches) and their way of life and degeneration were warmly criticized. Even Sedad Simavi published a new satirical album under the same title.⁸⁶ The same attitude was also valid in *İnci*. A satirical article written from the point of view of a wife about her husband’s thoughts of the newly rich as corrupted, shallow personalities was published in *İnci*.⁸⁷ They were the small merchants of Istanbul or the men who had close relations with Union and Progress. Somehow, they were different from the standard wealthy strata of the Ottoman society; they were much more open to the influence of new comers and western ideals as a result of the shallow courtesy and sudden wealth. The war profiteers were ostentatious and spent their money on new automobiles, European style furniture, and clothes and things that were considered corrupt in Ottoman society. While the occupation was going on, Istanbulites confronted alien ways of life and cultural norms. Members of a society that had been imitated for years were now side by side with their imitators. Allied soldiers and the foreign crowd attracted by the presence of such a community became a part of Istanbul society; they were

⁸⁵ François Georgeon, “Gülüştün ve Gözyaşlarının Kıyısında”, in *İstanbul 1914-1923*, Stefanos Yerasimos, ed. (İstanbul:İletişim Yayınları, 1997), pp. 81-82.

⁸⁶ Sedad Simavi published his album in the last years of 1918. In the editorial of the album, he presented his thanks to the newly rich supplying him with the means to make his unhappy people laugh.

⁸⁷ Nini. “Zevcem,” *İnci*, no: 2, Mart 1919, p. 7.

sharing the transportation vehicles, excursion spots and market places with the locals. War refugees from several locations were also involved in city life. White Russian refugees who had escaped the Bolsheviks, Turkmens coming from Asia Minor were the other groups foreign to the inhabitants of Istanbul. Although the reliability of the survey is debatable, according to a census taken by the Ottoman Red Crescent Society (*Türk Hilal-i Ahmer Cemiyeti*) in 1921, there were 50,000 Muslim, 40,000 Russian, and 4,000 Greek and Armenian refugees in Istanbul.⁸⁸

Istanbul had always been a cosmopolitan city, but during the Armistice, it was internationalized. Without doubt, new comers presented their way of life to Istanbul and disturbed the traditional way of life in the city. The nuances of the unrest in Ottoman society because of the disapproved customs of the refugees can be found in *İnci*. On the last issue of *İnci* in an unsigned article, tombala that was brought to Istanbul by the Russian refugees was criticized. In the article entitled “*Tombala Derdi*” (Tombala Trouble), the author underlined the arrival and residence of Russian refugees in Istanbul as a result of the Russian Revolution. In an allegory, the author presented the involvement of the Russian refugees in the city’s life.⁸⁹ The remainder of the article discussed how the habits and culture of the Russians destroyed the traditional way of life and poisoned Ottoman men. The appearance of Russian artisans, aristocrats and dancers in Istanbul was marked as the beginning of the Russian influence on city life. As the second stage, the author

⁸⁸ Clarence R. Johnson. ed, *Constantinople Today: or the pathfinder Survey of Constantinople: A Study in Oriental Social Life*, (New York: Mavmillan, 1922), pp. 205-206.

⁸⁹ “*Rus inkilabının kuvvetli cereyanlarından ve sersematen anaforlarından başı dönüp İstanbul’un misafirperver ağışına sığınan rus muhacirleri, derhal kendilerine mahsus bir muhit, hatta bir iklim vücuda getirdiler. Semasına dünyanın dört bucağından birer koku sinmiş istanbul’da bir rus havası da vücuda geldi. Vakia Ruslarla Türkleri asırlardır asırlardır komşu iki devlet bulunmalarına rağmen, bu kadar tanıtın ve tanıştıran bir vesile olmadı. Derhal bizim ruhumuza ısındılar.*”

No name. “Tombala Derdi,” *İnci*, no: 27, 1 Nisan 1921, p. 14.

marked the opening of bars in Beyoğlu as a result of the harsh economic situation the Russians confronted in Istanbul. After Beyoğlu, these bars disseminated to the Golden Horn. By adding the prostitution to Russian bar culture, the author presented tombala that was played in the quiet chummy coffeehouses of Istanbul, as the last stage of the corrupted effect of the Russians on the Turkish way of life.⁹⁰ The article showed how the changes that Russian started at the upper social levels permeated other areas and disseminated to lower levels of society.

The publication of *İnci* began in such an environment. The publication style of *İnci* was defined by its aim to offer its readers a space to get ride of the daily concerns, a space where they could stay away from the grievances the war brought about.

When *İnci* presented its first issue to the sight of its beloved readers, the terrible terror of the war was over, but the total calmness that the country needed had not yet arrived; and for this reason *İnci* was the product of a chaotic environment. Back then we wanted *İnci* to be a soother and tranquillizer amid the irritating violence of the environment, to relax eyes that had been tired by reading the war news by indulging them in its cheerful pages.

(...)

İnci naturally shares in all the sorrows of its readers, and wants very much to attest to these hopeless days on its pages with a deep grief. However, this will make already bleeding hearts hurt a little more, make bleed a little more.

⁹⁰ “*Ressamlar, sanatkarlar eserlerini, zenginler mücevher ve kürklerini, aktrisler balolarda danslarını teşhir etdiler. Rus hars-I sanatı, irfanı namına bu muhitte yapılacak ne varsa hepsini yaptılar. Fakat ruhdan doğan bu asarı yaşatmak için istanbul’un sefalet yüzünü göre göre sertleşmiş bir damar taşıdığını anlamakda gecikmediler bu damar başka bir nesg zerk etmek, onu yumuşatmak ve uyuşturmak lazımdı. Bunu derhal keşf etdiler. Evvela Beyoğlundan başlayarak yer yer vucuda gelen barlar orasının işba haline getirince taşı, Haliç’e atladi. Ruhdan doğan bu asara, etlerinden de ilave ettiler. İstanbul’un nargile ve tavladan başka güürültü bilmeyen o kuytu ve sakın kahvelerine başka bir renk geldi., mest bir hayahuy havası ortalığı sardı. Şimdi Şehzadebaşından, Divanyolun’dan Sirkeci’ye kadar bütün gazinolarda bir tombala girdabı dolaşiyor. Bir girdabın habt ve mest eden bir fusunun var ki cereyanına kapılanlar bird aha geri gelmek istemiyorlar.”*

Ibid.

Therefore, İnci prefers to be an instrument that will put sorrows at rest, cause them to be forgotten, rather than be overturned by them; and disseminate hope from its strings of grief.⁹¹

This editorial article was written after the signing of the Serves Treaty in July 1920 in the hope that a peaceful environment was on the way. As stated before, *İnci* was not a political magazine. In fact, between February 1919 and April 1922, *İnci* rarely allowed war news on its pages. Political developments that took place during the Armistice were generally neglected by the magazine. The writings about the resistance movement in Anatolia remained inadequate to affect the general content of the magazine. The continuous war situation in the country can be read between the lines. It is understandable that the presentation of the Independence movement and articles mentioning the unfair occupation of the Allied forces was meant to be censored. Under a twofold censorship, these subjects were the biggest reason that could lead to closing down of the magazine. However, exceptions also happened. The article by Falih Rıfıkı which appeared on the eleventh issue of the magazine discussed the attitude of Istanbul to the Anatolian movement in a disguised manner. Falih Rıfıkı referred briefly to the secret plans of the Allied powers on the Ottoman Empire. He associated the situation between the Allied powers and the Anatolian movement with gladiator fighting. He located the arena of the fight to be the *Bab-ı Ali* and *Aydın* mountains.

⁹¹ “*İnci*; ilk sayısını sevgili karie ve karilerinin nazarına arz ettiği zaman tüyleri ürperten o korkunç umumi harb bitmiş fakat henüz memleketin muhtaç olduğu tam bir sukun avdet etmemiş bulunuyor ve be sebeble *İnci*, yine kargaşalı bir devrin mahsulu oluyordu. O zaman istenilmişti ki; muhitin sınırları gevşeten gürültüleri içinde *İnci* bir sukun ve bir teselli amili olsun, cidal haberlerini okumaktan bıkan gözleri kendi şen sahifelerine gömerek bir lahza dinlerdiren... *İnci*; karie ve karilerinin bütün elemelerine pek tabii olarak iştirak eder ve çok ister ki şu yaşlı günleri sahifelerinde derin bir teessürle tesbit etsin. Fakat bu; zaten kanayan kalbleri biraz daha hırpalayacak, biraz daha kanatacaktır.. Onun için *İnci*; elelere, yaşlara, muakıs olmaktan yada onları uyutacak, unutturacak bir organon olmayı ve tellerinden teessür yerine ümid saçmayı tercih ediyor.”

No name. “*İnci* ve Sulh”, *İnci*, no: 19, Ağustos 1920, p. 3.

He slightly criticized the Istanbul government for its attitude towards the last defenders of the resistance whom he described as the last miracle of the arena; *yörükler* and *feeler*. They were heroes who were the means of mollifying the emotions of the people, and Anatolian commanders who appeared as sparkly *Kalpak* on ruinous Anatolia. He called out for the support of the Anatolian movement by the Istanbulite intellectuals, and officers.⁹² The grievances regarding the fate of the Empire was most openly declared in the news section of the thirteenth issue. The disturbing news which appeared in the foreign press was the apparent resources for the coming danger for the fate of the empire. The report of the Sultan Ahmet meeting briefly stated the reason for the protest.

In these days in which our future is about to be determined, a hundred thousand people gathered in Sultan Ahmet square in order to convey the outcry coming from the nation's clear conscience against the bad news published in the European press, to horizons of the civilized world's big countries.⁹³

⁹² “Geçen kışdan beri devletlerin heman bütün büyük adamları Paris’de idi. Bu kibar efendiler iki mevsimde iki cihatın bir takım karışık, zor ve üzücü davalarını fasl için uğraşdı. Bir kaç hükümde kayserin elinden asa, imparator başında tac, kralın altında sanadali gitti, Avrupa havası hafifliyor gibi oldu. Şimdi, bu uzun yorgunluktan sonra, Paris misafirlerini Versay Sarayı’nın ikinci katında asrın en meraklı seyrine çağırıyor: bu temaşa Gladyatör oyunlarından daha kanlı, ve kelebek avından daha tehlikesiz...”

Vakıa bugüne kadar kah Aydın dağlarına, kah Bab-ı ali sokaklarında geçdi. Sahnenin dört harikası var, bunların üçü kan içinde sızdı: Yörük Ali, Demirci Efe ve Emir Ayşe... Dördüncüsü dramalarda halkın asab-ı teskinine yarayan neklid başında çarpışan Yörükler ve efelerle, Anadolu’nun yamalı poturu ve yırtık gömleği üstünde sırmalı bir kalpak gibi sırtan güzide Başbuğlar!..

Şimdi İstanbul bu güzidelerinden korkuyor:

-Bu cereyan çabuk tefessüh edebilir şimdiye kadar işi iyi gitdi fakat başımıza yeni bir türedi daha çıkmasın! diyor.

Bares’in bir kitabın mukaddemesinde musevi “Şensol”un Ernest Renaya sorduğu suali hatırlıyorum:

-Peki üstad, siz niçün bu halk hareketine bir istikamet vermek için çalışmıyor sunuz?”

Falih Rıfki. “Geçen Ayın Tarihi,” *İnci*, no: 11, Teşrin Evvel 1335, p. 15.

⁹³ “Mukadderatımızın tayin edilmek üzere bulunduğu şu günlerde atimiz hakkında Avrupa matbuatında görülen kara haberlere karşı vicdan pak-i milliyeden kopup gelen feryad ve eniyyeni cihan-ı medeniyetin afak-ı duvera devrine isal için Sultan Ahmed Meydanında o gün yüz binlerce halk toplanmışdı.”

No name. “Sultanahmet’de Muazzam Bir İctimai”, *İnci*, no: 13, No date, p. 7.

On the other hand, in the news reporting the reopening of the Ottoman parliament, under the headline “*Meclis-i Milliye'nin Küşadı*”, (Opening of the National Parliament) the expectations for salvation were declared.

Our National Committee will face quite vital issues that were never present before. My God help the members of the Turkish National Assembly, who have the responsibility of representing the national will in these times of trouble, to rescue our nation from a dangerous situation with the aid of past revival experiences.⁹⁴

The opening of the parliament was the last phase of the peace between the Istanbul government and the Anatolian resistance movement that had been in effect since October 1919. Decisions taken in the last parliament prepared the ground for the occupation of Istanbul. However, neither the closure of the parliament nor the occupation of Istanbul were given their deserved news-value in the magazine. *İnci* chose not to mention either of them. All the newspapers of the period issued the Allied declaration of occupation except *Tasvir-i Efkar*.⁹⁵ In this sense *İnci* was in accordance with its nationalist fellow. Even *İnci* went one step forward and declared the salvation of Istanbul on its fourteenth issue published perhaps after the occupation.⁹⁶ On the second cover page of the magazine, under a photographic scene of Istanbul, it was written that,

⁹⁴ “*Şura-yı Milliyemiz, şimdiye kadar tarihin hiç kayd etmediği pek mühim pek hayati meseleler karşısında bulunacaktır. Hayat ve mematimiz mevzu-i bahs olduğu şu kara günlerde irade-i milliyeyi temsille memur olan muhterem mebuslarımızın maziden aldıkları intibah dersleriyle milleti ciddi bir tehlikeden kurtarmalarını ceneb-ı Allah'dan niyaz ve istirham eyleriz.*” No name. “Memleketimizde: Meclis-i Milliye'nin Küşadı,” *İnci*, no: 13, No date, p. 7.

⁹⁵ Nur Bilge Criss, *Istanbul Under Allied Occupation*, (Boston: Brill, 1999), p. 13.

⁹⁶ The dating of the fourteenth issue did not include a day. However, the sudden interest to Istanbul as a subject can be interpreted as evidence that the magazine was sent to the market after the occupation. The confusion in dating as a result of the usage of the Mali (fiscal) calender also led me to think this possibility.

Up to now, there have been countless horrible rumors and hearsays about our enchanting city - Istanbul- because of the enemy's evil desires. The hearts of all the Turkish and Muslim people for months bled for all these distressing and biting news. But, in the end, the justice overcame everything, every ambition. That pleasant news, no doubt, will be received with entire affection and sincere feelings. Yes again, Istanbul the ancient, excellent, splendid and grandiose city is ours and it will belong to us eternally.⁹⁷

İnci reported stale news. The decision taken by the British about the abandonment of Istanbul to the Turks on 6 January come to the forefront. *İnci* chose to project the good side of the picture; at least the Allied forces were allowing the Ottoman crown to have Istanbul, although the power it held had vanished. Unsurprisingly, meetings organized to oppose the occupation were not taken up by the magazine either.

On the other hand, *İnci* was disturbed by the image of Istanbul as a city in the European press. It blamed itinerant writers for writing about Istanbul without visiting the city.⁹⁸ The hereditary aim of erasing the orientalist image of the city was also apparent in the magazine. It seems that this intention was a common one for the Ottoman press. In the quoted conversation article of *Tasvir-i Efkar* with an American woman journalist, the impressions of Miss Dorian about Istanbul were

⁹⁷ “*Düşman bed-heva-i münabiden şimdiye kadar güzel İstanbul’umuz için ne korkunc rivayetler, ne iğrenç şaiialar çıktı. İslam ve Türk aleminin kalbi bu üzücü ve kınayıcı haberlerle aylarca kanadı. Fakat nihayet hakk herşeye, her ihtirasa galibe çaldı; İstanbul’umuz kurtuldu. Bu müserretli haber, hic şüphe yok ki bütün Türklük ve İslamlık aleminde pek derin, pek samimi mesretlerle karşılanacaktır. Evet, şarkın ezeli hakime-i cazibedarı, debdebenin, tantananın muhamızanı olan güzel İstanbul yine bizde kaldı, ve müebbeden bizde kalacak*”

No name. “Türk ve İslam Alemini yegane İncisi: Güzel İstanbul,” *İnci*, no: 14, no date, p. 2.

⁹⁸ “*Mutarekeden sonra bütün Avrupa gazeteleri bir çok sütunlarını İstanbul’umuzu tasvire hasır etmişlerdir; görmeden yalnız başkalarından işiderek pay-i tahtların kraliçesi olan şehirmizden bahs ettiler.*”

No name. “İstanbulumuz”, *İnci*, no: 13, no date, p. 13.

especially asked and her answers reflecting her surprise about the modern look of the city became the main subject of the conversation.⁹⁹

The propaganda of the Greeks about the population of Istanbul also found its response in the article of Köprülü Mehmed Fuad. The Greeks had started to work intensely to affect the Allied policy about the Turks since 1918. One of the important claims of Venizelos, in the name of the Greeks, was about the inhabitants of Istanbul, Izmir and Black Sea. He claimed that the Greek inhabitants outnumbered the Turkish population in these areas. In order to prove this, they started to land Greek civilians on Ottoman land. The Greek press became a medium for the said activity of Greece. To oppose such population propaganda, in an introductory editorial written for the fourth issue of the magazine, *İnci* asserted the Turkish characteristics of Istanbul.¹⁰⁰

The steady attitude of *İnci* on the issue of the Allied occupation of Istanbul was not valid for the occupation of Izmir by Greek soldiers. After the occupation of İzmir, the fifth issue of the magazine reached the market with its striking cover page depicting a child and a mother embraced by a Turkish flag. On the second cover page, a note to the readers of the magazine and the chitchat (*Musahabe*) column took the occupation as their subjects. *İnci* was speaking to its readers and explained the modification of the content of magazine due to the occupation. The fashion pages were discarded from the issue as they were inappropriate for the

⁹⁹ No name. "Miss Dorian ile Hasb-i hal", *İnci*, no: 12, (1 Aralık 1919), pp. 6-7.

¹⁰⁰ "Yeryüzünde bütün müddeti asarıyla, mahsulat-i sanatıyla, hayatıyla, zevkiyle bu kadar "Türk" olan bir şehir yoktur. Bu münasebetle Türk ve islam İstanbul'a aid iki resimle Köprülüze Mehmed Fuad Bey'in ufak bir parçasını derc ediyoruz."

No name. "İstanbul'a dair: Güzel İstanbul," *İnci*, no: 4, 1 Mayıs 1919, p. 8.

Figure 1. Cover page depicting a child and a mother embraced by a Turkish flag. Cover page, *İnci*, no:5, 1 Haziran 1335

mourning of the magazine.¹⁰¹ The Sultanahmet and Fatih meetings were the subjects for the chitchat column and the attitude of the Turkish women towards the occupation was applauded.¹⁰² On the same issue, the speeches of Halide Edip and Meliha Hanım that were orated in the Fatih meeting, calling out for Turkish women to join in the protest movement against the occupation, was issued on the fifth page. Occupation of Izmir was always a mourning event for *İnci*. Poems and articles that commemorated the occupation were frequently presented both during the publication of *İnci* and *Yeni İnci*. The occupation of Istanbul was bearable because there was still an illusionary power of the sultan, and the position of the foreign powers in Istanbul was not new. But Izmir was under the attack of the most hated enemy. In addition, although not openly mentioned by the magazine, the fresh news was not pleasant. The sensitive attitude of *İnci* towards Izmir was perhaps also affected by the propaganda of the Greeks in Istanbul. The response of the Greeks of Istanbul to the occupation of Izmir was reported by Falih Rıfkı. He accused the Greeks of Istanbul of celebrating in the bars of Karşıyaka, while the Turkish people were gathering in squares.¹⁰³ Furthermore, the occupation of Izmir and the continuous move of the Greeks was a great danger for the rediscovered motherland of the Turks, Anatolia.

Until the victorious period of the Independence War which was coincident with the publication of its successor, *Yeni İnci*, the only article and picture

¹⁰¹ “İzmir’in Yunan askeri tarafından işgali haberini mecmuamızı ihzar eylediğimiz sırada haber aldık. Mündericamız tabiatıyla bir takım tadilata uğradı. Modaya aid olan yazılarımızı matem-i umumiye dolayısıyla bu nüshada neşr eylemedik.”
No name, No title, *İnci*, no: 5, 1 Haziran 1335, p. 2.

¹⁰² No name. “Musahabe,” *İnci*, no: 5, 1 Haziran 1335, p. 2.

¹⁰³ “Biz hergün meydanlarda yeni bir kürsü kurarken, Karşıyaka meyhanelerinde ilk feth destanlarını okudular”
Falih Rıfkı. “Geçen Ayın Tarihi,” *İnci*, no: 11, Teşrinievvel 1335, p. 15.

referring to Mustafa Kemal happened to be published in the last issue of *İnci*. The article was composed of two parts; an introductory part by the magazine presenting Mustafa Kemal, and an article written about him in *L'Illustration*. In the introduction part of the article stated below, although a sympathetic attitude towards the events happening in Anatolia was evident, the author again abstained from mentioning the war.

Today, a revived soul of heroism is living in Anatolia. A whole country, forgotten because of Istanbul, sent their sons to Istanbul. They desperately waited for ages their sons who did come back never again. When they turn their eyes to Anatolia, by holding modern civilization and science life in their minds, they could neither recognize nor introduce that unhappy and ruined country. They had not seen it for ages and they forgot it. But Anatolia was a miracle. Mustafa Kemal Pasha went there with a program. He found men to work together and he revived the main spirit smoldering under the ashes.¹⁰⁴

The publication of *Yeni İnci* started with an appreciation of the Anatolian movement. Although *İnci* stopped being published due to boycott applied of the Istanbulite press by the Anatolian government, Sedad Simavi supported this boycott as a legitimate attitude.¹⁰⁵ Additionally, a sincere thanks to the heroes of the national case (*dava*) that has that was approaching a happy end was given

¹⁰⁴ “ *Anadolu’da bugün teceddüt etmiş bir himaset ruhu yaşıyor. İstanbul’un büyük devrii karşısında unutulmuş bu koca ülke, İstanbul’a gönderip geri gelmeyen yetişmiş evlatlarını boynunu bükerek asırlardır bekledi. İstanbul’un düşünen ve tenevvür eden, asri medeniyet ve ilm hayatının lüzumunu idrak eden kafaları, bir gün gözlerini Anadolu’ya çevirince; bu bedbaht ve harab ülkeyi tanıtamaz oldular. Çokdandır onu görmemiş ve unutmışlardı. Fakat Anadolu bir mucize idi. Mustafa Kemal Paşa oraya bir programla gitti. Beraber çalışacak adamlar buldu, küll altında kalmış bir ateş gibi için için tutuşan ana ruhu diriltti.*”

No name. “ Mustafa Kemal Paşa,” *İnci*, no: 27, 1 Nisan 1337, p. 12.

¹⁰⁵ “ *Mecmuamızı mütezayid bir nefasetle neşr etmek hususundaki arzumuzun hararet ve samimiyetine rağmen bir müddet için Anadolu, pek haklı olarak İstanbul matbuatının duhulunu men etmeye karar verince İnci’yi tatil etmek zaryeti hasıl oldu*”,

No name. “Karilerimizle Hasb-i Hal,” *Yeni İnci*, no: 1, 1 Haziran 1338, p. 21.

between the lines with a word to publish *İnci* as a more eligible magazine.¹⁰⁶ The position of *İnci* in the national movement became apparent during the publication of *Yeni İnci*. The war news had never become the forefront ingredients of *İnci*. The legendary scenes and personalities of the National War were narrated as heroic stories to the readers of *İnci*. The photographs of Mustafa Kemal started to appear more frequently and bigger in size.

The demand of *İnci* on its sixth issue was interesting. On the second cover page, under the portraiture of Mustafa Kemal in military attire, the constitution of a commission to choose the statuary of Mustafa Kemal that would be erected in Ankara was reported. *İnci* demanded from the artists and architects to send their projects to the magazine before sending them to Ankara. The wish of the magazine was to add these projects to its contents.¹⁰⁷ However, from the absence of the any of said projects in the journal, it can be said that the call of the magazine was not taken seriously by those involved in the project or such a project never became a reality.

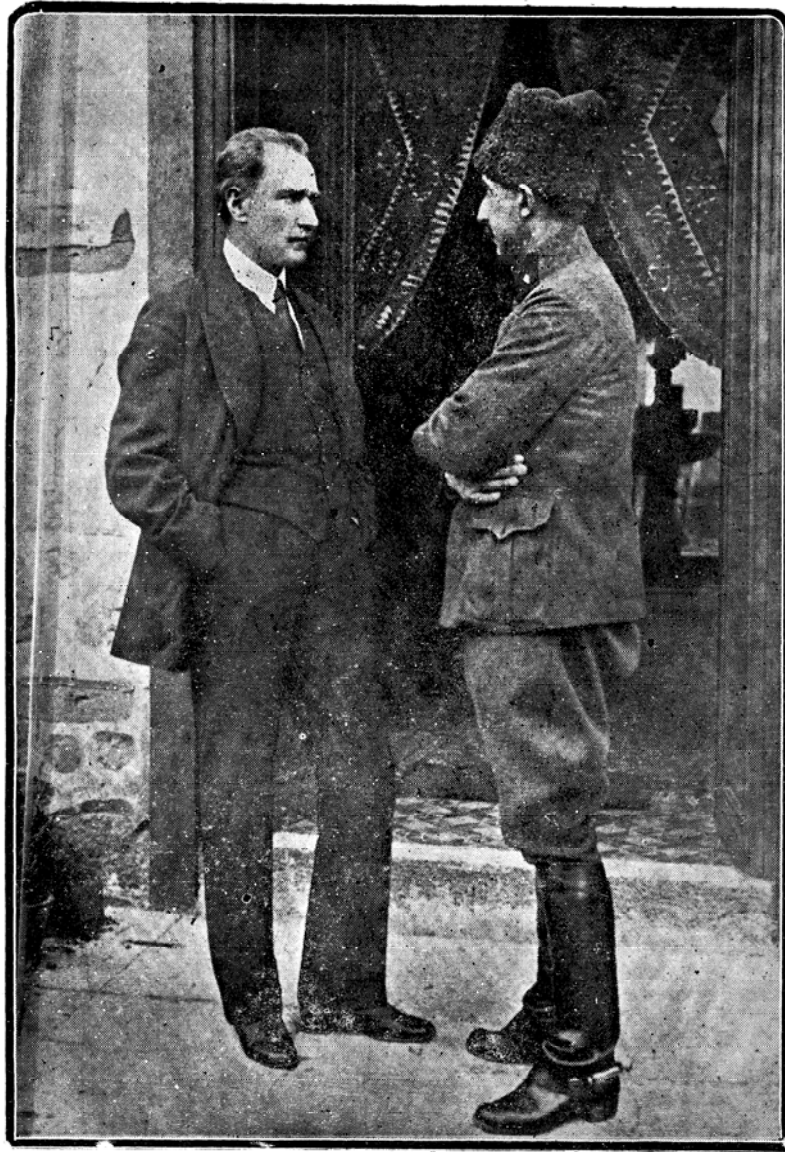
The respect for the heroic generals of the Independence War was presented under the news columns. Refet Paşa, İsmet Paşa, and Kazım Karabekir were the favorite generals of *İnci*. The arrival of Refet Paşa, elected deputy of Istanbul and Thrace, in the city became big news for the magazine. His arrival was interpreted as the coming of liberty to town.¹⁰⁸ His negotiations in the town were presented on

¹⁰⁶ “Bugün milli davamızı mesud bir netice isah etmek üzere bulunan kahramanlara borclu olduğumuz minnet ve şükranı burada tekrar ederek sevgili karilerimize tebşir ederiz kiİnci'nin daha nefis br suretde intişar edeceği zaman helil etmiş bulunuyor”
Ibid.

¹⁰⁷ No name. “Mustafa Kemal Paşamız,” *Yeni İnci*, No .6, Kanunisani 1339, p. 1.

¹⁰⁸ “Refet Paşa Hazretlerinin İstanbul'a vurudu ile pay-i tahtın İslam sakinesi nihayet istiklal havasını teneffüs edebildi.”

No name. “Refet Paşa,” *Yeni İnci*, no: 5, Kanunievvel 1338, p. 10.

باشا فرماندائے مشیر غازی مصطفیٰ کمال باشا حضرت ندرت غرب چہرہ سی فرماندائی عصمت باشا
بوکونکی عظیم تونک مظفر تی تأمین ایمن سردار بزرگ عصمت باشا ایله اسی تاریخہ کچن (چاک قابا) کوشکی اوکنده آلدردیزی سوک فوطوغراف

Figure 2. Photograph of Mustafa Kemal and İsmet Paşa. Yeni İnci, no:4, Eylül, 1338, p.5

a full page. In addition to the commanders of the National War, ordinary martyrs of war were also presented to the readers. Besides the warriors of the de facto war, altruistic nationalist men of trade were also appreciated by the magazine and presented to the readers. In an article titled “*Hamiyetli Bir Vatandaş*” (A Patriotic Citizen), Ali Rıza Bey from Üsküdar became news for the magazine. He was appreciated beside many patriots like him because of his generous donation of all his wealth to the Red Crescent Society. His photograph was issued with the news.¹⁰⁹

The absence of news about peace negotiations between Allied powers and Istanbul government in *İnci* was replaced with the news columns referring to the negotiations between the national parliament and the Allied powers in *Yeni İnci*. Although the content of the negotiations were absent from the news, at least the political happenings were reported to the readers. The first report of the conference came along with the tripl of İsmet Pasha to Lausanne.¹¹⁰ Later, the Lausanne conference was narrated with a photograph of the Turkish contributors.¹¹¹

İnci interpreted Independence War as a miracle.

One who followed all the National Organization’s leaders step by step said that: the day when we woke up with the cries on the Mountains of Eastern Anatolia, there was no hope. But, as the sovereignty tree sprang from Sultan Osman’s navel, grew, matured and branched in a dream, it suddenly overflowed, grew tall and get bigger. The difference between them; the first was just a

¹⁰⁹ “Üsküdar’da perukarlık eden Ali Rıza Efendi son Anadolu muzafferiyeti üzerine pek çok emsali gibi coş-u huruşa gelerek bütün memalikin Hilal-i Ahmer’e ida ettiği gibi saat ve kordonunuda bu meşkur hizmet uğruna terk etmiştir.”

No name. “Hamiyetli Bir Vatandaş”, *Yeni İnci*, no: 4, Eylül 1338, p. 14.

¹¹⁰ “İsmet Paşamız Avrupa Devletleri tarafından Türk’ün hakkını münakaşa etmek üzere Lozan’da açılan sulh konferansına Türkiye Büyük Millet Meclisi’nin baş mührası olarak İsviçre’ye gitti.”

No name. “İsmet Paşamız”, *Yeni İnci*, no: 4, Eylül 1338, p. 7.

¹¹¹ No name. “Lozan’da Geçen Bir Bayram”, *Yeni İnci*, no: 11, Haziran 1339, p. 6.

dream the sultan had; whereas Anatolia's dream became a reality.”¹¹²

The same attitude is observable in the article of Abidin Daver who also gave a summary of the Independence War. The author praised the Turks as legendary warriors who have been fighting against well equipped foreign powers with their own bodies.¹¹³ The awakening of enthusiastic love for the nation after the victory of *Büyük Taaruz* was presented by the nationalist Ahmed Hikmet. He stressed his growing respect for his nation after the victory in Anatolia.¹¹⁴

Men were not the only heroic characters to be appreciated by the magazine. The mourning mothers of Anatolia and their superhuman effort during the war was mentioned by several heroic news, stories and poems. The legend of the creaking oxcarts and women sacrificing their infants' health by covering ballots with their baby blankets were also took their place in *İnci* within the article of Ahmed Hikmet.¹¹⁵ It is interesting that while referring to Anatolian women the motherhood of the heroic characters was always emphasized. Even the extraordinary woman soldier Fatma Seher who fought in the fronts of Izmit was

¹¹² “*Milli teşkilatın serlerini hatve hatve takib eden biri anlattı: Şarki Anadolu Dağlarından yükselen ilk ilk sesle uyandığımız gün henüz orada umit verecek bir ibtida yokmuş. Fakat bir rüyada Sultan Osman'ın göbeğinden neşv ve nema bularak kol kanat saliveen saltanat ağacı gibi buda bir an içinde taşıdı, yükseldi ve büyüdü. Şu fark ile ki, ilk padişahın gördüğü rüya idi, Anadolu'nun ki ise hakikat oldu.*”

No name. “İzmir'e aid”, *Yeni İnci*, no: 4, Eylül 1338, p. 7.

¹¹³ “*Türk Çanakkale ve Sakarya ile ne kadar iftihar etse haklıdır. Çünkü bunlar, muhaberedeki harikadır. Bütün milletler harb-i umumiye de az çok musavi şerait ve vesait ile yine yek diğerinin boğazına sarılmıştı.*

.....

Bu şerait tahtında cereyan eden muharebelerde gösterilen kahramanlıklarla, bundan bu vesaitden mahrum olan Türk'ün yalnız sine ve süngüsü ile mukemmel surette mücahiz hasım orduları karşısında gösterdiği kahramanlıklar arasında elbette büyük bir fark vardır.”

Abidin Daver, “Mucize-i Şehamet”, *Yeni İnci*, no: 4, Eylül 133), p. 15.

¹¹⁴ “*Ben Anadolu'yu iş başında görmeden evvel vatandaşlarımı sevmeyi hem ırkım olmak itibariyle bir izzet-i neş meselesi add ederdim. Fakat bugün dünyanın en büyük noktası olan (Everest) dağının zirvesine çıkup “Türkler cihanın harikalar yaratmağa kadir en büyük milletidirler” diye bağırarak istiyorum.*”

Ahmet Hikmet. “Musahabe: Kadın ve Kağrı”, *Yeni İnci*, no: 5, Kanunievvel 1338, p. 2.

¹¹⁵ Ahmed Hikmet. “Musahabe: Kadın ve Kağrı”, *Yeni İnci*, no: 5, Kanunievvel 1339, p. 2.

described as a mother as well as heroic, naïve and modest personality. The pictures of Fatma Seher that were selected for showed her as mothers of two sons.¹¹⁶

On the road to the creation of a national state, a legendary history of the Independence war took place among the pages of the magazine. The concept of the creation of a national state from an empire is also observable in the writings of *İnci*'s authors. The attitude of the magazine during its first period of publication towards the Ottoman Sultanate was ambiguous and in line with the general atmosphere of the period. On the tenth issue of the magazine, a conversation with Prince Abdülmecid was highly promoted. Even the words used by the Prince to describe the magazine continued to be written on the cover page for a long time. It is apparent that a conversation with a crown prince was a source of prestige. It is interesting that the crown prince meant much more prestige for *İnci* than the Sultan. His and his son and daughter's pictures instead of the Sultan were published by the magazine.¹¹⁷ It can be asserted that if we consider the position of *İnci* towards the Anatolian movement, the relatively warm relations of Abdülmecid with Ankara could be the reason for that. Although *İnci* refrained from dealing with political issues, some writers in their articles referred to the dilemma between Anatolia and Istanbul. In his article Falih Rıfkı (Atay) openly criticized Istanbul in favor of Anatolia due to of its silence about the occupation of İzmir.

Istanbul was a small barrier like a farm fence
between Anatolia and the capital. And one day, it
was gone with the water.¹¹⁸

¹¹⁶ H.M. "Kahraman Bir Mucahidemiz: Fatma Hanım," *Yeni İnci*, no: 2, Temmuz 1338, p. 9.

¹¹⁷ *İnci*, no: 9, Kanunievvel 1919, cover page.

¹¹⁸ "İstanbul Anadolu ile pay-i taht arasında bir tarla çiti kadar hafif bir mani idi. Ve bir gün seylin dalgalarına katılıp uzaklaştı."
Falih Rıfkı. "Geçen Ayın Tarihi," *İnci*, no: 11, Teşrin-i Evvel, 1335, p. 15.

The attitude of *İnci* towards the sultanate became clear at the same time of the Ankara government's move. The meaning attributed to the sultanate had been changing since on the declaration of the *Tanzimat* reforms. The Constitutions were also two other steps on the way to empty out the meaning of the sultanate institution. The quarrel between Anatolia and Istanbul fairly undermined the prestige of the institution. For the abolition of the sultanate, *İnci* had given its vote to Ankara. A photographic part under the title of "*Milletvekillerimizi Tanıyalım*" (Let's Recognize Our Deputies) was introduced to the readers from the third issue. Two pages of bust photographs of the newly elected representatives were published.¹¹⁹ At the time when "*Saltanat-ı Milliye*" (Sultanate of Nation) was being discussed, Enis Avni in the issue dated Kanun-i Evvel 1338 (November 1923), severely criticized the palace, and pointed to the need to attain a Turkish history. He started his discussion by praising the classical period sultans and their leadership to their people and the uselessness of the current sultans. Then he turned to the legitimization of the Independence war as a valid fight against the sultanate. While doing this, he also legitimized the rebels against the sultanate in Ottoman history.

Anatolia had always moved against the Palace and as a result of its opposition it had been mentioned as a rebel by the Palace officers. After the latest national movement, we became able to reinterpret Ottoman history. Adulatory historians of the Palace in order to legitimate their masters, talked about their majesty, justice, and kindness. If the latest Anatolian movement failed, historians of the Palace would again take sides. They would appreciate their master and entitled the movement as rebellious not more.¹²⁰

¹¹⁹ No name. "Milletvekillerimizi Tanıyalım", *Yeni İnci*, no: 3 (Ağustos 1338), p. 10.

¹²⁰ "Anadolu öteden beri saraya karşı böyle hareketlerde bulunmuş saray endince asi tanınmıştır. Son harekatı milliye üzerine Osmanlı tarihinin manasını başka türlü anladık. Padişah dalkavuşu

The abolition of the sultanate was the subject for the article written by Çubukcuzade Mehmed Rıfki. The article was written in a conversational style. The author was trying to answer his son's question about the sultanate. The author suggested that the arming of the Anatolian farmers was to live in peace on their lands, not to save the sultanate.¹²¹ He claimed that the sultanate was a power merely on paper for Anatolians. And there was no way of turning back to the old days of living under the reign of a sultan. He asserted that the sultanate belonged to the Palace, and on the other hand sovereignty belonged to the nation; the former was a power and the latter was a right. And by referring to the emancipation movement, he stated that the right of the nation destroyed the palace's power. The nation gained its sovereignty by saving its very existence.¹²²

It is also alleageable to state that even after the abolition of the sultanate *İnci* continued to respect to old throne prince, new caliph, Abdülmecid. The magazine reported the appointment of Abdülmecid to the post of caliphate with a congratulatory note.

In addition, *İnci* also started to discuss the constitution of institutions functional to the progress of a new national state. The issues taken as fundamental appeared to be liberty, the economy, and education.

vakainüvisler efendilerii daima haklı göstermek için onların azametinden, adaletinden, şefkatinden bahs ederler. Eğer bu son Anadolu hareketi feci bir akibete düşer olsa idi elli sene sonraki bir tarih buna sadece bir bağı hareketi deyip geçecek, yine sarayı haklı çıkaracak, diğer tarafı haksız düşürecek idi.”

Hüseyin Avni. “Saray ve Millet,” *Yeni İnci*, no: 5, Kanunievvel 1338, p. 7.

¹²¹ “*Yüzelli küsür seneden beri seferber yaşayan Anadolu uşağı, caizeci bir kaç şairin kasidesinden ibaret kalan İstanbul'un saltanat sarayında kötürüm kalmak için değil ancak yeşil ve pıtyalı ovalı köyünde hür ve rahat yaşamak için silahlanmışdır”*

Çubukcuzade Mehmet Sıtkı. “Saltanat-ı Milliye Terkibi,” *Yeni İnci*, no: 8, Mart 1339, p. 8.

¹²² “*Saltanat sarayındır, hakimiyet milletindir; biri kuvvet diğeri hak. İşte millet in hakkı saray in kuvvetini kırdı. Millet varlığını kurtarmakla beraber hakimiyetini almışdır.”*

Ibid.

The division of the Ottoman press during the Armistice was clear cut. One was either nationalist or not.¹²³ As can be understood from the stated attitude of *İnci* and its contributors' personalities, the magazine was a nationalist one. In fact, it was also a supporter of the Independence movement in Anatolia. Its attitude towards the sultanate had been ambiguous during the publication of *İnci* but it became apparent later; it supported the right to Kemalists in the abolition of the sultanate. Although *İnci* never reported directly the political events and war news, it made apparent its political choice through its publishing policy.

The Aim of *İnci*

Published in a period of time that cannot be categorized as Ottoman history or the Republican, one of the aims of *İnci* was to modernize the contemporary life style of Turkish and Islamic women. With this end, *İnci* was aiming to fulfill a patriotic duty.

İnci is being published not to be a source of income, but to modernize the contemporary life-style of Turkish and Islamic women, with the motive of fulfilling a patriotic duty by bringing the level of knowledge of our women to a mature and developed phase; and in order to achieve this sublime goal no sacrifices are being avoided.¹²⁴

The modern woman addressed by the magazine was very different from the woman who lived ten years ago, before the declaration of freedom, the Balkan

¹²³Nur Bilge Criss, *Istanbul under Allied Occupation*, (Boston: Brill, 1999), p. 46

¹²⁴ “*İnci*’yi bir menva-i varidat olmak için değil belki Türk ve İslam kadınlığının bu günkü tarz-ı hayatını ‘asrileştirmek ve kadınlarımızın seviye-i irfanını mütekamil ve müteraki bir safhaya isal hususunda vatani bir vazife ifa eylemek maksadıyla intişar etmekte ve bu gaye-i ulviyenin istihsali içinde hiçbir fedakarlıktan ihtiraz eylememektedir.”

No name. “Karier ve Karilerimize Bir Kaç Söz,” *İnci*, no: 6, Haziran 1919, p. 16.

Wars and the Great War. The life of women had changed inconvertibly in this duration. So, the central aim of the magazine was to befriend this new woman in her new life. In the editorial of the first issue of *İnci*, the view point of the magazine about Ottoman women was declared. This assertion of the magazine was the guide for its later publications. *İnci* saw women as belonging to two scenes of life. Women were both part of family life and also members of social life. The magazine was convinced that, women were in need of help and guidance to achieve success in these two spheres. A good family woman was responsible for the tasks in her home. She should not leave it to the hands of others. The most prominent duty of every Turkish woman in her home was to raise and train her children in accordance with the needs of time.¹²⁵

While *İnci* was helping family women in this way, it was stated that working women would not be forgotten. They would be traced closely and they would also be guided and helped.¹²⁶

In an intermediary environment when a national state had been formed from an Empire, *İnci* was apparently a magazine that promoted new bourgeois values. Women promoted by *İnci* were to replace aristocratic women. Now, there was no space for women who had servants to do their work for them. New women should be self-sufficient. In addition to their traditional duties, they should even contribute to their home budget by working outside. She should congregate

¹²⁵ “Kadını hayatın başlıca iki sahnesinde görüyoruz. Biri aile hayatı, diğeri umumi hayat. Kadın bu iki sahnede de muvaffak olmak için muavenete ve rehberliğe muhtacdır. İyi bir aile kadını, evini düzüb süslemesini, sevimli bir yuva haline koymasını bilmeli, evinin odasını yabancı ellere vermemeli, icabında mutfağa girib akşam yemeğini hazırlamayı bilmelidir. Her Türk kadınının, iyi bir valide olması, çocuğunu bi’z-zat ve asri ihtiyaçlara göre terbiye edip büyütmesi, en büyük bir zaruretdir...”

No name. “Karie ve Karilerimize,” *İnci*, no:1, Şubat 1919, p.2.

¹²⁶ “Aile kadını olacaklar için böylece rehberlik etmeye çalışırken hayata atılmak mecburiyetinde kalan kadınlarımızı da unutmayacak, onları da yakından takib ederek kendilerine maruz ve yardımcı olmaya gayret edecektir.”, ibid.

contradictory roles attributed to women. While doing this, she should not allow any of the roles to conflict each other.

Ínci was projecting a light to women's question of its publication period. In later chapters, by taking the content, the messages and debates in *Ínci* about the magazine's ideal women as the guide, we will have a glimpse of the well debated women's issue, its contradictions, continuity and departures.

CHAPTER III

THE MODERN WOMEN OF *İNCİ*

Family Women of *İnci*

Before the publication period of *İnci* changes in Ottoman family life had already taken place. Discussions about the Ottoman household continued between two reference points, on the one hand the traditional Ottoman family structure and on the other the formation of the proper modern family. With the westernization movement of the Second Constitutional and Young Turk era, family and marriage became an important issue for the intelligentsia. As asserted by İlber Ortaylı, the Young Turks' movement for the modernization of the family did not take a radical line because of the continuous war period which had started with the Balkan Wars. So the 1917 *Hukuk-i Aile Kararnamesi* (Family Law) was not a radical document for the reconstruction of the family and in fact was dismissed in 1919.¹²⁷

Although the radical changes that the Young Turks attempted with the creation of a modern-nationalist family were not successful, according to the evidence displayed by the magazine it could be claimed that some changes were taking place to reach the desired modern families through the role of women. As the first point, the family as the foundation of a healthy society was promoted by *İnci*. The family was seen as the producer of the future generations and it should be in harmony for the creation of healthy and strong children who would be

¹²⁷ İlber Ortaylı. *Osmanlı Toplumunda Aile*, (Istanbul; Pan Yayıncılık, 2000), p. 155-156.

beneficial for their nation and society. The suppliers of this required harmony appeared as modest family women whose traditional gender duties were perfected with modern educational touches. They were now seen as capable of doing their own chores, decorating their own homes and taking care of their own children. In addition to their modernized traditional gender roles, women were also directed towards the choice of proper spouses through the use of their intellect instead of guidance of the romantic feelings. Furthermore, *İnci* supported the right of women to choose their prospective husband. The basic characteristic of *İnci*'s family women was the devotion of the self to others. They appeared as responsible individuals for both their families and the whole society.

Marriage

By 1919, the conceiving family as the cell of the society was already profoundly accepted within the intelligentsia. The same attitude was also evident in *İnci*. In order to guide its readers in their family life, the magazine started its mission from the first stage of forming the new family. The choice of an appropriate husband who was capable of providing for his family financially and emotionally was the subject of the article entitled "*Kimlerle Evlenmeli?*" (Who must we marry?). The article written in an advisory tone was again published without any signature. The article started with the claim that every young woman waited all her life for a happy marriage. However, most of the time marriage became a disaster for young women who were affected by their families' and their

own romantic dreams.¹²⁸ In fact, before making their choice, young women should investigate firstly the character of their husband candidates and secondly his profession. The author asserted that it took time to reach any accurate decisions about the character of a person, but making decisions about the profession was easier and helpful for a future bride, because every profession had positive and negative effects on marriage.¹²⁹ However, such a sentence did not take the author to making decisions about men's character through the features of their professions. The article continued with the presentation of ten professions and the analysis of the effects these professions had on marriage. The first place was given to merchants who were claimed to be appropriate husbands. In accordance with the economics of the day, the increasing prestige of merchants in society was pointed to. Before the war, families of young ladies were reluctant to give their daughters to merchants, but today it was understood that trade was a profitable profession and rich women could live in comfort and luxury. As a result, the demand for merchant husbands increased among women.¹³⁰ Another advantage of having a merchant spouse was related to the emotional side of family life; although merchants got tired in the day, they could spend time with their families at night. The next category was devoted to a new profession called

¹²⁸ “Tatlı hayallerle beklenen bugün elemle dolu bir atının başlangıcı olur. Çünkü genç kız ekseriya ailesinin, bir çok zamanlarda kendi hayallerinin kurbanı olur.”
No name. “Kimlerle Evlenmeli?,” *İnci*, no: 2, 1 Mart 1919, p. 5.

¹²⁹ “İzdivaç esnasında bir genç kızın erkekde arayacağı şerait iki sahada tahrir edilmelidir. Biri erkeğin seciye ve tabiatı, diğeri mesleği. Seciye ve tabiat meselesi çok mühimdir. Fajkat thakiki meşgul birşeydir. Uzun ve sıkı bir temas vuku bulmaksızın bir insanın seciyye ve tabiatını anlamak müşkildir. Fakat meslek meselesi öyle değildir. Onun için genç kız hangi meslek sahibiyile izdivaç ederse mesud olur? Bunu bilmesi lazımdır. Çünkü her mesleğin izdivaç hayatı için faydalı ve mahzurlu cihetleri vardır.”

Ibid.

¹³⁰ “Kızlar tüccar kocalara pek teveccühkar görünmezlerdi. Fakat harb her şeyi değiştirdiği gibi bu tellakkiyide değiştirdi. Tüccarlığın karlı birşey olduğu kanaati hasıl oldu. Ve parası olan kadınların daha refah ve lüks içinde yaşaya bildiği görüldü. Binaenaleyh tüccar kocalara rağbet arttı.”

Ibid.

“*Yeni Zengin*” (Newly Rich). According to the author of the article, merchants were better husbands than the newly rich of the war period. Three inconveniences were stated inline with such a consideration. These men who had bigger capital took more risks. In the fluctuations of the present economy, the money which came with them could be lost with them again.¹³¹ In a very cautious tone, the corrupted morality of these men was stated by the author. Because of their excessive money, they tasted all the pleasures of life and left nothing out. As a result, they became addicted to gambling and orgy. As a last word, women were alerted about the newly rich husband candidates.¹³² The third category of the article was reserved for tradesmen who were thought to be unsophisticated and naïve. Young girls were advised to look at tradesmen’s relationship with their workers before making their decision of marriage.¹³³ Farmers who had their private lands were also presented as good husbands for young girls. Those men living away from the city life had modest and good lives so they made their wives happy.¹³⁴ Surprisingly, artists were taken as the most inappropriate candidates for marriage because of their egocentric personalities without any reference to their income. If they were geniuses of art, they would prefer their genius and studies to

¹³¹ “*Bu gibi adamlar büyük işler gördükleri için sermayeleri de büyük tehlikelere maruzdur. Bir gün piyasada büyük bir bozgunluk veyahud bir buhran her hangi bir zengini iflasa mahkum edebilir.*”

Ibid

¹³² “*Sonra büyük zenginler nazarında tatmin edilemeyecek bir zevk kalmadığı için, bunlar ekseriya kumara muhtela olurlar. Kumar ise bir aile için en büyük bir felakettir. büyük zenginlerin üçüncü bir mahsuruda sefahate meyl olmalarıdır.*”

Ibid.

¹³³ “*Esnaf adamlar ekseriya mütevazi ve saf olurlar. Bunlarla izdivaç pek de tehlikeli değildir. Yalnız sizi isteyen adam esnafsa evvela adamlarına karşı nasıl muamele ettiğini tahkik ediniz. Ondan sonra cevabınızı veriniz.*”

Ibid.

¹³⁴ “*Şehrin pis ve dedikoducu hayatından uzakda yaşayanlardaima sade ve temiz bir hayat geçirirler. Binaenaleyh bu gibi adamlarla izdivaç insanı mesud eder.*”

Ibid.

their wives and family. On the other hand, if they were average artists, they would be despotic, self- confident and arrogant. In either case, they should not be taken as good candidates for husbands.¹³⁵ On the other hand, doctors were also in the category of bad husband right besides the newly rich and artists, because it was asserted that they were the property of the society, rather than their wives.¹³⁶ Diplomats who appeared attractive with their swanky clothes to young ladies should also be taken cautiously when it came to marriage. Those men who exhausted their lives on the road could not have a settled home. As a result, women who married diplomats were unable to form a desired nest for their families. In addition, their profession made diplomats tough tempered.¹³⁷ Lawyer husbands were presented as average. But their works depended on their oration, so it became hard for them to compliment their wives when they came home after a long work day.¹³⁸ The last category of candidates were the most henpecked husbands; civil servants. If women complied with a modest life, a civil servant became a good husband.¹³⁹ As the last word, the author claimed that these criteria

¹³⁵ “*Ressam, mimar, musikişinas ve tiyatrocı ne olursa olsun sanatkarlardan kaçınız. Çünkü sanatkar ya yüksek bir dehaya sahiptir ki bu dehası içinde boğulur ve sizinle uğraşmaya vakit bulamaz; yahud orta bir sanatkardır: o vakitte, hüdgam, mağrur ve cesurdur. Sizi bedbaht eder.*”

Ibid.

¹³⁶ “*Çünkü kocanız sizden çok umumun malıdır. Ve ona sizden ziyade başkaları tesahib eder.*”

Ibid.

¹³⁷ “*Bizde genç kızlar şekle ve zahire kapılarak diplomatlara fazla temayyül gösterirler halbuki bir diplomatla evlenmek çantanızı bağlayıp seyahate hazırlanmak demektir, diplomatın muayyen bir evi muayyen bir yurdu yoktur. O hergün bir yerededir. Ve sizde onu her gün takibe mecbursunuz. Binaenaleyh istediğiniz gibi bir yuva yapmaktan mahrumsunuz.*”

Ibid.

¹³⁸ “*Avukat kocalar fena değildir. Yalnız muvaffakiyet cevabı vermeden şunun düşününüz: kocanız lisan takatini dışarıda israf ettikten sonra evine dönecek ve artık size iltifat için söz söylemeye takati kalmayacaktır.*”

Ibid. p. 6.

¹³⁹ “*Kocaların en mutayyi ve ne kılıbıdır. Mütevazi bir hayata katlanmak şartıyla bir memeur sizi mesud edebilir.*”

Ibid.

were useful for picking up appropriate husbands, but when it came to love, none of them counted.¹⁴⁰

The article put forward some important criteria about the period's changing concerns about marriage. The reason for the discussion of professions was perhaps related to the income issue. Men were still seen as the income earners and the head of the family. Women's position as the consumers in families was still prevalent. As a result, in accordance with the norms of the time, women should pursue their goods and should search for romanticism while they were making their decisions about marriage. The contemporary woman of the period should be a realist rather than a romantic. Furthermore, the routine of the priority of men and men's families' choice for their new family member seemed to be outdated, at least according to *İnci*. Women had the right to decide on their future husbands from among many candidates.

The attitude of the article that eliminated many men as marriage companions, in fact, was criticized by a comedy play written by İbnürrefik Ahmet Nuri in the next issue of the magazine. Under the title "*İzdivaç Projesi*" (Marriage Project), the short story of a young lady was told by the author. Influenced by the article published in the magazine, the young lady refused to meet her prospective husband's family. She refused due to the article published in *İnci*. After summarizing the article and her dissatisfaction with the nine categories of husbands, she said her wish was to have a thespian husband who was neglected in the article. But this time, her wish was disapproved by her mother. At the end, the

¹⁴⁰ "*İşte hanım kızlar intihab sizin hakkınız biz hiç birisini tercih etmenizi tavsiye edecek değiliz. Mamefiş aşk sevmeye başladımı bütün bu nasihatlerin hükmü kalmaz onu da unutmamalı.*"

Ibid.

last word came from the father. He said that, there was no proper husband for the girl, and she should wait until the end of the war when a husband could come with the peace.¹⁴¹ So in fact, the proposals of *İnci* that were thought to be very effective for young ladies were criticized for leaving no appropriate alternatives for the choice of prospective husbands and making girls disobedient and fanciful.

The question of the choice of a proper husband also became a subject for one of the many questionnaire of *İnci* that had a different tone than the previous article. This time the importance of money was reflected much more openly. The questionnaire of the magazine asked its readers to pick one of the prospective candidates from the other alternatives in the hope that the choices of women would make them aware of the mood of Turkish women. The alternatives were stated as; “has one child and earns 300 liras per month and is old, ugly but cheerful, has 300 liras monthly income, spoiled but a very handsome young man.”¹⁴² The answers were also organized by the magazine and published in the next issue. *İnci* asserted that from the answers mailed by its readers, it was apparent that women were not following superstitions and dreams anymore. By looking at the answers, the traditional assertion that “if you leave your girl alone, she will marry either a drummer or a *zurna* player” was proved to be wrong. The participants of the questionnaire chose the ugly man who had 300 liras income

¹⁴¹ “*O halde bu memleketde sana koca yok. Bekle bakalım, meşime-i sulh-u salahtan bir koca belki sana doğar.*”

İbnürrefik Ahmet Nuri. “İzdivaç Projesi,” *İnci*, No: 3, 1 Nisan 1335, p. 7.

¹⁴² “*İnci bu nushasıyla karilerinden oldukça caleb-i dikkat bir suallin cevabını arayacaktır. Bu cevaplar bizde kadınlık halet-i ruhiyesine tercüman olacağına nazaren ehemmiyetli add edilir. Biz hem öyle ruhi meseleyi hem de iyi bir meşgule olarak bir musabaka tertibine karar verdik. Bu musabaka, muhtelif şekilleri havi ve kadınlığı alakadar eden meseleler üzerinde hanımlarımızın reylerini almaktır. Bu nüshamızda; Bir çocuğu var, ayda üç yüz lira kadar irad sahibi, yaşlı, çirkin fakat genc, ayda üç yüz lira iradı var, pek neşeli, yaramaz, ciddi güzel bir genc. Şu üç erkekden hangisi şayan-ı tercihtir?*”

No name. “*Yeni Musabakamız,*” *İnci*, no: 3, 1 Nisan 1335, p. 11.

and that choice proved that after women's integration to social life, they had become realistic thinkers.¹⁴³

Money became increasingly important for the formation of families. Financial difficulties probably had an impact on the decreasing number of marriages especially in Istanbul. Although there was no accurate data about the decrease in the number of marriages, concerns about that were apparent in the period's press.¹⁴⁴ An official population policy was not promulgated till the end of the 1920s, after the foundation of the Republic. However, it was clear that a concern about the population decrease was a reality also for the Ankara government. In the ninth issue of *Yeni İnci* dated April 1339 (1923), a marriage code proposal by deputy Salih Efendi of Erzurum that created a controversy was published. Salih Efendi's proposal for an obligatory marriage law was compared to the past slave bazaars by the magazine.¹⁴⁵ As a result of such a out-dated and dissatisfactory proposal, the magazine formed a questionnaire among the intelligentsia and journalists of the period. The responses can be collected under two main categories. The intellectuals in both categories were evaluated marriage as a social matter. The first category of journalists interpreted marriage as a social

¹⁴³ “*Bu defa bilmece musabakamıza cevap vermek lutfunda bulunan karilerimizin serd ettikleri mutalattan hemen umumiyetle kadınlığın artık hurafat ve hayal arkasından koşmamakta olduğunu tevedduken anlaşıyor. “Kızı kendisine bırakırsan ya davulcuya veyahud zurnacıya varır” darb meselesinin genc kızlarımız tarafından bu suretle red ve cerh edilmesi celb-i memnuniyetdir. Bir kaç istinası olmak üzere, musabaka cevaplarınız “çirkin ve ayda yüz lira verdatı” olan bir gencin tercih edilmekte olduğunu malendir. Zann edersek bu cevaplarda “kadınlarımızın artık bi'l-faal hayat ile mücadeleye başladıklarından beri terbiye-i fikriyelerinin maddiyata ve hakikate doğru yürümekte olduğunu isbat eder.”*

No name. “Bir Mukayese,” *İnci*, no: 4, 1 Mayıs 1919, p. 7

¹⁴⁴ Cem Behar & Alan Duben. *Istanbul Households*, Cambriage; Cambriage University Press, 1991, p. 142.

¹⁴⁵ “*Anketimizin ser levhasını tezin eden şu başlık bize mecburi izdivac kanunu şayet tatbik edilirse maziye ne suretle bir recat vaki olacağını hatırlatıyor, ve efsane olarak işittiğimiz esir pazarlarını gözümüzün önünde canlandırıyor.*”

No name. “Mecburi İzdivac Kanunu Şayet Tatbik Edilirse...,” *Yeni İnci*, no: 9, 9 Nisan 1339, p. 6.

matter and believed that the increase in marriage rate could be realized only through the reformation of economic, social and administrative aspects that directly related to society. In this category, many answers were against the proposal on the grounds of financial difficulties people had. *Vatan*'s editor Ahmed Emin could be chosen as the spokesman of this category with his half page article like an answer. He asserted that marriage could not be an obligatory subject. As a social matter, marriage had social, economic, political and administrative aspects. The increase in the number of marriages only came through with the creation of encouraging social, economic and administrative conditions.¹⁴⁶

Intellectuals in the second category emphasized the traditional and conservative character of the obligatory law. Being obligatory, this law took the rights of men and women to choose their proper companions. Kemaleddin Osman, who was an *İnci* writer, was one of these intellectuals. He asserted that obligatory marriage was a return to traditional ways of marriage that was still prevalent in the suburbs of Istanbul. Those marriages were criticized as not being scientific and modern. They took place between two people who did not know each other, many times resulting in the formation of useless families for society, divorce and misery. Kemaleddin Osman claimed that before getting married, two persons should know and love each other.¹⁴⁷ The importance given to the love and

¹⁴⁶ “*İzdivac gibi muhalik bir ictimai mesele, esash bir tedkik ve ilmi surette düşünölmüş tedbirler ister...İzdivacın artmasını istiyorsak keyfi mecburiyetler vuku etmeğe değil, izdivacın kendi kendine teksirine mucib olan iktisadi, ictimai ve siyasi şeraiti hazırlamayı düşünmeliyiz.*” Ahmed Emin. “Mecburi İzdivac Dedikoduları Munasebetiyle,” *Yeni İnci*, no: 9, 9 Nisan 1339, p. 6.

¹⁴⁷ “*Yirmi, on, beş sene evvel ki ve hatta İstanbul'un kıyıtı köşelerinde bugün bile teasdüf ettiğimiz nim-i cebri ve nim-i medeni izdivacların, kur kuruna tanımadığı, ahlak-ı tabini bilmediği ve henüz anlamadığı bir vucud ve kalb ile teşrik-i hayat ve mükdedirat etmek mecburiyet olmasına maruz kalan zavallıların akıbetleri ve bu yüzden ictimaiyatımızın diğer nev-i aksandan mütevellid aile ceraimi, talak silsileleri vasair maddi manevi facialar meydanda iken mecburi izdivacın ve*

acquaintanceship of the marriage partners was seen as the proper stepping stone to marriage.

It is seen that love and free choice also became two important issues in the formation of marriages during the period of *İnci*'s publication. Traditional nuptial arrangements appeared as phenomena in the disputes about the constitution of new families.¹⁴⁸ The issue of *görücülük* (arrangement of marriages by intermediaries) and *görüşücülük* (acquaintanceship) also became a subject for Raif Necdet in his article written in a letter format. The article was published as a part of a letter series in *İnci*, under the title “*Asri İzdivac*” (Modern Marriage). This letter was one of many love letters two young persons wrote each other in the hope of marriage. In fact, differing from a love letter, it had a more didactic tone through which a young man tried to impose his modern and scientific ideas on marriage to his future wife. The letter started with the compliments of an imaginary man to his prospective wife about her perfect descriptions of her conservative social circle, and then moved onto his answers to his flirt's complaints about his distanced speeches. In the letter, the author described love as a phenomenon that should be comprehended both by heart and mind.¹⁴⁹ He explained himself by stating his belief in modern marriage. According to him, beauty alone could not provide happiness in marriage, what counted in a proper

teadüd-i zevcatın memleketimiz için bir falaket, afet olcağını söylemekte bir lahza tereddüd etmem.”

Kemaleddin Osman. “Mecburi İzdivac Dedikoduları Munasebetiyle,” *Yeni İnci*, no: 9, 9 Nisan 1339, p. 6.

¹⁴⁸ Zafer Toprak. “Cumhuriyet Arifesinde Evlilik üzerine Bir Anket: Görücülük mü? Görüşücülük mü?” *Tarih ve Toplum*, no: 50, Şubat 1998, pp. 56-58.

¹⁴⁹ “*Hayatda en canlı, en heyecanlı duygu sevdadır... Bir erkeği dahi yapanda, abdal ve miskin edende aşkıdır, kadındır. Siz şimdiye kadar zahmetler, yibustlar içinde kalmış güzergah-ı hayattan bir meşale-i heyecan, bir şehbal-ı taravet oldunuz... Lakin ben, edebiyatın halesini sarmak için aşka yalnız ruhla değil, dimağımlada sahib ve hakim olmak isterim... İşte bu nükteden dolayıdır ki: mektublarımda kalbime rağmen, fazla heyecanlı görünmemeye çalışıyorum.”*

Raif Necdet. “Hayat ve Mektuplar: Asri İzdivac,” *İnci*, no: 12, 1 Kanunisanı 1335, p. 9.

marriage was the agreement of individuals' souls and minds. As a result, as opposed to arranged marriages, as a couple they should know each other, and talk about their future family.¹⁵⁰ It was time to destroy traditional conjugal routines that were unnatural.

The author's argument was supported by the familiar claim of the family as the cell of society. A family should be constituted on healthy bases in order to create a functional society. Without the acquaintance of husband and wife to-be, these families could not become healthy ones. In this respect, the author invited his wife to-be to rebel against her family that wanted her to carry out an arranged marriage and to defend her individual rights and happiness.¹⁵¹ To prove his thought, he gave the example of *Cevza*'s cousin who committed suicide as a result of her unhappy marriage. On the other hand, the benefits of real love marriages were represented with a quotation from a French novel's critique. In the quotation taken from a French writer, it was asserted that marriages based on real love were less in Paris than in America and England. As a result, these societies were more

¹⁵⁰ "Yalnız hüsn-i maddi izdivacda temin-i saadet edemez.. Ruhlar, dimağlar birbirini anlamak, birbirine yapışmak lazım.. Sizinle yalnız muhabere değil, ayn-i zamanda mukalemede etmek, müstakbel saadet yuvamız için uzun uzadıya satar yapmak lazım!"
Ibid.

¹⁵¹ "Hulusa size şunu arz etmek isterim ki gayr-ı mesru diyabından firar ederseniz bana meşru yaklaşamazsınız "Görücülük" gibi mütefessah ve gayr-ı tabii esaslar üzerine istinad eden anane-i izdivacı yıkmak zamanı çoktan geldi, hatta gecdi.. Cemaat-ı beseriye birer uzuvviyet-i ictimaiyedir ki hücreleri ailelerdir. Zesde-i vucid hücrelerden müteşekkil olmayan uzuvviyetlerden ne cüret ve salahatıyla hayat ve kudret beklenebilir?.. Siz nazarlarınızın ve ellerinizi maharet-i teftişiyesi sebaket etmeden bir kumaş bile alamazsınız... O halde nasıl ez-yerden zevc-i intihab edeceksiniz?.. Değil böyle umumi ve bi-mani izdivaclarda hatta müddet-i medide beraber yaşamış, birbirinin ruhunu anlamış, nişanlılar yaptıkları tabii ve mantiki tahlillerde bile bazen adem-i emtizac, hatta iftirak vuku buluyor.. Siz beni gördüğünüz benimle masum heyecanlar içinde iki defa (?)-acele görüşdünüz. Fakat benim ruhumu, benim dimağımı anladınız, benim hayatta emellerime, endişelerime, prensiblerime tamamen nüfuz edebildiniz mi?.. Tarz-ı telakkimiz bir mi?.. Ferza çocuk terbiye etmek hususundaki fikirlerimiz, felsefelerimiz yekdiğerine benziyor mu? Acaba ruhlarımız munazır-ı hayat ve tabiatı aynı ahenk-i tehessüs ve teheyüic ile der-aguş ediyor mu?.. Ben sizin şahsiyetinizi, hüvviyet-i maneviyenizi bir nevzadın meme emmesi gibi mass ve teshir etmek isterim..

Muhterem ebeveyninizin müteasisane yapışdırdıkları o köhne ve muzırr fikirler, dikkat ediniz, hayatınız ve saadetiniz için serersem katildir. İcab ederse kendi hakk-ı hayatınız, hakk-ı saadetiniz namına ebeveyninizin isyan ediniz.."
Ibid. p. 10.

energetic, populous and happy than Parisians. Real love occurred as a result of the continuous exchange of ideas and emotions. And as a result it made people work and function. Amour and affections were just caricatures of love.¹⁵²

In accordance with the quotation, the writer described real love as affection for both physical beauty and agreement of souls. Although he was affected by the beauty of his lover, because of the inadequacy of their meetings, he was not sure about her suitability to his wishes as a life-long companion. Because a wife was not just a lover for a man, she should be a companion for discussion and a wise life companion. In order to reach this end, people should know each other thoroughly before marriage. The author alleged that the legitimacy of marriage only could be attained from meeting of men and women that was thought to be illegitimate.¹⁵³

Marriage also gained a patriotic character during the occupational period. As the number of foreigners was increasing in Istanbul, the nationality of the husband candidates also became a matter of concern. Marriage with a foreigner was opposed on the grounds of differences in culture and in addition for the love

¹⁵² “Fransa üdebasında “Pol Dam”ın bundan beş sene evvel intişar eden “Setefani” namındaki romanını “Jul Bodva” tenkid ederken hatırımda kaldığına göre tahminen şu şayan-ı dikkat mutalağada bulunuyor:

“... hakiki aşk ile yapılan en az izdivaclar Paris’dedir. Ciddi sevda esasına müstenid tahaiüller Almanya’da, İngiltere’de, Amerika’da daha fazladır.. İşte bunun için onlar bizden daha zinde, daha kuvvetli ve çok.. Hakiki aşk ki devamlı, ciddi bir tetabük-i efsar ve hissiyat neticesindedir! Yani vazifeye, çalışmaya, büyüün ve müfid işler görmeye sevk eder.. Adi, şehve-yi intilalar aşk değil, aşkın karikatürüdür!..”

¹⁵³ “Çünkü, işte masumane itiraf ediyorum, sizin maddiyetinize müncezib olmak, sizin nefis simanıza, hususiyle sehhar gözlerinize meftun kalmak ruhumun ve dimağının ihtiyacını muebbeden temin için mutlaka کافی bir diman teşkil eder, diyemiyorum.. Zira bir zevce bir az eklerei hassas, mütamevvic ve müteheyyc bir erkek için yalnız maşuke-i ruh olmakla kalamaz; aynı zamanda bir (sevgili)enise-i dimağ, bir nedime-i tefekkür, bir melike-i teselliyet ve bir refika-i hayat olur.. İşte bu noktadan dolaydır ki moderen, daha doğrusu fenni ve emeli bir izdivac yapabilmek için hiss-ü meleb vadisinde uzun uzadıya staj yapmak, medid-i musahabet ve mevasenetler neticesinde dimağımızın ruhumuza vereceği kumandaya tabi olmak lazım!.. Meşruiyeti, mesudiyeti ancak bu gayr-ı meşru zann edilen kumanda temin edebilecektir...”
Ibid.

of one's country. In order to hinder such marriages, young people should be educated in the love of their nation and country. Zeliha Osman, in her stage play entitled "Ebedi Hisler" (Eternal Emotions) handled the question of marriage with a foreigner. The statements of the writer showed that the play especially addressed upper class women. In the introduction part of the play, she presented a small explanatory part about her aim in writing such a play. She asserted that women and nannies should educate children according to the realities of the time. One of her aims in this respect was to show that training had great affect on temperament. Women and men could fall in love with foreigners. But a heart filled with the love of nation and country could resist such a love. And the nation needed people who sacrificed love for the nation and country.¹⁵⁴ The stage play was composed of three episodes and told the story of Mediha and Ziya; two patriotic young people. Mediha was portrayed as an upper class family member who indulged in many women charity societies founded during the war. Not content with these duties, she went to Russia as a nurse to help the Russian revolutionaries. In Russia, she met Prince Boris. The Prince fell in love with Mediha, although he knew about her engagement to Ziya. During her stay in Russia, Mediha received news about Ziya's deathly injury inflicted at the front. Although, Ziya had undergone serious damages which destroyed his physical

¹⁵⁴ "Fıtrata taraftar-ı hakikat olduğum için gizli ve riyakar bir terbiyenin aleyhindeyim. Çocuklardan ve gençlerden her şeyi saklamak, onları gözleri kapalı olarak bir girdaba atmağa benzer. Hayat pek acı hakikatlerle doludur. Ebeveyn ve mürebbiler bu hakikatları anlatarak küçük ruhları hayata hazırlamağa mecburdur. Mevcud fenalıkları gizlemekten ise onlara karşı techiz edecek bir terbiye vermek daha nafiddir. Temsil yazmakta tecribesizim; ihtimal bir çok kusurlarım var. Ben bu eserde terbiyenin fıtrata pek büyük tesiri olduğunu göstermek istedim. Hayat-ı ictimaiyemizin terakkisi kadınların mesaisine bağlıdır. Madem ki kadınlar vazifedardır; her dürlü tesadüfe maruz bulunabilirler. Bir ecnebi tarafından sevmeleri ve böyle bir erkeği sevmeleride muhanmeldir. (Türk erkeklerinde olduğu gibi) Aşkın ruh izdivacındaki tesirini inkar etmek istemem. Lakin büyük büyük kayıplar fedakarlıklara sebep verebilir. Vatan ve millet muhabbetini hiss eden bir kalb böyle bir rabıtaya karşı biganelik duyar. Sevmiş olsa bile vatani için hayatını feda eden bir insan elbise sevdasında galebe çalar." Zeliha Osman. "Ebedi Hisler," *İnci*, no: 8, 1 Eylül 1919, p. 17.

appearance, she chose Ziya instead of the wealthy and handsome Prince. At the end of the play, Mediha and Ziya got together and had a daughter, and the healing of Ziya's injuries was seen.¹⁵⁵

The miraculous healing of Ziya's injuries was resulted from his happy marriage. Marriage was idealized in *İnci*, it was presented as the cure for irremediable injuries. The said attitude can be observed in the article written by an unknown K. C. Ugly women's misery resulting from their competition with beautiful women ended with the formation of the institution of marriage. K. C. argued that the happiness of ugly women would begin on their marriage day. On the day of their marriage, they would finally believe in the love of their husbands because there was no longer any reason to believe in otherwise. They would forget all the sorrow they underwent for years because of their ugliness after they heard the words of love. At the end, they would believe that they were beautiful in the eyes of their husbands while others labeled them as ugly.¹⁵⁶

While the marriage was idealized, divorce discredited in *İnci*. The increase of divorce in Istanbul and the reasons were the subject of the article of an unknown author in the first issue of the magazine. It was asserted that the increase in divorce rates resulted from the vanishing sacred character of marriage.¹⁵⁷ In Anatolia, spouses grew up in more relevant environments and took similar

¹⁵⁵ For a detailed reading look at; Zeliha Osman. "Ebedi Hisler," *İnci*, no: 8, 1 Eylül 1919, pp. 17-18. ; Zeliha Osman. "Ebedi Hisler," *İnci*, no: 9, 1 Teşrinievvel 1919, pp. 16-17. ; Zeliha Osman. "Ebedi Hisler," *İnci*, no: 10, 1 Teşrinisani 1335, pp. 15. ; Zeliha Osman. "Ebedi Hisler," *İnci*, no: 11, 1 Kanunievvel 1335, pp. 16-18.

¹⁵⁶ "Çirkin kadın için saadet nihayet bütün teminatlarına kanarak zevce olarak Kabul ettiği adamla evlendiği gün başlar. O zaman kocasının nevaşilerine artık inanmak mecburiyetinde kalır. Çünkü kocasının: -Seni seviyorum. Sen benim için daima güzelsin! Dediğini kulakları işittiği zaman o, artık senelerce sürüklemiş olduğu çirkinliğinin bütün acılarını unuttur. Herkesin çirkin diye tasvif ettiği kadın kocası için güzel bir refikadır."

K. C. "Güzel ve Çirkin Kadınlar," *Yeni İnci*, no: 7, Şubat 1339, pp. 5-6.

¹⁵⁷ "Bir memleketde talak hadiselerinin çoğalması, orada artık izdivaç bağının eskisi kadar mukaddes tanınmadığını gösterir."

No name. "İctimai Musahabe: İzdivac ve Talak," *İnci*, no: 2, 1 Mart 1919, p. 2.

training, and these made them continue their marriages in harmony. However, in Istanbul in accordance with the social division of labor, the meeting of foreign cultures, education in foreign schools, and the distinction of characters that matured in national and foreign environments a huge distinction between the character of the wife and the temperament of the husband was created.¹⁵⁸ Although the changing character of people and of social structure was stated in the article, the effect of the reformation of the social structure was not seen as the real reason for the increasing rate of divorce in Istanbul. What counted for the writer was the failure of the formation of a legitimate structure to replace marriage's sacred character supported by religion.¹⁵⁹

In order to vindicate his/her claims, the author made a comparison of Europe and Istanbul. It was asserted that the annihilation of religious belief and the enactment of divorce were also true for European countries, but still the divorce rate was less than in Istanbul. This contrast was the result of the compensation of vanishing belief in religious canons by the blessing of marriage as a social institution through administrative acts. So, the author called for administrative regulations for the formation of both the family and divorce. The family was a social organ and mothers and fathers were public servants. As a

¹⁵⁸ “*Vakıa, Anadolu’da birbirinin karı ve kocası olacak ferdler mütecanes bir muhitde mütecanes bir terbiye ile yetişdikleri için, aralarındaki ruhi mubayenetler o kadar değildir. İstanbul’da ise bir taraftan ictimai taksim-i a’malin husula getirdiği hususi duyunetlerden, diğer taraftan başka başka medeniyetlere ve harislere mertub yerli ve yabancı mekteplerde, milli ve yabancı muhitlerde husula gelen birbirine tamamiyle zıd ruhiyetlerden dolayı, zevcenin şahsiyetiyle zevcin seciyesi arasındaki farklar daha çok derin olabilir. Binaen-aleyh, nikahın kudsiyeti hakkındaki itikad her iki sahada aynı derecede olsa, Anadolu’da telif ettiği tehalüfler, İstanbul’da telifine çalıştığı, tezadlar kadar esaslı olmadığı için, orada izdivacların daha çok idamesine muvaffak olduğu halde, burada o nisbetde muvaffak olamaz.*”

Ibid

¹⁵⁹ “*Payitahtımızda talakın ictimai bir hastalık sayılacak derecede artmasına sebep, izdivacın dini kudsiyetini gayb ederken hukuki bir kudsiyet, kanuni bir rasanet iktisabına başlamamasıdır.*”

Ibid.

result, the institution of family should be regulated by laws.¹⁶⁰ The opposition to divorce was supported on the basis of the family's function as the nest of the future generations. The aim of marriage was not only the happiness of spouses, but the happiness of children. And a child became happy to extend that he or she benefited the society.¹⁶¹ In a cautious way, the author in fact accused Istanbulite women for the divorce rates.

Modern women of period who had freer lives than their predecessors also wanted changes in their family lives. Derivation of women from their old lives was resulted in concerns for the weakening of male authority at home. The attainment of the right of divorce by women should make elite women insist on a companionship rule at home. The dissolution of traditional domestic family order perhaps appeared in the eyes of intellectuals as a threat to their desired Turkish family structure. In short, in due with such a proposal, the call for restriction on the right for divorce by governmental means became a reality after recognition of women's right to offer annulment of marriage.

After ended its mission as a guide to choice of proper husband and constitution of a new family, *İnci* concluded its mission to prepare professional family women in new homes. In didactic texts with friendly overtones, *İnci* created its own self-devoted, modern, impulsive, self-sufficient, contentful, and cheerful family woman.

¹⁶⁰ “*Ekser bizim ırkımıza göre de izdivac, umumi tesanüde hadim bir müessese ise, talak bu ehemmiyetli müessesenin tahribi demek olduğu için vilayet-i ammece ehemmiyetli bir sûretde nazara alınmalıdır. Kanunlarımıza nikahın kudsiyetiyle talakın gayr-i ihlakini gösterir mabedler idhal edilemedikçe, aile müessesesi deruhde etmiş olduğu intisal, terbiye, ve tesid vazifelerini iga edemez.*”

Ibid.

¹⁶¹ “*Halbuki izdivacın gayesi yalnız zevc ile zevcenin saadeti değildir. Bi'l-hassa çocuğun mesud olmasıdır. Çocuk ise seciyeli ve cemiyete faideli olduğu nisbetde mesud olur.*”

Ibid.

The Features of A Family Woman

Women's domestic role as the builder of their homes was also interpreted and supported by *İnci*. The magazine tried to manipulate its readers to perform their traditional duties as modern wives and housewives for their families. The method of the magazine was not dualistic in its formation of modern wives and housewives. In fact, many articles related to the family had a tone that tried to tame the wishes of modern young ladies in order to make them more satisfied with their given duties at home. The magazine's attitude was much more conservative as a guide to their family women readers. In addition to discussions aiming to create proper modern wives and housewives, readers were guided through decoration articles, cooking advice, and useful tips for the formation of their modern homes suitable for a happy harmonious family life.

The features and education of modern domestic women were sketched through letter format in *İnci*. "*Abla Mektublari*" (Sister's Letters), "*Hayat ve Mektublar*" (Life and Letters) were two headlines under which such issues were conveyed to the reader. The headlines in fact also showed *İnci*'s attitude towards its readers. In accordance with Sedad Simavi's claims about his magazine, *İnci* behaved as a friendly guide to contemporary women. The letters were in fact pieces written by the magazine to its beloved sisters and friends. The writers of the letters wrote texts that enable them to communicate either with their younger sisters or peer friends. In a didactic discourse, they gave advices to their readers for the happiness and harmony in their lives.

From on the seventh issue of the magazine, teacher Ayşe Hikmet's letters to her sister Munise were published as a letter series composed of four pieces.

Ayşe Hikmet's first letter to her sister dated to Munise's departure from Istanbul to a distant province due to her marriage. Munise's complaints about her departure from Istanbul and her new social environment were tried to be pacified by her older sister. Ayşe Hikmet began her advice to her sister by stating the understandable situation of Munise. It was hard for a young woman to leave her familiar social and familial environment, in addition to that this hardness would be doubled by the responsibility of her own duties and actions.¹⁶² The author in fact took the responsibility for these complaints because of her devoted love and excessive protectionist attitude towards her sister. She confessed that by behaving like that she hindered the development of her sister's personal will. Such an attitude was common for all the mothers according to the author. She criticized mothers in the sense that such a good intentioned behavior lead mothers to the consideration of wives' duty as just reliability and obedience to husbands.¹⁶³

From then on, Ayşe Hikmet started to sketch the model of a proper modern family woman. The model family woman of Ayşe Hikmet was in charge of the domestic affairs, whereas her husband earned money to look after his wife and children. According to the writer, a wife should provide her husbands emotional needs in return for his help. She was the encourager and supporter of her

¹⁶² “Munise, samimi bir teessürle yazdığın bu satırlar, beni de mütehiss etdi, fakat mutehir etdi. Sen ruhda ve terbiyede bir genç kız için izdivac büyük bir inkilabdır. İnsanın büyüdüğü eve, alıştığı çehrelere veda etmesi, ayrı bir hayat yaşamaya başlaması kolay şey değildir. Bahusus kendini idare etmek, kendi faalerinin amiri olmak mecburiyeti seni iyice yorub üzecektir.” Ayşe Hikmet. “Abla Mektupları: Yaşamak Zevki,” *İnci*, no: 7, No date, p. 7.

¹⁶³ “Bu işde en büyük kabahat ve mesuliyet kendimde olduğunu açıkça itiraf edeceğim: sen bütün hayatında bana nihayetsiz bir emniyet ve teslimiyet gösterdin. Ben ise seni malumatlı, hassas, güzel, ahlaklı bir genç kız olarak yetiştirmeye çalıştım. Fakat senin için bir dimağ, bir irade vazifesi görmekle senin iradenin inkişafına mani oldum. Zaten bu bizdeki bütün anneler ve ablaların müşterek bir kusurudur. Zann ederiz ki çocuklarımız müebbeden bizim himayemiz altında yaşayacak. Hiç düşünmeyiz ki onlarda bir gün kendi kendilerini ve yeni bir aile muhitini idare mecburiyetine düşecekler. Hatta bazen daha ileri gideriz: “aileyi ve zevceyi idare edecek erkektir. Kadının emniyet ve itaatinden başka vazifesi yoktur.” demeye kadar varırız. Ne yanlış ve muzırır bir düşünce !..”
Ibid.

spouse.¹⁶⁴ The unique need of a husband was his spouse's joy of love. She asserted that what made a happy family was the wife's smiling face and pleasure. A woman had to make her husband happy in order to be reach personal happiness. The definition of happiness for the author was bound to the sacrifices made for the happiness of others.¹⁶⁵ The happiness portrayed by the writer depended on the production of happiness for others by the women through their sacrifices. This consideration was also supported by the other letters of Ayşe Hikmet, which attempted to control and restrict of women's individualistic needs.

Such a discourse was also supported by the other letters published in the magazine about family life. The increasing appearance of women in public life, and their gradual attainment of the right to choose their spouses and the progressive attitude of the women's movement perhaps created a fear about the malfunctioning of the family institution. The wish to interfere in such a crisis resulted in the reconstruction of sexual roles in the family. *İnci* proposed to control of women through creation of an individual happiness concept which depended on the satisfaction of others and self-sacrifice.

In her third letter, Ayşe Hikmet made the definition of a happy woman in accordance with her proposals in the first letter. In the letter "*Hayatın Manası*"

¹⁶⁴ "*Bahtiyar bir aile yuvası teşkil etmek isteyen zevce bi'l-akis zevcini, zevcinin ruhunu idare etmek mecburiyetindedir. Bir erkek zevcesine ettiği yardıma mukabil ondan manevi yardımlar bekler. Kocalarımızın takib ettiği mukadderat yolunu –muvaffakiyet veya hüsrân yolunu- çok kere biz tayin ederiz. Kocalarımızın zaman zaman kırılan maneviyetini tamir etmek, hayat ve muayişet mücadelesi için muhaç olduğu kuvvet ve azmi vermek bize aid bir vazifedir.*"
Ibid.

¹⁶⁵ "*Zevcesinde herşeyden evvel gülergüz ve yaşamak zevki hiss etmek ister. Yaşamaktan zevk alan şen ve memnun bir kadın çehresi kadar erkeği dinlendirecek, maneviyatını tamir edecek hiç bir şey tesavvur edemem. Zevcenin saf neşesi, lekesiz bahtiyarlığı, sade şenliğiyle dolacak bir ev, erkek için en emin bir melcedir. Kadın bahtiyar olmak için zevcini bahtiyar etmeğe mecburdur. Fakat onu bahtiyar etmek içinde, yine kendisinin bahtiyar olmasından –bahtiyar görünmesi diyorum, hakikaten bahtiyar olmasında başka çare yoktur. Sevdığımız bir kimseyi memnun ettiğimizi gördükçe gayretimiz, hüsn-ü niyetimiz artar. Onu daha ziyade memnun etmek için fedakarlıklarımızı her gün daha ziyade artırmak ihtiyacını duyarız. Böylece zevcesini bahtiyar ettiğini gören bir erkek kendini magrur ve iyi his eder; zevcesine müebbed bir minnetle bağlanır.*"
Ibid.

(The Meaning of Life), the author defined the meaning of life to Munise as being devotion to one's family, children, husband and all miserable people.¹⁶⁶ Her analysis of a happy woman was also in accordance with such a claim. A happy woman opened up her heart to people around her and their happiness; she became happy with them and became sad due to their grievances. This was the biggest virtue of a family woman who had discovered the real happiness without taking pains of the search.¹⁶⁷

The supposed attitude of modern young girls towards marriage was also discussed in *İnci* in the Sister's letters column. This time the letter was written by one Hamide Cevad to her school friend Semahat. In fact in the article, the typology of educated, egocentric modern young girls was described and criticized by the writer. By saving one of these girls from the constraints of egocentrism, the author situated the real happiness of a young woman in married life. Semahat was portrayed as the embodiment of modern educated young girls who had lost her belief in marriage and constructed a self-centered character. On the other hand, Hamide who had been the best friend of Semahat during their school years had freed herself from harmful thoughts of her friend and got married. The mature and happy Hamide told her story of happiness by dividing her life into two phases by taking marriage as a milestone. The letter started with the short story of the two women's friendship as young school girls. At the very beginning of the essay, Semahat was condemned by Hamide because of her consideration of marriage as

¹⁶⁶ “Munise bence hayatın manası şudur: kendimizi ailemize, çocuklarımıza, zevcimize, ve bütün ızdırıp çekenlere vakıf etmek.”

Ayşe Hikmet. “Abla Mektupları: Hayatın Manası,” *İnci*, no: 10, 1 Teşrinisani 1335, p. 12.

¹⁶⁷ “Şimdi gelem mesud kadınlara. Mesud milletler gibi mesud kadınlarında tarihi yoktur.o, bütün gönlünü etrafındakilere, etrafındakilerin saadetine vakıf etmiştir.etrafındakiler güldükçe oda güler, etrafındakiler ağladıkca oda ağlar.Bence bir aile kadınının en büyük meziyeti budur.”
Ibid.

captivity and slaving for the wishes of a foreign man.¹⁶⁸ As a result of their liberal views on life, these two young girls had spent their time in reading and poetry instead of housework and sewing. They thought doing housework was disgraceful.¹⁶⁹ After the short story of her life before marriage, the second part of the letter started with the discussion of the life of Hamide as a family woman. She initially described her small home that was situated by the Marmara. Then, there came the description of her husband who was one of her distant relatives. It is understood from the tone of the Hamide Cevat that she and her husband had not known each other very well. Her husband was a nationalist and also a religious person, although he had been educated in Europe. The decoration of her home was simple and in traditional style. There were no maids and all the chores were done by Hamide who had been a clumsy in housework. The will of her husband to see her touches and her soul in everything in the house was the reason why Hamide did not hire a maid. She wanted to satisfy her husband by fulfilling her duties. As a last word, Hamide told her friend that she was very happy with her new life that was composed of delicate points Semahat could never understand.¹⁷⁰

¹⁶⁸ “Evvvela senden şikayet gibi olmasın ama izdivaca heran maruz inacı kafanla beni deşirdirmişdin. Hem o kadar ki: evden tehellüme aid bir ima duysam bendeki tehavvürü görme neler söylemezdim. “Ben hr yaşamak, hür düşünmek isterim, benim hayatta tatbik edilecek muayyen bir desturum var . İtikadatime ilişmeyiniz. Yabancı bir adamın arzularına kör körüne inkiyad edemem. Ben kendi muayyilemin yarattığı muhit içinde kendi kendime yaşayacağım.””
No name. “Alem-i Nisvan: Abla Mektubları,” *Yeni İnci*, no: 4, Eylül 1338, p. 4.

¹⁶⁹ “Sen de bilirsin ben bir genç kızdan çok bir erkek çocukdum, ne bir dikiş, ne bir nakış... Ne de bir evişi, hatta imtahanlara çıkacak dikişlerimi bile zavallı ablama yükletirdim. Annem bu beceriksiz asi kızdan müştekki.. O halki sukuneti yalnızlığı sevdiğimden şübheli karışık bir hayat ile bütün tatillerimi geçirirdim. Mktebde malum, teneffüs zamanlarında kolkola koridorların başından öteki başına kadar gezinmek. Mutala saatleri bir kişilik sıramızın kapağı altında haykıra haykıra şiir okumak.. Zavallı bizler mariz ruhlu genç kızlar! Bizde hazinli, hicranlı bir musrah görsek ezberlemeye kalkışır elemleyezdik. Ne hicranımız vardı.”
Ibid.

¹⁷⁰ “Kafesimiz dört odadan ibaret küçük bir yuva. Vecid’in tabiri vechile mefkurevi... Vecid o hiç kimseye benzemiyor. Öyle Türk öyle milliyetperver ki , yatk odamızda, yemek odamızda dar küçük sofalarımızda ikişer kocaman Osmanlı Bayrağı sallanıyor, yerlerde küçük minderler serilmiş. Eğer bütün tahsilini Avrupa’da ikmal ettiğini bilmesem mütehasib bir dergah dervişi. Evimde hiç yabancı yok hatta hizmetçi bile, bütün işleri ben yapıyorum... Fkat ne kadar olsa acemilik başa

Pessimistic young girls who sought happiness in their own goods were presented as unhappy women. The happiness of life was in women's contentment with the happiness of their husbands and families. The main ideology propagated by *İnci* was that the real happiness of women lay in the community's good which was shaped by family life, not in their personal satisfaction.

The home described by Hamide was seen as the ideal nest (*yuva*) by the magazine. Through the publication of home decoration articles, *İnci* tried to furnish an authentic Turkish home. As in the case of the trial for a national fashion that will be examined later, the magazine also proposed to furnish national homes. In order to control westernization's effect on domestic space, national tastes were promoted by the magazine. In an anonymous article, the importance given to home furniture was presented in the fourth issue of the magazine. The author proposed that the decoration of a house was an important issue. The decoration of a home should be made to supply the needs of a family. Imitation in furnishing destroyed the harmony at home and led to mere mimicry.¹⁷¹ The author asserted that the character of the home owner was reflected through the decoration of his/her home. A home decorated through imitation was never thought to be pleasant. So, the author claimed that decoration should not be carried out according to readings or teachings; but natural and good

bela kocamın ufak tefek işlerini unutuveriyorum. O vakit vecid gözlerinde şükran ve minnetle agahlan diyor. İstiyorum ki: nereye baksam senin ruhunu göreyim. Zevcimi memnun etmek için uğraşıyorum.”

Ibid.

¹⁷¹ “Şüphesiz ki bir evin mobilyası ve dahili tezeyyünatı, hayatta ciddiyetle muhakeme ve tedkik edilecek meseledendir. Mobilyalar için en muvaffak tarz, onun tabii ihtiyacdan doğmuş bir halde bulunmasıdır. Fazla bir özenme bu hususdaki ahengi bozar ve tasannu his verir.”

No name. “Mobilyaya Dair,” *İnci*, no: 4, 1 Mayıs 1919, p. 9.

taste.¹⁷² And the perfection of taste depended on judgment. A bad and ugly taste was a taste without judgment. This unnatural sense of beauty was reshaped through the criticism of one's friends and community. However, one should never regret one's own taste while decorating a home, because the most essential rule of decoration was one's own taste.¹⁷³ The assertion that one's home should convey its owner's character and soul was supported from a different point of view.

The open invitation for a national decoration campaign was triggered by the publication of an article related to the opening of a Turkish home decoration store. In fact, the article was also related to the creation of a national bourgeois policy. *Selanik Bunmarşesi* was appreciated as being the first Turkish home decoration store in the Beyoğlu district besides all the stores owned by foreign companies. In order to hide the advertorial character of the article, a promise for an article related to Turkish furnishing illustrated with the products of the store was made to the owners of *Selanik Bunmarşesi* to show that the aim of *İnci* was not to earn money from the advertisement but was the promotion of the Turkish style against the European one.¹⁷⁴

¹⁷² “Mesela: gayet fazla özenerek tertib edilmiş sahte vukar bir oda hiç bir vakit zevk-i selim sahibi olduğunu ihsas ettirmez... Binaenaleyh tefrişatda, tezeyyünat-ı dahiliyede öğrenilen okunulan şeyleri tatbik etmemeli. Hüsn-i tabii ve zevk-i selim ile hareket olunmalı, lazım olan budur.”
Ibid.

¹⁷³ “Bence zevk muhakeme edilince selim olur. Fena ve çirkin bir zevk muhakemesiz bir zevkdir. Güzellik hakkında bu gayri tabii his, insanın arkadaşları ve muhiti tarafından daima tenkid olunur ve yavaş yavaş tabii bir hal alır. Mahaza ne olursa olsun o tefrişinde kendi zevkinizi ihmal etmeyiniz. Zira tefrişde en esaslı kaide, bütün eşyanın, tezeyyünatın, renklerin sizin şahsiyet-i maddiye ve maneviyeyle hem ahenk bulunmuş olmasındadır.”
Ibid.

¹⁷⁴ “Biz sizin fabrikadan ne suret ile bahs etsek ilan mahiyeti haiz olur. Biz ise sanat gölgesi altında kari ve karielerimize ilan sahifelerinden maade ilan okutmak istemeyiz. Ancak Hamdullah Sabihi gibi bir sanat mutahassisi tarafından yazılmış mağruşatde Türk uslubuna aid bir makaleyi sizin fabrikanızın meydana getirdiği eserler misal getirilecek olursa maül memnuniyetle derc edebiliriz. Başka türlü olursa ilan add ederiz ve ücrete tabi tutarız.”

No name. “Bir İslam Müessesesini Ziyaret,” *İnci*, no: 10, 1 Teşrinisani 1335, p. 16.

The promised article by Hamdullah Sabihi was published in the next issue with the title, “*Ev Eşyaları ve Türk Uslubu*” (Home Furniture and the Turkish Style). As stated by the author the article was written as an answer to the newly debated question of creating a Turkish style in home decoration.¹⁷⁵ The article was written in the form of a scientific article progressing from the general to specific, comparisons and testimonies. The author started his discussion with the definition of style in art. Style in art was composed of meanings resulting from a nation’s gradually developed tastes.¹⁷⁶ After a discussion of the stages that created these tastes, the author asserted that as opposed to the old tradition new models which were imitations of foreign things had started to take root. Now the special quality of Turkish homes had started to vanish.¹⁷⁷ He also added that the creation of a Turkish style in the contemporary world was not to revive the past. The conditions of life were now different from the past centuries. The solution was to blend the Turkish style with the needs of the present.¹⁷⁸ The blend of the modern and traditional was the solution of the author for the decoration of new Turkish homes. A Turkish home should carry features belonging to the glorious Turkish identity and also should be in accordance with contemporary needs.

¹⁷⁵ “*Bugün mahdud ve münevver bir zümrenin sula hakkında ortaya atılmış olduğu bir mesele var: acaba evlerimizde, Türk tarzında eşya, türk tarzında döşemeler yerine getirebilir miyiz?...Bizde biraz onu tedkik etmek ve onun alacağı son ve kati cevabı aramak istedik.*”
Hamdullah Sabihi. “*Ev Eşyaları ve Türk Uslubu,*” *İnci*, no: 11, 1 Kanunievvel 1335, p. 5.

¹⁷⁶ “*...adeta taşlar veya eşya üzerinde bütün kavmin, bir madeniyetin yavaş yavaş tekerrür eden zevkinden süzülüb çıkmış devamlı, adete yarı ebedi şekiller ve ifadelerdir.*”
Ibid.

¹⁷⁷ “*Eski göreneğe mukabil yeni örnek yabancı taklidi şeyler mevki tutmaya başladı. Artık Türk evine mahsus seciyeler yavaş yavaş gayb oluyor.*”
Ibid. p. 7

¹⁷⁸ “*Bugünkü eşyada mevzu-i bahs olan eskiyi ihya etmek değildir. Adetler, mizaclar ve hassasiyetlerle beraber aynı bizim gibi eşyalarımızda değişecektir.*”
Ibid. p. 6.

While discussions of national decoration were presented in *İnci*, simultaneously, the present tastes of decoration in Turkish homes were also criticized and the contemporary western style of decoration was promoted. The multi-vocal character of the magazine was also traceable in the subject of decoration. The issues following each other could present different and contradictory points of view on the same subjects. The extra religious festivity issue of the magazine reserved a place for the discussion of Turkish home decoration under the title of “*Ev Eşyaları*” (Home Furniture). The article reflected a view that represented Western style decoration as more suitable and homely. The article satirized modern looking Turkish women and men who were more interested in their westernized attire than in the furnishing of homes.¹⁷⁹ Turkish families continued to decorate their homes with ostentatious and heavy furniture whereas Europeans chose to decorate their homes in a simple taste by using light and removable furniture.¹⁸⁰ In addition to being in touch with fashion such a decorative style was asserted as useful for women for cleaning purposes and for keeping their husbands at home. The head of the family who found a clean and elegant family home became more attached to his home. When he entered a home decorated with the natural beauty of his wife, he would quite his visits to coffeehouses.¹⁸¹ The author called for life in a simply furnished home. The call of

¹⁷⁹ “*Avrupa moda cereyanlarından bizimde mutlaka bir kaç hafta thirle hisse-i nasibimiz oluyor....Dikkat ederseniz bu moda cereyanı yalnız tarz-ı telebbüse inhisar ediyor, oranın memleketimiz için pek faide-bahş ihtiraatı nazar-ı dikkate alınmıyor. Mesela ev eşyaları*”
No name. “*Ev Eşyaları*,” *İnci*, Bayram Nusha-i Fevkelaladesi 1336-1337, p. 13.

¹⁸⁰ “*Şimdi Avrupalılar müzeyyen, altın yaldızlı konsolları, sandalyeleri, masaları bir tarafa bırakarak, adi tahtadan mamul gayet hafif ve şık ev eşyaları ile evlerini döşüyorlar. İstanbul’da al-an bi rev tefrişe teşebbüs edilse mobilyacı dükkanlarına girince sade eşyaya bir kere ble bakılmağa tenezzül etmeden doğru renkli, yaldızlı takımlara gider, onları almak için titreriz.*”
Ibid.

¹⁸¹ “*Bu son moda eşya ile süslenmiş son model aile yuvaları temizlik husunda da rahat. Esasen pek hafif olan mobilyalar pek kolaylıkla tebdil-i mekan ettirilerek temizleniyor. Böyle temiz ve şık*

the author to the follow European fashion in furniture should not be attributed only to the promotion of westernization. The attitude was in accordance with the claims of simplicity for the lives of families. In a war environment, any kind of excessive behavior should be controlled for the good of society. In addition, the promotion of light furniture was useful for the claim of *İnci* that family women should do their own chores without the help of any maids. Perhaps the author was making a conscious selection among European fashions that was suitable for the claim of simplicity and purity for Turkish middle class life. A womanly touch that converted a house into a home was presented as one of the basic characteristics of family women. By making an effort for creation of a homely life, they enabled the sustainment of their family with peace and harmony.

Another characteristic of a family woman was related to the issue of health. As the nurturer of future generations, a modern family woman should take care of her family's health. A proper family woman should know about illnesses and should be able to help her sick fellow with first aid equipments until a doctor takes over.¹⁸² A healthy society was the mean for the development of the nation, and the creation of a mentally and spiritually healthy society was the duty of women. In order to educate their readers as proper family women, *İnci* published medical articles which gave information about basic and common illnesses. Women's health also became an issue for an article published under the title of

bir evin aile reisini eve cezb edeceği de nazar-ı dikkate alınmak lazımdır. Bir ev efendisi hanımının hüsn-i tabiyetiyle süslenmiş temizlenmiş, evini kahve vesair mahallerin tütün ve miskirat kokulu, bozuk havalı yerlere tercih edeceği şübhesizdir."

Ibid.

¹⁸² "Mektubunuzda zarif bir sevk-i kelim ile aspirinin, sulgatu, karbonat, tendürdiyot gibi matü'l-cat ile dolu mini mini iczahatenizden bahs ediyorsunuz... Bilseniz bu, bana ne kadar nişveler, saadetler verdi.. Fi'l-hakika ani bir hastalık, fevke'l-alade bir hal karşısında, tabib gelinceye kadar, medavat-i ibtidaiyeyi temin edecek veya hafif rahatsızlıklara heman karşı gelecek böyle dahili ve harici en luzumlu ilacların her evde bulunması şartdır."

Raif Necdet. "Hayat ve Mektuplar: Asri İzdivac," *İnci*, no: 12, 1 Kanunisanı 1335, p. 11.

“*Asri Kadınlık*” (modern Womanhood) on the basis that an unhealthy woman could not be beneficial for society. The author claimed that women should strengthen their physique in order to handle the difficulties and problems they encountered while doing their housework. They should be better equipped in health issues than men by taking all the responsibility of their family’s health. The author presented the examples of German and American women to his readers. Such foreign women acquired their present physique by training their bodies according to scientific and hygienic rules. It was asserted that weak, puny, unhealthy mothers could not raise healthy and strong children for the nation.¹⁸³

The main duty of the Turkish woman and family was to nurture physically and spiritually healthy generations for the sake of the nation. It was the parents’ duty to provide their children with health, and education. The health weaknesses of parents were inherited by their children. Dr. Ali Haydar, in his medical article about nose problems in children, enumerated inheritance as one of the reasons for this illness which hindered children from becoming proper individuals. Children born with the disease became nervous and distracted in their social lives. Parents passed this disease on to their children through blood and alcohol consumption was shown to be responsible for the disease and thus for their children’s unsuccessful social life.¹⁸⁴ Breast-feeding of children was seen as the basic and

¹⁸³ “*Ancak bu vukuf iledir ki; kadın kendinin ve çoluk çocuğu dahi dahil olduğu halde bütün ailesi efradının hususiyet-i ahvaline binaen erkeklerden fazla daha bir çok sıhhi malumat sahibi olması iktiza eder. Çocuk beslemesi, gebelik hıfzı’sıhhası vesaire gibi. Bugün İngiliz, Amerikan, Alman kadınları vucudlarını fenni ve sıhhi bir surette terbiye ede ede bu hale gelmişlerdir. Cılız, çelimsiz, mariz valideler millete sağlam, kuvva vucudlu evlad yetiştiremezler.*” Mehmed Arif. “Asri Kadınlık,” *İnci*, no: 6, 1 Temmuz 1335, p. 8.

¹⁸⁴ “*Lenfai bünyede olan ebeveynin ve bahusus içki kullanarak veraseten biçare çocukları için istimalde ve faaliyet hayatından mahrum bie bünye hazırlamış olanların evladlarında burun arkası bezi mikrob mücadelelerine ve şedaid-i hevayiyeye tehammül edemeyerek ez-müddet zarfında vazife-i hayatiyedeki mevkilerini terk ederek büyürler.*” Ali Haydar. “Çocuklarda Lahm-i Zaid,” *Yeni İnci*, no: 3, Ağustos 1338, p. 17.

natural duty of women who gave birth. Such an obligation was supported also due to the concerns about population decrease. The medical article written by Ali Rifat presented the propaganda maintained in the period for the breast-feeding of children by their own mothers. The concern of the author was resulted from population decrease that endangered the future of nations. The reasons why women no longer chose to breast feed were discussed in the article.¹⁸⁵ In order to interpret the reasons, the author divided Turkish women into three categories according to their social strata and gave solutions in accordance with their social status. The first group was labeled as mothers who were members of rich families. The author asserted as opposed to the general view, that there were rich women who did their duty properly and there were those who neglected this duty. Such women refused to breast feed infants because of their concerns about their beauty and removal from their society. The advice of the author for success in this category was to inform those women about their superstitious beliefs about lactation. The author also claimed that the duty of the intelligentsia in this respect was to strengthen the morality of future mothers.¹⁸⁶ The second category mothers to-be were women of bourgeois class who had a sense of duty and responsibility. Their failure to breast-feed resulted from their ignorance. All these women

¹⁸⁵ “*Tenaküs-i nüfusa karşı çalışmak bütün insanların mukaddes bir borcudur; zira nüfusun gün bugün tenaküsü mütehaddis memleketlerin istikbalini tehdid etmektedir...bu mücadelede galib bir vaziyette olabilmek için evvel-i emirde validelerin ne gibi sebebler that-I tesirinde çocuklarını emzirmediklerini araştırmak lazımdır.*”

Ali Rifat. “Irza-i Maderinin Luzumu,” *Yeni İnci*, no: 4, Eylül 1338, p. 14.

¹⁸⁶ “*Zengin ailelerde valideler umumiyetle çocukları ücretle süt ninelere tevdi etmektedirler ve zann olunuyorki bu sınıfa mensub kadınlar irza için pek zayıf mizaca malikdir; halbuki bu böyle olmak şöyle dursun bilakis bu sınıf valideler içinde fevkelalade iyi vicdanlı, malumatlı çocuğunu büyük bir şevkat ve ihtimam ile bakan hanımlara tesadüf etmekteyiz. Maheza vazifesini bi-la mazeret ihmal edenlerde vardır. Zevcinin hodkamlığına tabiyetle kendi keyfi, Kabul günleri, suvareleri için ırzayı terk edenlerde tesadüf edilir. Biz mücadelede muvaffak olma arzusunda bulunduğundan bu sınıfa dahil olan validelere ırzanın katiyen güzelliklerini ve sıhhatlerini bozmayacağını göstermeliyiz. Bize düşen vazifelerden biride valide olmağa başlayan hanımların hissiyatını, kuvve-i menvitelelerini yükseltmektedir.*”

Ibid.

defended themselves with the assertion of not being able to lactate, and such an assertion could be destroyed through a proper medical treatment.¹⁸⁷ The last category was poor women who did not breast-feed to their children because of misery, their superficial training in schools and tradition. This third category of women was compared to their counterparts in civilized European countries who participated in public work life. The author asserted that even under such conditions, those women did not neglect their infants' need for mother's milk. And even the government sustained them with help.¹⁸⁸

In accordance with its claim of guidance, *İnci* tried to guide family women through its publications. However, any overwhelming discussions of motherhood did not have a distinctive place in *İnci*. Turkish women were accepted to be the educators of their children in the discussions of the women's movement which claimed that the primary duty of women was being mothers. *İnci* took maternity to be the main duty of women and did not try to change such an assertion. By trying to create ideal family women, it had already made its assertion that, the happiness of women should be found in the happiness of their family and society.

Many women were unavoidably women involved in public work life and had to leave their children back at home. Right beside the already existing family women category, there was a new category of women who should take care of their homes and also work outside. The duty of motherhood was not to be pushed

¹⁸⁷ “*Hayat-ı ictimaiyede mutevazi bir dereceyi iştilal eden sınıfa mensub kadınlar esas itibariyle (küçük burjuvazi) oldukları ve bunlarda umumiyet itibariyle vazife hissi pek galib bir derecede bulunduğu halde ırza-i maderiye pek ehemmiyet vermemektedir. Bu sınıfın kadınları iktisada pek riayatkar oldukları cihetle ırza-I maderiyeye ehemmiyet vermeleri icab ederken bilakis buna ehemmiyet vermiyorlar. Bunu cehalete atf etmek munasibdir. Hemen ekserisi kafi derecede süte malik olmadıklarını iddia etmektedirler. İyi bir idare-I tbbiye buradaki müşkülâtı ezale edebilir.*”
Ibid.

¹⁸⁸“*Fakir sınıfa mensub kadınlara gelince; buradaki kadınların meme vermemeleri emzirmenin derece-I ehemmiyetini, iyiliğini takdir edememelerinden yahud that'ül esaretinde kaldıkları sefaletin fevkaladeliğinden ,veyahud aile ve mekteplerde aldıkları su-i terbiyeden, görenekden ileri gelmektedir.*”

aside by the obligation to participate in public life. In the second issue of the magazine, the article published in the *Musahabe* (Chitchat) column discussed this issue. The author of the article presented his or her belief in the unavoidable gradual participation of women in work life which would lead to their neglect of their primary duties. However, due to this necessary participation women should be helped through the reform of society and the preparation of new administrative regulations. The family structure could be changed and the house could become through the division of labor between men and women. In addition, the present obstacles in front of women should be lifted through the creation of kindergartens and official birth permissions.¹⁸⁹ A new social and administrative structure should be provided for women to prevent crisis in society resulting from women's move from the house to society. It is seen that women were expected to overload themselves with new duties besides their primary womanly missions.

¹⁸⁹ “Kadının umumi bir hayata iştirakına bir itiraz edenler bulunabilir: kadın evinin haricine çıktığı gün çocuklarının terbiyesini ve evinin idaresini terke mecburdur. Bu ise ictima’i muvazenenin bozulmasına sebebidir?...Bu günkü şekle nazaren bu pek boşa atılacak bir mutala değildir. Fakat biz eski hayatı temelinden sökmek istiyoruz. Evvela aile bugünkü şeklini değiştirüb yuva olmalı. Ve yuvada erkek ve kadın aynı vazife ve aynı hakka malik olmalı. Ya’ni biri müstehasıl biri müstehellak değil...Saniyen: kadın umumi hayatın her zümresine intisab edebilmeli. Kadınlık meslek hayatına girebilmesi için mevcut mani’ler izale edilmeli. Mesela kadınları evlerine bağlayan çocuklar için erza’haneler, çocuk yuvaları, dadı ve hizmetçi mektepleri, aşhaneler, ve bu gibi müesseseler çoğalmalı.”
No name. “Musahabe,” *İnci*, no:2, Mart 1919, p. 4.

Figure 3. An illustration depicting a couple having conversation. *İnci*, no:17, 1 Haziran 1336, p.8

Women as Participants in Social Life

İnci and the Women's Emancipation Movement

One of the main aims of *İnci* was to guide women who had to enter social life. It was an obligation for women to become a part of social life because of the necessities of the new life. The new life was already on its way, and women had to be part of it and leave their harems and step outdoors. In fact, such an understanding had been prevalent for almost a decade among the intelligentsia and the disputes over the visibility of women and the women's movement were already on the agenda. The question of the visibility of women in the public sphere became a problem especially after the Declaration of Freedom in 1908, as

stated by Zafer Toprak.¹⁹⁰ Before the Second Constitutional Period, the position of women was under the control of men. Harem life and the veiling were two means of keeping women in inner space. The division between public and private space was nearly clear cut; public belonged to men whereas private space belonged to women. By the Second Constitutional Period, the westernization process gained a new momentum. From then on, modernization encompassed all individuals in society. The appearance of women in social life became inevitable, although this involvement resulted in counterattacks that took their base from religious norms. The Balkan Wars and the Great War created a springboard for the actualization of women's involvement in public space. Wartime difficulties and needs led to loosening of the traditional social order. During the mobilization period, the state required all human and material resources. Male losses at the battle created a compulsory restructuring of women's roles in society. Women were forced to enter work. They started to work in both the private and public sectors to feed their families. The demand for women in the work force created a revolutionary impact on life. In addition to continuous mobilization, the political situation also triggered that revolution. As stated before, the interregnum in Istanbul that resulting from the struggle of different political powers also become affective on accelerated adoption of change.

As stated occasionally in *İnci*, women's emancipation got started due to positive effects of War. Women's position in society underwent a profound change. The argument created to normalize this change was "*asrileşmek*" (to become modernized). In a very loose sense, it meant to be like the West. On the way to becoming modernized, the typology formed for women was the title "*Asri*

¹⁹⁰ Zafer Toprak, "Genç Kız ve Kadın İntiharları II: Cumhuriyet Erkeğinin Kadın İmgesi", *Toplumsal Tarih*, Mart 2002, p. 16.

Kadın” (The Modern woman). Modern women should necessarily be a part of social life and leave their homes. In *İnci*, modern woman was shaped in accordance with the dichotomy of the new and old. Instead of a clear definition of the women lived in previous ten years, what was found instead was to present the differences between the women lived ten years ago and new women. In *İnci*, the references to yesterday’s women revealed a typology, yesterday’s women were not visible in the streets but rather lived in their harems, and busy with themselves and very different from the new ones. In fact, the binary opposition between women of the previous decade and new women was reflecting the alteration in the social structure towards a westernized one. However, while the duties and character of the new women were defined as a more emancipated woman, the voices of control were also reflected in the articles of the magazine. Every author who wrote about the women’s movement accepted the change and the need for the change, but the question appeared as to the limits of the change. While creating a modern woman, the magazine tried to prevent possible excessive demands. Women were both applauded and blamed by the magazine for their involvement in public life.

The involvement of women in social life and the women is emancipation movement were discussed by both men and women writers of the magazine. As stated before, the number of women authors in *İnci* was limited in contrast to the male authors. The subjects of women were generally restricted to fashion, beauty, and advice on married life. However, when they were permitted to talk about the women’s issue, they did not hesitate to present their own conceptualization against the men’s. As can be guessed easily, the general attitude of women authors about the issue was defensive. They persisted that women were skillful

and mature enough to join in public life right beside men. Using of history as a legitimization tool, they claimed that women were marginalized by men from involvement in social life. This marginalization was also supported by the rules of the old world system. But in the contemporary world, women had to take their rights to function right beside men. Men and women were created equal and they had to regain their right to be equal.

Emine Semiyye in her article entitled “*Hayat-ı İctimaiyede Kadın Mevkii*” (Women’s Position in Social Life) started her discussion by presenting a historical survey about the development of human social life and the change in the status of women in public life. She asserted that women entered into public life differently as the period changed. Before sedentary life, the distinction between women and men was almost invisible. When people formed societies composed of families, women who were unable to trackdown and hunt animals were obliged to stay at home. When the love for their children was instituted under the phenomenon of sacred motherhood, women became loyally tied to their homes.¹⁹¹ When human beings diversified their clothing, women slowly lost their innate rights and developed a keener intelligence and beautiful body. With these features, they influenced men better than big armies.¹⁹² The discussion of Emine Semiyye continued with the historical examples of both European and Asian women’s

¹⁹¹ “Her devre göre (Kadın Mevk-i İctimaiyesi) başka şekillere girmiştir. (Adem oğlu) sürü halinde yaşarken kadını erkek arasında büyük bir fark yokmuş. (Karun-ı evveli)de ailelerden müteferid (cemiyetler) husule gelince teşkilat-ı bedeniyesi boğuşmaya daha kabiliyetli olan – erkekler- insan muhasimlerine ve hayvanat-ı müfteriseye karşı durmak mecburiyetinde kaldıklarından yuvalarına aid işlerini kadınlara bırakmışlar, yavrulara karşı muhabbet duygusu (sevk-i tabiye) derecesinde (analık) kudsiyetine itila edince –kadınlar- artık yuvalarına tükenmez bir sadakete merbut kalmışlardır.”

Emine Semiyye. “Hayat-ı İctimaiyede Kadın Mevkii,” *İnci*, no: 10, Teşrinisani 1335, p. 5.

¹⁹² “(Beşer)-i ictimai kıyafetlere daha ziyade sokuldukca –kadınlar- hukuk-ı tabielerini tedrici gayb etmişlensede, daha inceleşen zekaları ve daha güzelleşen cismaniyetleri hasbiyle erkekler üzerinde orduların muvaffak olamayacağı müesser zaferler hakimiyetler kazanmışlardır.”
Ibid.

ways to involvement and their achievements in social life. In antiquity, she presented Asian women as heroines. In the middle ages, she described European women's role as idols of beauty and love, and also queens of their empires. She divided women's involvement in social life into three phases for the Arabian middle ages history. She presented the women of pre-Islamic and Umayyad periods in a better situation than the Iranian Abbasid reign. She attributed the formation of the harem to this period. She blamed the libidinous and jealous Iranian Abbasid caliphs for the loss of female talents due to their imprisonment of women in harems.¹⁹³ The author concluded her discussion of history by stating that the ancient societies of Europe and Asia that paid adequate attention to their women were rewarded with prestige and development.¹⁹⁴ As to the Turkish past, Emine Semiyee again appreciated the formation period of the Ottoman Empire and women's involvement in this formation together with men. She stated that after the reign of Orhan, women were sent to harems, and becoming deprived of public life women lost their traditional virtues. Because of the persistence on a women-less social life due to the rules of manhood and manly rudeness, the Ottoman Empire was condemned even in its most powerful period.¹⁹⁵

¹⁹³ “*Abbasiler zamanında ise İranın (kadınları muhakkir edub bırakan) tasibi! Hür ve necib Arab kumundada sirayete başlamış; ihtiyar halifeler ise müşhiyata hazır etdikleri genç ve güzel zevce ve cariyelerini ziyade kışkandıklarından (kadınlık hukku-u tabiyesiyle beraber) harem namını alan süslü muhabeslerde tıkıla kalmıştır. Artık (kadınların o evvel ki vakarlı güzellikleri (yetmiş kat cennet-i libası içinde görünen) hürilerin esir-i tenleri gibi örtüldükçe urbanlaşmış. Ve bu ürbanlıktan mütevelid nazlar ve işveler arasında kadınlık fazileti) boğula boğula zevale yüz tutmuş!!!*”

Ibid. p. 6

¹⁹⁴ “*Tarihin eski yaprakları bize iyiden iyiye anlatıyor ki her milletin seviyesine göre (ictimai hayallerinde) kadınları yer tutmuşdur ve hangi kavim kadınıni ehemmiyet ve hürmetle görmüşse fazla itibar bulmuş ve fazla terakki etmiştir.*”

Ibid. p. 6.

¹⁹⁵ “*Erkeklerimiz ictimai mevkilerini (kadının meftur olduğu şefkat ve zerafetden) tahliye edince harb-ı huşunet ve reculliyet gururiyle yalnız kaldığından (Osmanlı devleti) en şevkatli ve en adil zamanında bile bin dürlü su-i tefsirlerden kurtulamamış ve daha o zamandan inhitata namzed olub kalmıştır.*”

The discussion of men and their social rules as the barrier in front of women, again took its place in another article by a woman. In the twenty-fifth issue of *İnci*, one of the speeches of Fatma Nesibe Hanım with the signature of Süleyman Basri as the *müstesnih* (transcriber) published with the title of “*Yeni Kadın*” was issued. Although the reality and the gender of Fatma Nesibe are questionable, the discussion arose was very similar to Emine Semiye’s speeches.¹⁹⁶ Fatma Nesibe discussed the women’s movement on the grounds of an egalitarian argument. The Young Turk argument of society as an organic being composed of parts functioning together at their supposed places was used by the author in the formation of the discussion. The discussion began with the definition of *vazife*, which meant both function and duty in the arguments of the writer, as the meaning of life.¹⁹⁷ For social life to function, duties were divided among two genders. The division of the duties of men and women in the functioning of the social machine was made precisely and equally. The disruption of this equality caused a catastrophic decline in social life.¹⁹⁸ The author, with reference to the

Ibid. p. 6.

¹⁹⁶ Supposedly, the same Fatma Nesibe’s conference speeches were also issued in *Süs* with the signature of Süleyman Basri as transcriber. However, the time period of the publication of them in *Süs* came after two years time prelude. The publication of this speech in *İnci* is 1137 (1921). Although we can not be pretty sure about the reality or gender of Fatma Nesibe. We can come with some conclusions. First of all, there could be a real Fatma Nesibe who gave daring speeches to women about women’s movement in social gatherings. Secondly, in accordance with the claim of Çon, Fatma Nesibe could be a pseudonym of Süleyman Basri. Because of the lack of any information about a living Fatma Nesibe, I think it will stay as an ambiguity. For the discussion of Fatma Nesibe and “*Beyaz Konferanslar*” referred to: Esra Çon. “A Décolleté Journal For the Ottoman Turkish Women: Süs,” Unpublished Master Thesis, 2007, Boğaziçi University, Istanbul.

¹⁹⁷ “*Zaten hayat vazife demektir. Varlıkta her zerre azılı bir hareket ve hizmetle mukelleftir. Ve bundan hiç bir şey müstesna değildir. İster yaşayan ister bi-hayat hiç bir şey!..Mesele bir kısım mevcudat, iradesiz idraksız bir seciye tarzında bunu ifa eder; diğer kısmı kısmen hissiz kısmen de selim bir muhakeme ile bunun mecburudur. Ve vazife, öyle seri ve muntazam bir çarh-ı ictimaidir ki bunun cazibe-i devriyesinden kurtulan herşey ölüme mahkumdur.*” Fatma Nesibe. “*Yeni Kadın*,” *İnci*, no:25, 19 Şubat 1337, p. 4.

¹⁹⁸ “*Mamañih beşeriyette iki şahsiyet olduğu için bütün bunlar iki asle teksif edilebilir: kadınlara aid vazifeler, ve erkeklere aid vazifeler. Ve bu esaslı taksim, a kadar dakik, ve yüksek hesaplar*

European women's movement, announced the demands of the new Turkish women that were parallel with them. Although there was no difference between women and men, and women even had additional virtues over men, women's duties and the rights corresponding to these duties were denied. The author declared this abrogation to be a blow to social justice. Social duties should be distributed and extended equally. The present institutions were very rotten and groundless. Because of this corruption in social institutions, humanity was also perishing. She concluded the paragraph with the warning that; "Do not touch our duties. Give us our rights."¹⁹⁹

The discussion continued with critique of men's considering themselves the center of world. Fatma Nesibe declared that men were not the aim and target of women. Women also had their past. After such harsh imputations, the author in fact balanced her speech with reference to women's main duty; improvement of nation through training of children. The present corrupted world was the work of men who were educated by yesterday's ignorant women.²⁰⁰ Fatma Nesibe finished her speech with the claim that new women were a reality, and declared the women as personalities.

üzerine müessesdirki, o kadar adil ve musavidir ki, birinin diğerine nufuz veya tecavüzükiyametler koparan bir belilye-i ictimaiye olur. Çünkü mizan-ı ictimai fevkalade hassasdır, hanımlar!"
Ibid.

¹⁹⁹ "Selaket itibariyle bizlen erkekler arasında hiç bir fark yok iken, hatta fazla fazletlerimiz var ki niçin vazifelerimiz ve bunlar mukabelinde ki haklarımız ibtal olunuyor bu, adalet-i ictimaiyeye bir darbedir. Vazifeler musavat ile taksim ve temdid olunmalıdır. Şimdiki müessesat pek çürük pek esassızdır. Beşeriyat bu müessesatla beraber sukut ediyor. Bir gün mudhiş bir iflas karşısında kalacak. Vazifelerimize dokunmayınız. Haklarımızı veriniz!"
Ibid

²⁰⁰ "İstiyoruz ki bizlerde hayattaki kıymetimize varlığımıza sahip olalım beşeriyetin istikbalini biz kurtaracağız. Bir milletin terakkisi kadının zeka ve irfanının derecesine tabiidir. Cahil analara malik olan bir millet ancak vasat derecede insane yetiştire. Buna mukabil zamana, hadisata dikkat ediniz. Dünyanın şu bedbaht vaziyeti erkek zekalarının çürüklüğünü isbat etti. O erkeklerki mazideki zavallı cahil anaların mahsülüdür."
Ibid. p. 5.

The speech of Fatma Nesibe bitterly vocalized the need for equality, and appeared to have an affinity with the feminist argument. Between the lines she called women to patient to attain their goals. While she was talking about the women's movement in Europe, she talked about an extensive advocate and thoughtful audience. And she stated that this audience did not attain quickly. The reason was the men's thoughts about women.²⁰¹ From a different point of view, the speed of the women's movement and the adequacy of their equipment to bear their new roles also became a question, especially for the male writers of *İnci*. Many writers showed their approval of the improvement of women and their involvement in social life. However, they also harshly criticised the present status of women that had come into being as a result of the uncontrolled mottos of the movement. Through their articles they tried to sketch borderlines for the women's movement and tried to tame women is excessive demands of freedom.

In the second issue of the magazine, an article written in the permanent column entitled "*Musahabe*" (Chitchat) by an unknown author was raised the question of the adequacy of Turkish women to handle their new position in social life. The article, following the same form with the other articles of *İnci* whose subject was the women's movement, put words about the occurrence of a profound change in women's life in front of the reader. Although the reforms and disputes about the women's question had turbulent trend, they were far from being useless for the integration of women into society. The author asserted that as a result of such feverous movements a graded transformation occurred in social life. Women who had been sitting in their harems within emptiness contributed to

²⁰¹ "*Oralarda işiten kulaklar, anlayan kafalar var hanımlar. Fakat bu pek çabuk olmadı. Ve olmuyor. Düşününüz ki oralarda ve hele burada erkeklerin kadınlar hakkındaki itikadı iğrenç ve şefildir.*"

Ibid. p. 5.

the new life with new duties and concerns in their minds.²⁰² The author claimed that the situation of seclusion was the common feature of all women, and he/she came to the conclusion that in fact women had deserved that. European women were captivated by politeness and luxury, whereas Turkish women were slaves of their ignorance about their duties, rights and talents and the norms of social life.²⁰³ According to the writer the ignorance was still pervasive among women, and what women obtained at present was the determination to succeed. The author openly criticized feminist women who talked about men's domination, the injustice of law, the inferiority of women's life and deprivation of women from their deserved position. The author saw such reproofs as the result of the inherited ignorance of women. It was still too early for women to be able to discuss about their noble status.²⁰⁴

The immature position of women to demand radical changes was also the subject of another article. Mehmed Arif who wrote a series of articles titled under

²⁰² “*Senelerin sürükleyip getirdiği bu munakaşa kırpıntıları, bugün ictimai bünyemizde bir kuvvet yarattığı gibi, hayatımızda da bir inkılab, tedrici, fakat oldukça canlı bir inkılab yapıldığını memnuniyetle görüyoruz ...Düne kadar şeh-nişinlerin arkasında hayali aşklar yaşayan şarkın küçük heroinleri, haremelerin, sakin ve münzevi hayatında boşluklar ve hiçlikler içinde büyüyen, istikbalin küçük anneleri, bugün yeni hayata, yeni akideler, yeni duhuniyetler, ve yeni endişelerle giriyorlar.*”

No name. “Musahabe,” *İnci*, no: 2, Mart 1919, p. 3.

²⁰³ “Bize gelince, pek uzak bir zamana değil, iki üç sene evveline kadar bu ihmal ve tesbiye layık olduğumuzu isbat etmişdik... Evvela vazifemizi tanımıyorduk, hakkımızın ne olduğunu bilmıyorduk; hatta ne dereceye kadar ve hangi fen ve sanat zümresinde kabiliyetimiz var onu da bilmıyorduk. Hele umumi hayatta muvaffak olmak için nelere ihtiyaç var, onu hiç bilmıyorduk.”
Ibid.

²⁰⁴ “*Ve hala bugün bu cehalet kesvesinden sıyrıldığımızı iddaa edecek değilim. Evet, hiçbir şey bilmıyoruz, fakat öğrenmek, didinmek ve muvaffak olmak istiyoruz. Bu dilek, sarsılmaz bir azim ve sebata dayanınca ne kadar kuvvetli bir muvaffakiyet yoludur. Lakin ekseriyete yakın bir çok hanımlarımız, cehaletin verdiği bir cesaret daha doğrusu bir gurur ile, her şeyi yüksekten görüyor yaşıyışımızın adiliğinden, kanunlarımızın adaletsizliğinden, erkeklerin hudkamlığından, layık olduğumuz büyük mevkilere erişememek bedbahtlığından, öyle yüksek ber-u eniyet ile bahs ediyorlar ki!. Bana kalırsa hükümlerinde acele ediyorlar. Daha henüz ne kadar yüksek bir varlığımız ve de istediğimiz mevkilere liyakatimiz var. İtiraf edelim ki: beceriksizliğimizi bilerek faliyet hayatına giriyor, muvaffak olmak için çalışıyoruz. Bütün yoksulluğumuza rağmen bizi mefkuremize koşduran bir vecdimiz, bir imanımız var.. O kadar....”*

Ibid.

the common name “*Asri Kadın*” (The Modern Woman), handled the importance of *tekamül* (evolution) in the creation of modern women, in his first article of the series. He evaluated the constitution of contemporary women as the end result of the accumulation of years. Although women were now in a very different situation than their predecessors, they were still under the control of their inherited ignorance. And they were squeezed between the inheritance of the past and promises of the future. The confused status of contemporary women resulted from this dualism.²⁰⁵ However, he also criticized them for indulging in excessive behavior.²⁰⁶ According to the author, modern women could only reach their deserved position with obedience to the rule of evolution. The actions and excessive attempts resulting from the sudden vigor would end in hatred and loss of fellow help.²⁰⁷ Mehmed Arif continued to his article with the claim that the excessiveness of modern women in their demands caused them to be unable to fulfill their genuine duties. In this respect, the disobedience of women to graded improvement and their excessive demands not only harmed themselves but also

²⁰⁵ “*Bir kanun kadar kendinden hükm ve tesirini bırakmış olan efkar-ı batılaya sahip bir validenin mahsul-i terbiyesi olan bu günkü kadın, dünkü mazi ile yarın ki istikbal arasında –verasetin taht-ı tesirinde olarak- şaşırub kalıyor.*”

Mehmed Arif. “Musahabe: Asri Kadınlık”, *İnci*, no: 3, 1 Nisan 1919, p. 6.

²⁰⁶ “*Bu günkü asri kadın, veraset edilinen kanun-ı tabiat neticesi olarak asırların kendine devr ettiği bir çok prensiblere merbut bulunduğu halde diğer taraftan fikr-i teali ve musavat, ani bir takım cazibeli, şaşalı nazariyelere kapdırmak –bir gayeye vusul için- geceli ve gündüzlü meşgul etmektedir.*”

Mehmed Arif. “Musahabe: Asri Kadınlık”, *İnci*, no: 3, 1 Nisan 1919, p. 6.

²⁰⁷ “*İşte asri kadında ancak kanun-ı tekemülün seyrine tabiyetle elde etmeye sai bulunduğu gayeye vasıl olabilir. Yoksa bu kanunun ahkamına, cereyanına tabiyet etmeyib de her ne dürlü olursa olsun vuku bulacak hareket ve teşebbüsat-ı ifratkaranenin mahkum-ı ikamet olacağına asla şüphe edilemeyeceği gibi bu gibi ifratkarane malumat değil, bir çoklarının hende ve istihzallerini belki onların bi-hakkın nefretlerini ve onların kıymetli muavinetlerinden mahrumiyeti müveccib olur.*”

Ibid.

their families, social environment, nation, and at the end all the humanity.²⁰⁸ The author warned Turkish women to act very carefully to reach the wide horizons of a new life. Women's confusion could be excused, but extreme ideas and behavior could not be accepted because the result was not only related to women but also to whole nation. In short, the author claimed that the modernization of women should be occurred as the result of evolution rather than revolution.

The suspicious attitude towards the of women's movement and feminism was also presented in the twentyseventh issue of *İnci* by Tahsin Fazıl. He additionally inserted a discussion of the new literature; *Edebiyat-ı Cedide*, and its effects on women. The new literature was described by Tahsin Fazıl as the source that made women to live in in the imaginary worlds. This art made young girls dissatisfied with their lives. He asserted that female students of teacher schools and universities did not like anything and they lived in the imaginary worlds of novel heroines.²⁰⁹ Tahsin Fazıl asserted that the first attempts for the progress of women that came from feminism aimed for pointless imitation. People took the abandonment of tradition and valuable virtues as their starting point for modernization.²¹⁰ Because of the fast development of the new life, intellectual

²⁰⁸ “*Asri kadın, tekamül kanununun cereyanından uzaklaşarak başka cereyanlarda seyr etdikçe tabidir ki ifratkarane efkâr ve hareketi onu doğrudan doğruya kendine tereddüb eden vazifeleri bi-hakkın ve tamamıyla ifadan uzaklaştırıyor; daha doğrusu sapmış olduğu boya gelmiş yolda her taraftan esen rüzgarların husule getirdiği tozlar; dumanlar bu vazifelerini ruyete mani oluyor. Şu halde vazifelerin ‘adem-i ifasından dolayı neticede hiç şüphe yok ki kadının yalnız kendisi değil bütün ailesi, muhiti, milleti, bütün beşeriyeti mütezarar olmuş oluyor.’*”
Ibid

²⁰⁹ “*Bügün darülfünün ve darül muallimatdan başlayarak daha mekteb sıralarında bulunan bütün genç hemşirelerimiz hayatta hiç bir şeyi beğenmiyorlar. Hisleri zayıf, iradeleri gayr-ı mütevatir, ictimai endişelerle alakasız, roman kahramanı bir bir kitle-i nisvan..*”
Tahsin Fazıl. “İctimai Musahabeler: Yeni Hayatta Türk Kadını,” *İnci*, no: 27, 1 Nisan 1337, p. 2.

²¹⁰ “*Yenilik istidadıyla saha-ı hayat ve medeniyete atılan cemiyetimiz İslam-Türk ve garb medeniyetleri arasında bocalamaya başladığı zamandan ictimai hayatımızda tahavül ihtiyacını en çok kadınlık alemi hesabına duymuştuk fakat bu hissimiz samimi değildi. Feminizm namı altındaki merailikden doğan arzularla heveskar bir taklidcilikten ibaretti. Mamefih türk harisinin esasen zaif olan intibalarını ruhlardan silecek kadar müesser bir cereyan idi. İlk ağızda hayata*

women were also confused. While society continued to live according to its traditional norms, women nurtured with innovations were situated above society. With the influence of the feminists, women started to deny society's sacred objects, values, norms, beliefs etc. And they developed over society.²¹¹ His main criticism of attack was the accelerated speed of the women's movement. The turmoil in society was resulted from the appearance of the thought of innovation before the real change.²¹² The solution Fazıl Tahsin offered for this turmoil was the coexistence of the modern and traditional. The nation should create modes of thought and institutions to balance its needs.²¹³

Dissatisfaction with the present route of the women's movement was also the main themes of another unknown writer of *İnci*. The title of the article was also reflected its attitude towards the women's movement; "*Bir Tehlike Karşısında*" (In the Face of Danger). The discussion again started with the confirmation of a profound change in women's life due to the adjustment of mentalities to the necessities of modern times. The next paragraph not surprisingly talked about the confusion of the nation on how to internalize these

uyak ve medenileşmek için örf ve ananelerimizden sıyrılmak, kıymet verdiğimiz bütün duygulardan tecerrüd etmek zann ettik."

Ibid.

²¹¹ "*Yeni hayatın tulu karşısında malesef müvevver hanımlarımızda hülyadar gözleri kamaştı. Cemiyetdünki ahlak düstürlarının kadim telakkileiryle, eski hatt-ı hareket kaideleriyle yaşarken onlar muşair-i hayatın fevkinde beslendiler. Feministler istediği serbesti ile inkilabımızın başında kadınlar, şaşkınlık yüzünden cemiyetin mükeddesatına bile hürmet etmemye başladılar... Cemiyetharicinde yükseldiler.."*

Ibid.

²¹² "*Bütün bu ızdıraplar müşterek munebbiyi, ictimai bünyenin tahvvülünden evvel verilen yenilik fikrinin esasındadır."*

Ibid. p. 3.

²¹³ "*Bugün konu ruhumuzun derinliğinde bulunan karışık ve kuvvetli bir emel ile istiyoruz ki ahlakımızın desturları, kanunlarımızın emrive nahiyeleri, adet ve ibadetimiz! Hulasa bütün kitaba giren ve yazıya gelen şeyler yaşadığımız ihtiyaçlara uygun olsun. "*

Ibid.

radical changes. And then the author claimed that the present confused positioning of women to their changing environment was the result of dizziness coming after a long sleep.²¹⁴ It was believed by author that Turkish women aimed to create a duty and labor environment in order to be beneficial for their society. But this elementary movement needed guidance until it would take its definite direction. Till the attainment of this maturity, the women's movement should be given a healthy direction and it should be controlled.²¹⁵ The character of the control was not specified openly by the author. But after statements about the vulnerability of Istanbul to the harmful effects coming both from Europe and even the rest of the World, the author emphasized the necessity of creating a men who could control and educate women.²¹⁶ Proof of women's need for the guidance came from the Beyoğlu district. According to the author, every Turkish girls passing through Beyoğlu Avenue thought that western civilization was the world of these powered and made-up mannequins. Fashion in Istanbul was meant spending money for luxury beauty products. In fact, the admired western customs

²¹⁴ “Hepimiz itiraf ve tasdik ederiz ki bizde kadınlık son senelerde büyük tahavvüller geçirdi. Bu tahavvülleri büyük bir inkılabın arifesi telakki etmek hata olamaz. Gerek harb-i umuminin her millet hayatında tevliid ettiği yeni akidelerve yeni şerait-i hayatiyeye uymak çaresizliği olsun, gerek asri ihtiyaca tevfiik-i zihniyet mecburiyeti bulunsun, bizde kadınlık hayatına geniş bir saha-i cereyan açdı. Bugün bu ortalığı herşeyden ziyade meşgul eden girdab-ı vekai arasında Türk milletinin en esaslı mevcudiyetinde husule gelen bu bariz tahavvüle layık olacağını ehemmiyetle takib edemiyoruz. Bu inkılab mukaddemesini Türk kadınlığının geçirdiği uzun bir uyku arasında bütün hüviyet-i maddiye ve maneviyesini saran heyecanı bir kabustan silkindikten sonra birden bire gözlerini açtığı zamanki sersemliği şeklinde tarif edebiliriz.”

No name. “Bir Tehlike Karşısında,” *İnci*, no: 26, 7 Mart 1337, p. 4.

²¹⁵ “Bugün anlaşılıyor ki bizde kadınlık kendisine bir say ve amel muhiti yaratmak ve mensub olduğu cemiyete amelî faideler temin etmek için harekete geçmiştir. Bu ibtidai hareket, istikamet-i katiyasını temin edinceye kadar çok nazik ve hassas bir devre geçiriyor. Bu hareketi idare etmek ve ona salim bir cereyan vermek lazımdır.”

Ibid.

²¹⁶ “İstanbul yalnız garbın değı, belki bütün dünyanın zehir kusan fırtınalarına dört taraftan açıktır. Bu ilk muzırr tesirlerin yeni neslin masum ruhunda ne elim aks-i imaller bırakacağını kesdirmek mümkündür...Mustakbel Türk kadınının terbiyesiyle meşgul olurken onu yolundan şaşırtmayacak, hatta teşri ve terğib edecek bir erkek modeli vücuda getirmekdir.”

Ibid.

were the artificialities in the movies. Women who did not in line with this thought were seen as ignorant and bad-mannered.²¹⁷ And all these evils were the unsound consequences of women's inclination for development which had not been given a proper shape. These wrong ideas and modes of thinking should be restricted before they carry away all the good things society had, and such harmful results should be controlled through teaching of the national character.²¹⁸ Schools, conferences, and women institutions were not adequate for this. The conclusion of the article was interesting. Perhaps referring to demands of women, the author asserted that civilization was not the pure imitation of Europe but it was a thing that was attained through the use of a nation's own features derived from its own experiences.²¹⁹

Yahya Kemal also took women's progress as his subject in the second issue of *Yeni İnci*. He criticized Turkish women's imitation of European ones. He asserted that except a very limited group which had totally lost its national spirit, all progressive men and women did not like the current state of affair. By giving the example of Pierre Loti's *Dezanşente Kızlar*, the author stated his argument on the grounds that Istanbulite Turkish women had lost their virtues due to excessive

²¹⁷ “Beyoğlu caddesinden geçen her Türk kıızı zann ediyorki garb medeniyeti, bu pudralı ve düzgünlü mankenlerin alemidir. İstanbul'da moda Lui'nin ipek fabrikalarına, Paris'in lavanta ve koku imalathanelerine etek etek para vermektir. Garb adapt-ı müstahsenesi sinema filmlerindeki caliyetlerdir. Ve bunu böyke telakki etmeyenler onun nazarında bilgisiz, görgüsüz, ve fena ruhludur.”

Ibid.

²¹⁸ “Bütün bu fenalıklar kadınların pek çok şeyler ümid ettiğimiz, fakat mailesef bir şekil veremediğimiz ilk inkişaf temayüllerinin sakim neticeleridir. Bu düşünceler ve yanlış tarz-I tenkitler bir kanaat şeklinde konulmadan, yahut kuvvetli bir seyl halinde her güzel şeyimizi alub götürmeden önüne geçmek mecburiyetindeyiz. Milli seciye yani nesle Türk iktisadiyatını, Türk ictimaiyatını Türk'ün varlık şeraitini pek bariz ve aşikar suretde öğretebilir.”

Ibid.

²¹⁹ “Artık anladık ki Avrupa'yı görmek veyahud Avrupa'nın ta içimize sokduğu her sefaleti taklid etmek bir medeniyet değildir. Biz asıl milli varlığımız üstünde benliğimizden ve kalbimizden doğmuş bir medeniyet idaina mecburuz.”

Ibid.

alafrangalaşma (Europeanization). As oppose to his fellow writers, Yahya Kemal did not restrict the women's movement to the twentieth century. He pointed to the second half of the nineteenth century as the starting point of the women's movement. He appreciated the route of women progress in the First Constitutional period. He identified this change as being appropriate to the evolutionary principle. If the natural route of this evolution in women's lives in the said period had continued, there would not be any Turkish women's walking around as European puppets and Turkish women could preserve their magic and elegance.²²⁰ Real progressive men and women of today desire that the progress of women would be a national one. The things happening were all results of desire, zeal, and passion. These features made today's modernization. When Europeanization fell out of fashion the women of Istanbul who had a national sense would make it to be the their goal as being first among Islamic women rather than imitating of western women. While launching such a movement, Turkish women would need examples. But the formation of such an example could not left to women alone. Although author did not state his distrust of women's capacity to reach such an end, his promotion of the project by the help of the intelligentsia referred a new and controlled women's movement. So Yahya Kemal proposed a movement of guidance flourished among intelligentsia (writers, painters) to help Turkish women. They would need examples in front of them carrying tastes of East, Islam and Turks.²²¹

²²⁰ “Abdülmecit ve Abdülaziz devirlerinde İstanbul'un Türk kadını çok değişmiş bugünkü tabirimizle çok asrileşmiş, çok tekamül etmişti, eski kadınlardan çok farklıydı...Ben zan ediyorum ki o tekamül tabii yolunda devam etseydi bugün Türk kadını yine bugünkü kadar azad ve hür bir mevkiide bulunur, fakat bugünkü gibi bir Avrupa kuklası olmaz, sihir ve efsununu muhafaza ederdi.”

Yahya Kemal. “Yeni Kadınlığa Dair,” *Yeni İnci*, no: 2, Temmuz 1338. p. 3.

²²¹ “Milli ruhunu tamamıyla kayb etmiş pek mahdud bir sınıfdan maada bütün müterakki Türk kadınları ve erkekleri bugünkü ruusu beğenmiyorlar; hasretle arzu ediyorlar ki kadının terakkisi milli tearkki olsun. Fakat muamma işte bu kelimededir. “Milli bir siyakda terakki” bu nasıl kabil

Dissatisfaction with the present status of womanhood was apparent above mentioned men-written articles. Only way to control excessiveness and purposelessness women's movement and catastrophic outcome was seen as proper education. Education was meant to be training of women who could be able nurture and educate new generations. Women were needed to be educated for the sake of nation not for their personal improvement. Education was an important way to hold women in limited boundaries. Burhaneddin Şevki, who had an ineffectual plan to attain a permanent column for his articles about discussion of women's movement, presented his inconvenience. He evaluated movement's aim for improvement of women as artificial and superficial. As a result it was hard to believe in new generations because of the situation of contemporary women in social life.²²² Present day situation of women proved that women's improvement movement founded its bases wrongly. It made women to think they were in the right way and did not create fundamentals for next generations.²²³ The

olur? Ben bu fikirdeyim ki olan şeyler hep arzu, heves ve ihtiras şevkiyle oluyor. Mesela bugünkü alafrangalığı hep arzu, heves ve ihtiras bu dereceye çıkardı. Eğer alafrangalığında modadan düşmeye başladığı bu sıralarda, milli hissi olan Türk kadınları, garb kadınlarının mukallidi olarak son sınıfta bulunmaktansa, islam aleminde birinci olmak arzusuna, hevesine ihtirasına kapılırsa, yalnız bu hislerin sevgiyle, derhal büyük bir inkilab başlar...bu fikri doslarım söyledim, bana dediler ki "alafrangalığa heves çarçabuk semere verdi, çünkü örnek mevcuddu. Taklid edince örneğe az çok benzedik. Fakat şimdi ortada örnek yok, Türk kadının pek büyük bir yaratıcı kuvvete malik olmalı ki Şark'ın, islam'ın, Türk'ün dağılmış olan zevklerini sezsin, o zevkleri benimsesin, ortaya yeni bir kadın numunesi koyabilsin." Bu müşahidede ki doğruluk bizi meyas edecek kadar kati değildir. Kadının bu inkilabda yalnız bırakmamalı. Hikaye nuvisler, ressamalar, bediyyat meraklıları bir taraftan fikriyle yardım ederlerse kadın bu yeni örneği pek kısa bir tekamülden sonra yaratır."

Ibid.

²²² "Memleketimizde kadınlığa verilen mevki, tekamülât-ı fikriyeleri için yapılan ihtimamat ciddi olmakdan ziyade -hakikati söylemek lazım gelirse-sunni ve şekli esaslara müsteneddir. Ve bundan dolayıdır ki hayat-ı ictimaiyemizde kadınlık bugunki şekliyle yeni nesle pek yüksek umidler bağlamamıza manidir."

Burhaneddin Şevki. "Kadınların Vezaif-i İctimaiyesi," *İnci*, no: 19, no date, p. 3.

²²³"Şimdiye kadar kadınlık aleminde meşhud olan terkiyeti bir lisan-I sitayişle yad eden mecmua sutunlarını parlak ve ümidbahş yazılarla dolduran müelliflerin ve muharrirlerimizin bu husustaki isabet-i nazarlarını maülesef kabul edemeyeceğim. Bilakis yanlış görülen bu terakkiyat, kadınlığı tuuttuğu yolu mecru gösterecek şekilde yürütmüş, nesl-i ati için atılması gereken temelleri kuramamıştır."

reason for the corruption of social order was present generations. And, only way to cure this ill generation was to educate women properly.

According to Mehmet Arif, contemporary women who were created as companions to men had many duties and difficult responsibilities, and they had to search for what would help them evade there as long as they wished to pass their life in prosperity and felicity. This happiness was being threatened by various difficulties that belonged to the time. Women, unless they could overcome these hardships by understanding the needs of the contemporary changes in life, would be blocked and would not rich to high position she deserved. Furthermore, they could not be beneficial to their families, their country and nation which were not only the concern of women but also men of the era.²²⁴ To reach this end, only solution to this problem was the education of women. First of all contemporary women would need to learn reading and writing as being different from previous era. This resulted from the necessities of time and civilization.²²⁵ Modern women should have a serious education. Only through serious education, women could

Ibid.

²²⁴ “*Şu halde halde medeniyetin terakkisi neticesi olarak tezayid eden ihtiyacat-ı beşeriye dolayısıyla, erkeğe eş olarak yaratılmış olan kadınların ifasıyla mükellef oldukları vazifelerin tezayid edeceği ve bu vazifelerin tevliid ettiği mesuliyetlerinde, o nisbetde ağırlaşacağı şüphesizdir.*

Asri bir kadının bugün ifasıyla mükellef vezaif o kadar çok, bu vazifelerin tevliid ettiği mesuliyetler o kadar ağırdır ki, bir kadının bu bar mesuliyetden nasıl ve ne türlü kurtulabileceğini her an düşünmesi ve ondan tahlis-i giriban etmesi neye mütevakıf ise onu taharri etmesi iktida eder; ta ki ömrü oldukça refah ve saadet-i hal ile yaşayabilsin! Yoksa kadın medeniyetin –daha açık söyleyelim hal-i zamanın- icab etirdiği vezaifi idrak edemedikce bir takım mesuliyetler altında ezilib kalır; mevki-i bülendine irtika edemez. Ve bundan yalnız kendisi değil, ailesi, vatan ve milletide müteesir ve mutazarır olur.”

Mehmet Arif. “Kadının Vazifesi Artıyor, Mesuliyeti Ziyadeleşiyor,” *İnci*,no: 4, 1 Mayıs 1919, p. 7.

²²⁵ “*Eskiden kadın okuyub yazmaktan mahrum idi. Daha doğrusu mahrum edilmiş idi. Lakin bugün bir kadının biraz okuyub yazmağa değil, ciddi bir tahsile ihtiyacı vardır. Bu ihtiyacı ise zaman ve medeniyet doğurmuştur. Asri bir kadın bu ihtiyacdan kendisini hiç bir suretle vareste add edemez.”*

Ibid.

understand their prominent duties and move onto other duties of them. Those women who were uneducated or were educated in an inadequate manner were short of understanding the importance of their changing duties and they would not perform them properly. Therefore, they could not be useful members of their families and nation.²²⁶

As a final point, Mehmed Arif put his belief in education for the moral, mental, and physical evolution of women. He claimed that in this way Turkish women would be capable of performing their real duties and would be advanced to a level that women of modern times deserved.²²⁷

While women's movement was evaluated by authors of *İnci*, it was Istanbulite women who had been discussed. And a reader evaluation of women's social life in Istanbul came from an Anatolian teacher who had his training in Europe and was a teacher in Kastamonu for ten years. Magazine published the letter without any comment and under the title of "*Anadolu'dan İstanbul'un Görünüşü*" (Istanbul from the view point of Anatolia). Letter started with the life story of the teacher. He was an Istanbulite by birth who was educated in France *Ecole des Sciences Politiques* as a scholarship student from government. But after his return to Istanbul, because of the loss of his family, he chose to move Anatolia

²²⁶ "Kadın ancak iyi bir tahsil gördüğü ve bu suretle vazife-i insaniyeye ve ibtidaiyesine ifa ettiği haldedir ki, diğer vazifelerini idraka, anlamağa kendinde kabiliyet-i hususiye göstermiş olur. Görülüyor ki; asri bir kadınlık behemehal ciddi bir tahsil görmüş olması lazımedendir. Yoksa hiç tahsil görmemiş veyahud yalan yanlış tahsil etmiş bir kadının, vezaif-i muhimmieyi sairesini idrak hissinden mahrum bulunacağına ve onları ifa edemeyeceğine ve neticede kendisi için faydeli olamayacağı gibi ailesi ve milleti içinde müfid bir uzuv olamayacağına iman ve itikad etmek lazımdır."

Ibid.

²²⁷ "İşte bizde, "Türk Kadınının" ciddi bir tahsil ile ahlaken, fikren ve bedenen yüksek bir terbiyeye malikiyet sayesinde vazife-i esasiyesini ifa edeceğine, ve binaen-aleyh diğer mühim vazifelerini de icraya kabiliyetli bir hale geleceğine kail olanlardan bulunuyor ve binaen-aleyh kadınlarımızın asri kadınlığa layık bir mevki-i aliye savide kesb-i istihkak etmesini temenni ediyoruz."

Ibid.

as a teacher by refusing a high officialdom in government. He claimed his refusal high rank because it was opposed to his principle of life. He started his criticism after that point. He wrote his astonishment for seeing attires of Turkish women illustrated in *İnci*. Until the present time he wanted to think people's talk about arrival of women of Istanbul in Anatolia with décolleté attires of as rumor.²²⁸ In addition to that, he stated his shock about togetherness of women and men audiences in theaters and cinemas. And he still did not believe Turkish women's appearance on theater stages. He wanted to check the authenticity of these rumors by Sedad Simavi. As a last point, he presented his hope for the inaccuracy of these developments; he wanted to believe that all of these were resulted from propaganda that aimed to humiliate Istanbul in the eyes of Anatolia.²²⁹

On the other hand, a contrary article about the Anatolia's understanding of Turkish women was written by Hüseyin Avni. The article was again issued with a warning that: "Thoughts in the article belongs to the author". Hüseyin Avni started his discussion with the criticism of the old life as the reign of men founded for the comfort of men. He asserted that the mentality of old life originated in medreses, about the women modernization as the calamity had been destroyed with its mentality, çarşaf and vestment.²³⁰ At the present day women were now in

²²⁸ "İstanbul'dan gelenlerden işitir fakat inanmazdım. Sizin gazetede Türk hanımlarının kıyafetini görünce şaşırđım. Herhalde neşr ettiğiniz modellerde hanımların karikatürünü yapmak istemişsinizdir. İstanbul'dan gelenlerden hanımların açık saçık gezdiklerini işittikçe nede olsa köylü gözü herşeyi ters görür derdim. Fakat anlaşılıyor ki ters gören onlar değilmiş benmişim." Muallim: C. M. "Anadolu'dan İstanbul'un Görünüşü," *Yeni İnci*, no: 5, Kanunievvel 1338, p. 4.

²²⁹ "Suallerimi size muhtasiren beyan ettim. İstanbul2u çoktan beridir görmediğim için teceddüdlerinizden haberdar değilim. Herhalde İstanbul'dan buraya kadar gelen, bu şaialara kısmen olsun inandığma zahib olarak benim ile istihaza etmeyiniz. Bu şaiaların İstanbulluları Anadolu'nun gözünde küçültmek için yapılan propagandadan başka bir şey olmadığma eminim" Ibid.

²³⁰ "Bir vaizin biri Ramazanda demiş ki: "Başımıza gelen bu felaketler hep bu kadınların ince çorap giymesinden, eteklerine kadar çarşaf yapmalarından ileri gelir. Çok şükür, çok şükür başımıza taş yağmıyor." Eski Türk cemiyetinde bu fikre yahud buna yakın bir fikre sadık kaldık, şimdi o cemiyet tamamiyle dağılmıştır. Çarşafıyla, kısıvesiyle, kafasıyla."

the life with men. There were so many differences between old women and the new. These differences were in fact started in Anatolia. Hüseyin Avni claimed that while the disputes about the women involvement in social life were continuing in Istanbul, women of Anatolia had already taken their position in social life.²³¹ Many conservatives were against women education together with men in schools and their work in institutions and they wished *Kuvayi Milliye* could halt this. However, asserted Hüseyin Avni, when *Kuvayi Milliye* entered into Istanbul, they came with better developed mentalities about women.²³²

In addition to the contradictory and complementary ideas of the intelligentsia, the contemporary official idea about the women's movement was also presented in *İnci* by the words of Prince Abdülmecid. While Abdülmecid was still the successor to the throne, Sedad Simavi was able to interview with him through the arrangement of Ahmet Hikmet. The answer of the Prince to the question of Sedad Simavi about his thought of Turkish women presented linearity with the considerations of male authors of *İnci*. After stating his trust to Turkish women's virtues, he asserted the importance of women education. The education of men was about the attainment of profit, whereas the education of women was needed for the righteous education of generation. As a result, the Prince asserted three rules for the education of women; women of Islam, housewife and women

Hüseyin Avni. "Alem-i Nisvan: Kadınlığa Dair," *Yeni İnci*, no: 7, no date, p. 13.

²³¹ "Eski Türk kadının ile yeni Türk kadını arasında ne kadar fark var? Bu fark evvela Anadolu'dan başladı. Zira biz İstanbul'da "hayata kadın girsin mi?" diye münakaşalar edip, anketler açarken Anadolu çarşılarında, pazarlarında kadınlar satıcılık ediyor, dağdan odun getiriyorlardı."

Ibid.

²³² "Şimdi ise bir çok mekteplerde kadın ile erkek bir arada ders okuyor, aynı çatı altına giriyor. Buna bazı müteassıplar tabii kızdılar, kendi bildiklerini söylediler, kimi ileri giderek: -İnşallah Kuvayi Milliye gelirse kadınların haline bir care bukur. Dedi. Halbuki kuvvayi milliye İstanbul'a geldiği zaman bizden daha yeni kafalarla buraya girdi."

Ibid.

of nation. A woman should train her soul with the rules of Islam and should know her high status in her religion. Secondly, a woman could cook, sew and look after her children. Lastly, being women of nation meant to work in professions that were suitable to women. However, every woman could not reach this grade but all could strive to become a good mothers and wives.²³³ The next question of Sedad Simavi was about the women's right for suffrage. The crown prince again started his words with the prizing the ability of Turkish women but finished them with disapproval. He asserted that politics were too difficult for women. He summed up his ideas with reference to one of his women dignitaries; "women should embellish their minds before opening their heads" meaning that women should get education before the involvement of other spheres.²³⁴

²³³ "Kadınların tenvir-i irfâmı selamet-i nesil maddesidir; erkeklerin ki ise temin-i menfaat meselesidir. Ana kucağında salim yetişmeyen bir çocuk cemiyet için mefid bir ensar olamaz. Ana kucağı ilk bir darü't-talimedir, darü'l-ilmînin sonra gelir. Kızlarımızın terbiye ve tahsilinde umumiyet itibariyle üç gaye, üç derece gözetilmelidir: Evvela: İslam Kadını;Saniyen: Ev kadını; salisen: millet kadını yetiştirmek.

Kadınların içine ve esrarengiz ruhlarında terbiye-i diniye en hakiki bir ma-aks bulur. Bir kadın neye tapındığını, ne biçim tapındığını, kuranını, namazını, niyazını, İslamın fezailini ve bu mercihetin sebeplerini, islamiyette kadının ehemmiyetini bilmelidir.Ev, aile kadını olmak ise, fikrimce, bir tahsil-i idadi neticesidir. Bunda herşeyden evvel yemek pişirmek, dikiş dikmek, çocuğa bakmak, hıfz-u sıhha görmelidir. Yemek pişirmek ve çocuğa bakmak kıyafetlerini bir küçük sultandan itibaren bütün cins-i latif bilmelidir. Üçüncü safhada millet kadını olmaktır. Bu ise vasi bir sahadır, bu sahadada kadın hıfz-ı sıhhadan tababete, ilm-ü halden felsefeye kadar çıkabilir; ressam, şair olur; avukat, tacir olur, ne isterse olur. İlmin, istidadın nihayeti bulunamaz. Fakat her millette bu müselli kadınlar mahdud ve müstesnadırlar ve mensub oldukları milletlerin medar-ı iftiharındırlar. Lakin bu mevkie eremeyenlerde her halde münevver bir valide, iyi bir zevce olmakla muzafferdirler sanırım."

Sedad Simavi. "Velihad-ı Saltanat Devletlü Necabetlü Abdülmecid Efendi Hazretleriyle Mulakat," *İnci*, no: 8, Teşrinievel 1335, pp. 7-8.

²³⁴ "Niçün yükselebilirler mi diyorsunuz?.. Kadınların fitretdeki mevkilerine nazaren burada yükselmek tabirini caiz göremem. Bedayet-i İslamda Türklerde, garblerde kadınlardan ne kadar siyasi ve ilmi sîmalar görünmüştür. Bi'l-hassa kadınlarda fikir-i intizam erkeklerden daha ziyade odluğu kabl-i inkarmıdır? Kitaplarını, elbiselerini oda içinde oraya buraya karma karışık bırakan erkeklerden kadınların itabına uğramamış kimse var mıdır?.. Fakat nisvanın siyaset gibi pürüzlü ve üzüntülü işlere karışmaları Avrupa'da bile yenidir. Bakalım, her hanım kadınlık serir-i ihtişamında inub mebusluk kürsü-i istizahına geçmek isteyeceğimi?Bir gün harif-i nisvandandan bahs edilirken, pek hürmet ettiğim bir büyük kadın, bana, "kadınlar başlarını açmadan, kafalarını süslemelidirler" demişti. Burada ki süslenmeden maksad, ziynet-i ilm ve irfandır değil mi?"

Ibid. p. 8.

Women attempt for attainment of citizenship rights became a subject in the pages of magazine. The attitude towards the women suffrage was also ambiguous. One of the reports of the news about European women's movement, *İnci*'s publisher committee declared its support to women for their entrance in politics. On the other hand, Ahmed Hikmet used a satirical discourse about the participation of women in politics. The supportive attitude of *İnci* about women's suffrage was present especially in "*Kadınlık Şuunu*" (Events of Womanhood) and "*Avrupada*" (In Europe) which were sections reserved for news reports. The first page of the first issue of *İnci* was reserved for the "*Kadınlık Şuunu*" column in which news about the women's involvement in politics were taken as subjects.²³⁵ The first article was related to the contribution of Turkish women delegates to national congress, and the second news reported the English women's attainment of right to vote. Again, under the same general title, French women's march for the attainment of suffrage was reported in the magazine.²³⁶ The election of *Leydi Astor* appreciated in magazine by giving a full-page to this news. Under the title of "*Leydi Astor Parlemtoda*", oath ceremony of the first women deputy of England was reported in detail. In addition to the details of ceremony, a short life story was added to the report. Her charity works during the war that seemed making her to win elections were especially appreciated by the magazine. Report finished with the words of Lady stating her aim as action not the talk.²³⁷ Report was issued with a photography showing English women deputy with the six

²³⁵ No name. "Milli Kongrede Kadınlar," *İnci*, no: 1, 1 Şubat 1919, p. 2. ; No name. "Garbde Kadın," *İnci*, no: 1, 1 Şubat 1919, p. 2

²³⁶ No name. "Kadınlık Şuunu," *İnci*, no: 7, No date, p. 12.

²³⁷ "Ben vakitlerimi nutuk irad ederek değil, memleketimin menfaatini gözederek, onun tealisine çalışarak ahaliye beni intihab etmelerindeki hüsn- i isabeti isbat edeceğim."

No name. "İngiltere'de İlk Kadın Mebus: Leydi Astor Parlemtoda," *İnci*, no: 12, Kanunisanı 1335, p. 16.

members of her family. The family women character of the deputy was stressed by this photograph. Whatever the profession of the woman, she was still a family woman who was responsible of her family.

The news was supported with an article published by an unknown author in the third issue of magazine. The article began with the discussion of injustice inflicted on women by their detraction of women from politics and gave examples of European women who succeeded in participation of politics. As the last word, a sentence that conveyed magazine's support for the participation of Turkish women in the politics was presented.²³⁸ The author continued with the survey about how the war environment helped women to attain their political rights. European countries that gave suffrage rights to women and number of the women voters and women delegates were given in the course of article. Article was ended with the benefits of women in politics. According to article, after the election of women social problems became priority issues. As a result of the work of Women delegates in Finland, there happened an increase in women's labor. And similarly in Norway attempts against insurance law, children custody, and alcohol were promoted by women delegates.²³⁹ The article argued that it was necessary to give women the right to vote and to be voted for.²⁴⁰

²³⁸ “Mazinin doğurduğu büyük haksızlıklardan biri de kadının ve kadınlığın hukuk-ı siyasiye ve ictimaiyeden mahrum add edilmesi idi. Medeniyet ilerledikçe, insanlar tekamül etdikçe bu hukuk tedricen teslim olunmaktadır. İngiltere ve Amerika’da kadınların umur-ı hükümete iştirakları ile başlayan şu yeni kadınlık hayatı temenni olunur ki; şimdiye kadar yalnız erkeklerin idaresiyle pek de asude bir ömür sürmemiş olan sukkan-ı arz için badi-i saadet olsun. Biz kadınlığın bu maksad uğrunda ki mesaisi ile ondan elde edilen netaici karielerimize arz ederken; bizim kadınlarımızında bu muhite göre –az çok bir hak-ı ictimaiye tesahib edebilmeleri için memleketin seviye-i ictimaiyesinde hiss olunacak derecede yükseklikler temenni ederiz.”
No name. “Avrupa’da Kadınların Hukuku,” *İnci*, no: 3, Nisan 1335, p. 8.

²³⁹ “Kadınların siyasi hakları tanınan yerlerde, siyasi hayatta da kadınların tesiri görülüyor. Ez-cümle kadınların intihab etmek ve edilmek hakkını haiz olduğu yerlerde, ictimai meseleler birinci dereceyi işgal ediyor....Avrupada: Finlandiya 1907 de, İsveç mesela Amerika da kadın amele icratlarının tezyidi, müntehabe kadın mebusların tesiriyle olmuştur. Keza Norveç de ve kadınların intihab edilme hakkını haiz olduğu diğer memleketlerde sigorta kanunları, çocukların himayesi, kuul aleyhinde teşebbüsat hep kadınların tesiriyle icra edilmiştir.”

Perhaps many writers of *İnci* considered Turkish women ready to bear further progress in their lives. Turkish women were seen more developed in the course of women movements in East. And they were deserved to participate in politics as the pioneers of eastern women. In the seventeenth issue of magazine, a conversation with Iranian ambassador was published. The first question of Sedad Simavi to Han Melik was related to the feminism movement in Iran. El- Sasani pointed the more improved position of Istanbulite women as to Iranian one. In Iran, there was still serious opposition for the involvement of women in social ranks. Women of Istanbul were better positioned than their Iranian fellows because of their contact with Europe. In addition to that ambassador stated that the pioneers of women movement in East were women of Istanbul. Struggle of Turkish women would lead to developments of all Islamic World.²⁴¹ Eastern women's movement did not the only interest of *İnci*. Women's movements were taken as a whole whether European, Turkish or Eastern.

Şefika Gasprinski, who was a member of Russian Turkish women's movement, wrote her experience of women's struggle for suffrage of 1917 in Russia for the readers of *İnci*. She briefly made the historical survey of Turkish

Ibid.

²⁴⁰ “Görülüyor ki kadınların siyasi hayata iştirakları iyi bir netice vermiştir. Mamefih biz henüz bu sahadan çok uzağız. Memleketimizde kadının ictimai hukukunu temin etmek ve kadınlarımızı bu haklarını istihsal edebilecek seviyeye yükselmek bugün yapabileceğimiz ve yapmağa mecbur bulunduğumuz yegane şeydir.”

Ibid.

²⁴¹ “Maarifin terakkisi feminizm cerayanını takviye etmiştir. Halk evvela teassüb gösterdi. Hatta üç defa adeta isyan vukua geldi. Fakat halk yavaş yavaş bu yeniliklere alışmağa başladı. İstanbul kadınlarıka İran kadınları arasında bir fark vardır ki oda İran kadınlığı İstanbul kadınlığı kadar Avrupa ile temas edemedi... Evet şurasını itiraf etmelidir ki İslam kadınlığındaki teceddüdi inkilab evvela İstanbuldan başladı. ..İstanbul'da doğan bu ziya bütün memalik-i islamiyyeye pek çabuk intişar edecek ve umum-i memalik-i İslamiyede ki kadınlar arasında sıkı revabit temin edilecektir”

Sedad Simavi. “İran Sefareti Müsteşarı Han Melik Abdülhüseyyini El-Sasani Hazretleriyle bir Mulakat,” *İnci*, no: 17, Haziran 1336, pp. 4 -5.

women struggle together with men during the Russian Revolution for freedom. By referring to Turanism, she tried to prove the women right for the suffrage. She saw the right for suffrage as the revival of *Turan* women.²⁴² She asserted that women of any nation who were able to fight with men for defend of their country should be also able to work for solution of any matters. And every woman should work to possess rights of citizenship.²⁴³ She criticized sided trial of women by men on the way to become citizens. They were treated as equals while they were wanted to hold difficulties of war, but they were discarded as useless when it came to the state affairs.

Results of the participation of women in politics were not seen positively all the time. Ahmet Refik's series of "*Tarihte Kadın Simaları*" was proved this. Ahmet Refik created the foundations for "*Kadınlar Saltanatı*" epic in *İnci*. Powerful Mothers and wives of Ottoman sultans were seen as one of the reasons of the corruption of Ottoman politics with their excessive desires and weak personalities. However, at least their weaknesses were seen as womanly. Ahmet Hikmet in his article called "*Hanımlarımız Kürsüde*" evaluated women with political aspirations as hugs and by this way showed his disapproval. Impression of Ahmet Hikmet was illustrated with a memory of him. His first meeting of Madam Roza who in the present day was charged as ambassador of Hungary in Switzerland had happened before a couple of years. He described Madam Rosa as

²⁴² "*Turan kadınlığının parlak mazesini canlandıracak ezgü bir nur bildiğimiz 18. madde ;bizim kalblerimizde ve dimağlarımızda derin ve ebedi bir iz bırakmıştır.*" Şefika Gasprinski. "Alem-i Nisvan: 1917 Senesi Hatıratından," *Yeni İnci*, no: 11, Haziran 1339, p. 15.

²⁴³ "*Herhangi bir milletin, kendini ve memleketini düşmanlara kaşı mudafasında erkeklerle beraber hareket eden kadınları her nevi milli meselelerin halinde dahi vatandaşlık hukukundan tamamen müstefid olmaya ve bu suretle tabii mevki-i ictimaiyelerini kazanmaya çalışmalıdırlar...*" Ibid.

kadınlaşmış (female like) instead of female. He concluded his article, by asserting that beautiful, young, intelligent women do not condescend to pretentiousness. They do not see it necessary to join congress, meetings. They were doing useful things. It was female likes feature to yell for clichés like rights of women and freedom for women in order to attract attention. He asserted that no good could be expected for women from freaks.²⁴⁴ However, Turkish women would wait long time to become deputies, because women's freedom movement in country brought women only rights to become wanderers of streets and street sweepers.²⁴⁵

Women and Work

One of the aspects of women participation into public realm was through their growing number in labor force. Women had been worked in especially textile factories at the end of the nineteenth century. By the effects of war time difficulties, there happened a shift to service jobs in women employment pattern. Women were entering into workforce to replace men who had been in the front lines of service sector. While the men were leaving their jobs for the front, already desperate financial situation of household got worse. Inflation was getting bigger

²⁴⁴ *"Mai't-teessüf bana cihanın mebusan meclislerindeki mustakbel-i aza tamamen acuzelerden teşekkül edecek gibi geliyor. İşte o zaman "müstenis" ile "müennes" in manalarındaki farkı anladım. Yine o zaman öğrendim ki kadınlar ukalalığa tenezzül etmiyorlar. Kongrelere, meclislere dahil olmağa lazım görmüyorlar. Kadınlığın itilası için onların sarf etdikleri gayret daha musmur vadilere münhasir. Kadınlıktan çıkmış, hayır, hayır, kadınlığa hiç girmemiş hilkat ucubeleridir ki kadınların hukuku, kadınların hürriyeti diye tutturdukları nakarat sayesinde celb-i teveccüh için didiniyorlar. Kadınlara, bu ucube cins, binat-ı ademden, daha doğrusu, ebna-yi beşerden hiç bir hayr beklenemez."*

Ahmet Hikmet. "Hanımlarımız Kürsüde," *İnci*, no: 11, Kanunievvel 1335, p. 5.

²⁴⁵ "Fakat Amerika'nın, Avrupa'nın bugün ki vaziyetine bakılırsa hanımları der-ağuş eylemek için meclis-i mebusan kapuları daha pek çok zaman kolları açık bekleyeceklerdir. Fakat el-yevm memleketimizde, hürriyet-i nisvan mücadeleleri neticesinde kadınlarımız daha mebus olmakdan pek çok zaman evvel sokak süpürgesi ve sokak süpürgeci oldular."
Ibid.

and women were loosing their men who had been in the charge to earn money. War time difficulties joint by natural calamities left just a chance to women that was to work.²⁴⁶

As stressed permanently in *İnci*, they were entering to work life in order to survive. In fact, the foundation of *Kadınları Çalıştırma Cemiyet-i İslamiyesi* was a proof for that. The society's objective was to try and lessen some of the labor shortages caused by the War.²⁴⁷ The society that was founded under the patronage of the government opened a way for women to work in public sphere. Many women as a result started to work as typist, secretaries, and file and data entry clerks and even as itinerant tradeswomen in Ottoman labor force.

In the third issue of *İnci*, magazine published its investigation about the number of women worked in various occupations. In the article it was claimed that the inadequacy of sources and difficulties to reach them was overcome and there was made a detailed survey. Although the numbers were not totally accurate, the difference between the categories was in accordance with reality. The investigation came with the conclusion that women were not burden for society, but they were also not in the desired position in respect to their progress during the war years.²⁴⁸ The article continued with the evaluations of women professions and proportion of women participation to them. Women who worked

²⁴⁶ For an example referred to; Yavuz Selim Karakışla. "Konak Hanımlığından Askeri Dikimevi İşçiliğine Bir Müslüman Osmanlı Kadınının Hikayesi," *Tarih ve Toplum*, no: 231, Mart 2003, pp. 4-10.

²⁴⁷ Alain Duben & Cem Behar. *Istanbul Households*, Cambridge; Cambridge University Press, 1991, p. 44.

²⁴⁸ "Bu malumatdaki adedler katiyat riya diyeye haiz değildir. Ancak her sınıf arasındaki nisbet hakikate yakındır. Şu temsili krokilerle rakamlarında gösteriyor ki kadınlık bizde zann olunduğu gibi bünye-i ictimaiyemizde yük, bir fazlalık değil, hatta garb muhafiline ekserinde mevcut bir telakkiye göre bir ziynetde değildir"

No name. "Say ve Kadınlarımız," *İnci*, no: 3, Nisan 1919, p. 5.

on the land were appreciated by the magazine as being better workers in respect to men. Women were especially successful in nursery, and women teachers became vehicles for the progress of contemporary women. Turkish women recently worked into peace time jobs that had opened for women at the point of intersection of governmental and conjectural needs. They started to work especially in official posts. It was hoped that they would not fall into the mistakes of men officers.²⁴⁹ The article was finished with an equalitarian discourse. The numbers given in the chart proved that women could be created physically weaker as to men but they were as talented as men.²⁵⁰

Women capability to achieve men's works was also promoted with the news of European women. Driving fever among European women was reported in the magazine with a photograph of a driving woman. Women winner of a car race was appreciated with words of belief in women's capacity.²⁵¹ It was said that the car race was won by a women who slipped of among many men drivers. In

²⁴⁹ “Haydarpaşa'dan bir saat açılınca tarlada çalışan, toprağı işleyen, harman süren, araba yürüten hep kadındır. Oralarda kadınların derece-i sayı kadar erkeklerde çalışsaydı, vazifemizin iyi kısmı iki misli artar, noksanımız yarıya inerdi. Hasta bakıcıların, harbde, yangın, zelzele, müstevli hastalıklar gibi feleketli anlarda müşfik elleriyle, tatlı dilleriyle ve saf ve yüksek gönülleriyle maddi, manevi parelerimizi sarmaları bizim için unutulacak iyiliklerden değildir. Onlarda bir ana sefkati olduğu kadar bir operatör, bir hekim metanetide vardır. Bünye-i ictimaiyemize hayat-ı irfan veren muallime ve mektebci kadınlarımızın her gün adedinin artması yakın bir atideki inkilab-ı ictimaiyeyi ihsar eden amellerin esaslılarından. Musalih-i amme gibi halkın isteğiyle hükümetin vazifesi temasa geldiği noktalarda, memuriyetlerde hanımlarımız henüz oldukça yenidirler, temenni ediyoruz ki; bu hayatta erkeklerin düşmemek istediği halde her gün daha fazla gömüldüğü kırtasiyeciliğe hanımlarımızın (tez canlılığı) mani olacak ve onlar derdli eshab-i musalihi daha fazla memnun edebileceklerdir.”

Ibid.

²⁵⁰ “Her birinin ehemmiyet-i ictimaiyesi isbata muhtac olmayan bunlar gibi daha nice işlerde hizmetlerde bugün artık, idari, ictimai makinelerin çarhları arasına girmiş olan kadınlık tuttuğu her işte muvaffak olmuş ve irenilmemişdir. Bu da gösterir ki; hilkat kadınlığı teşkilat-i bünye itibariyle eyri fakat kabilet itibariyle aynı yaratmıştır.”

Ibid.

²⁵¹ “Şimdi Avrupa kadınları garib bir istilaya tutulmuşlar; şöförlük!. Fakat itiraf etmeliyiz ki cins-i latif her girdiği imtihandan büyük muvaffakiyetlerle çıkıyor... Geçenlerde Londra civarında bir otomobil müsabakası icra edildi. O kadar usta ve mahir erkekler meyanında birinciliği yine bir kadın kazandı!”

No name. “Avrupa'da: Şöför Kadınlar,” *İnci*, no: 13, No date, p. 9.

addition to that, a report about English women farmers filling the places of their husband in the course of war was presented. It was stated that, they became as successful as their husbands.²⁵² The report was illustrated with picture of a woman farmer on a caterpillar. News about the working Turkish women was also issued in *İnci*. Acceptance of women to Medical school was appreciated by *İnci* in a short report presenting benefits of this action to provincial women patients.²⁵³ In addition to that, aforementioned individual announcements of a women clerk and a mid-wife were published by the magazine.

Women participation to public service was seen as the result of difficulties of war and women progress that was triggered by these circumstances. The involvement were also creating its own challenges for women in their every day lives. In the first issue of magazine, it was claiming that every issue of magazine would have a column presenting women who had entered and became successful in various segments of life.²⁵⁴ However, as if many projects of magazine, the appearance of the column were canceled in the next issue. As in the many articles about the women question, the article started with an emphasis on the degree of Turkish women's progress. Author argued that Turkish women changed a lot till the Balkan Wars. War difficulties caused women to tear down their secluded lives in harems. As a result women started to form women's associations, and by the

²⁵² “İngiltere’de zevcleri askere giden kadınlar, bi’z-zat ziraat ile iştigale mecbur kalarak bu güç ve ağır vazifeyi hüsn suretiyle ifaya muvaffak olmuşlardır zevclerinin gaybuyetinde hasıl olan boşluğu bi-hakkın doldurmuşlardır”

No name. “Avrupa’da: Çiftçi Kadınlar,” *İnci*, no: 13, No date, p. 9

²⁵³ No name. “Kadın Doktorlarımız,” *İnci*, no: 8, Eylül 1919, p. 16.

²⁵⁴ “Hayatta Türk kadınının muhtelif safhalarındaki faaliyetine aid levhaları bu sütunlarda tesbit edeceğiz. Bu nushamızda bu levhalardan birkaçı mevcuttur. *İnci*, Türk kadını her sahada takib etmeği vazife bildiği için bu sahifedeki resim ve yazılarında karilerimizce alaka ile okunacağını ümid ediyoruz.”

No name. “Hayatta Kadın,” *İnci*, no: 1, Şubat 1919, p. 9.

effect of World War, their involvement in social life got a new momentum, and women profoundly left their cages and started to work for public service.²⁵⁵

Author claimed, at the beginning, women's involvement in labor force was encountered negatively in the capital, but due to the necessities of life, it was gradually accepted to be seen naturally. Those mothers who had initially refused their daughters to work in offices, started to work outside their homes too. The obligation of women to work accepted gradually.²⁵⁶ At that point, author asserted that women in the capital were not the only ones earned their lives outside their homes. Provincial women overcame the financial hardships by founding small businesses with very modest means. These women of the small towns considered the most indolent segments of Turkish society had to adapt themselves to the new commerce that had become much more complicated during the war years.²⁵⁷ According to author, these women traveled to Istanbul daily to sell their products for a better price. These small town women had to face with unbearable situations

²⁵⁵ “Türk kadını daha düne kadar kafesinin arkasında saklanmış bir (?) gibi idi; hayat ondan, o hayattan uzak münzevi ve sakat bir hayat yaşıyordu. Balkan harbi müteakib bu hal biraz değişir gibi oldu. Memleketde vucudu hiss edilen umumi bir intibah, haremde gizlenen Türk kadını da bulmuş, ona da biraz hayata girmek lüzumunu anlatmışdı. O tesir ile tek tük Türk Kadın Cemiyetlerinin tesis ettiği ve ötede beride kadınların hayata karışmak arzularının belirdiği görüldü. Umumi harb, başlayan bu temaili teşdid etdi; ve kadını kısmen ondan çıkararak hayata aldı. Bu suretle Türk kadını, bir kaç sene zarfında müthiş bir adım atarak hayatın her şubesine girdi.”

Ibid.

²⁵⁶ “ İlk zamanlarda etrafında bir itiraz tufanı koparır gibi olan bu hadise, bi'l-ahire hayatın zarureti karşısında tabii görülmeye başladı. Kızlarının dairelerde çalışmasını çok gören valideler, bu defa bi'z-zat hayata atılmak mecburiyetini hiss etdiler. Yavaş yavaş kadınında çalışmak mecburiyetinde olduğunu kat-i hasıl oldu. Bu kanaat hasıl olunca en müşkül safha atlanmış demektir.”

Ibid.

²⁵⁷ “Bu hadise İstanbul'a münhasır kalmadı. Taşrada da, Türkiye'nin en tenbel unsurları add edilebilen kasaba kadınları, açlık ve zaruret karşısında bu umumi cereyana kapılmak mecburiyetini hiss etdiler ve az zamanda büyük bir kabiliyet gösterdiler. Evladlarını geçindirmek mecburiyetinde kalan bu valideler, ellerinde mevcut küçük bir sermayeyi esas ithad ederek ticarete başladılar. Harb, ticaretin şeklini değiştirmiş, eskisinden bir kat müşekkil ve bin defa daha dolamalı bir ticaret baş göstermişti. Kadınlarımız kendilerini bu ihtiyaca da uydurdular.”

Ibid.

even men could not tolerate in order to earn more money for their children.²⁵⁸

They were sleeping on the streets or were suffering at dirty hotels. These small town women formed a vivid example for the understanding of women's difficult position in war years and their power to overcome these hardships.²⁵⁹

The obligatory entrance of Turkish women in labor force was accepted by the magazine, but this unconvertible situation came with extra burdens to women. Evaluation of working women in a desperate position was also reported in one of the news column. Under the title of "Zavallı Kadınlarımız" (Our Desperate Women), war was condemned by the corruption of social harmony. It was claimed that results of war also affected happy women who were sitting and working in their homes comfortably. Nowadays, women were exhausting their lives in offices and as being street sweepers.²⁶⁰ It is seem that some jobs were seen more suitable for women than others. Teaching, nursing and farming were appreciated more enthusiastically than street cleaning and clerking.

The challenges of women in work life were not only influential on their physical status. Their new duty was also generating disturbing affects on social

²⁵⁸ "Bu kadınlar İstanbul'dan bir kaç günlük mesafede bir şehirden, burada daha bahalı satacaklarına kani oldukları aşağı satın alıyor, sonra en muhtemel bir erkeğin tahammül edemeyeceği zahmet ve meşakatlere katlanarak, trenlerin basamaklarında, vapurun soğuk ve sıcağa maruz güvertesinde İstanbul'a getiriyor, şehrin sokaklarında yağmur ve kar altında müşterilerine satıyorlardı."
Ibid.

²⁵⁹ "İşte harbin hayata sürüklediği kadınlar arasında, bi'l-hassa bu yeni tüccar kadınlar şayan-ı dikkatdir. Çünkü harb içinde Türk kadınının maruz bulunduğu faciaları en canlı sahneleriyle tesbit eden, aynı zamanda onların hayat karşısında ne kadar müneyyen ve iradeli olduklarını gösteren, asıl bu hadisedir."
Ibid.

²⁶⁰ "Harbin elim netayicinden biçare kadınlarımızda hasaçin oldular. Mukaddima bunlar güzel güzel evlerinde oturuyor, kadın kadıncık kendi yuvalarında çalışırken şimdi kayd-ı muasiyetle kimi ikliminde, tüccar yazıhane ve mağazalarında, kimi de fabrikalarda, darü's-sanailerde sokak süpürücülükde hayat çürütüyor. Resmimiz, işte sokak süpürmekle hayat yıpratın iki bi-çare kadınıımızı göstermektedir."

No name. "Zavallı Kadınlarımız," *İnci*, no: 14, No date, p. 8.

level. By the attaining of new goals, women's energy devoted to becoming housewives was divided among home and street. By leaving of their traditional substantial status as mothers and housewives, in fact they were they were threatening the social peace. Such a drawback of the formation of women labor force was also represented in an unnamed article, style-wise reveals its author to be a woman. The necessities of new life that made women to reconstruct their duties were again taken as a subject by the author. In present world, women should be both housewives and *meslek kadını* (businesswomen).²⁶¹ Although this second life created many difficulties for women, at the end it would be accepted by all segments of society. A woman of honor never accepted to be a burden on the shoulders of her man.²⁶² Author was also confirmed the concerns resulted from women's leaving of their homes. This abandonment would be resulted in disturbance of social structure. But that disturbance could be balanced by the creation of a new family (nest) in which women and men were seen as equals. Additionally, there should be constituting kindergartens for children. In the case of the pregnancy women should give a halt to their working lives without lost of

²⁶¹ “*Ekseriyeti teşkil eden bu sınıf sırf ev kadını olmak üzere hazırlanır ve o terbiye ile büyür. Bu dünki hayata ve dünki ihtiyaca tekabül eden bir zihniyetse de bugünün yeni hayatı ve yeni ihtiyaçları karşısında eski kuvvetini gayb etmiştir. Bugün kadın hayata ev kadını ve meslek kadını olarak girecektir.*”

No name. “Musahabe,” *İnci*, no: 2, Mart 1919, p. 3.

²⁶² “Bu ikinci hayatın marazları ne kadar çok olursa olsun bir gün ihtiyacın yarattığı yenilikleri ister istemez kabule mecbur olacaklar. Ve sonra burada kadınlığın bilgisi mevzu bahsdir. İzzet-i nefis sahibi bir kadın için daima bir erkeğin omuzlarına dayanub yürümek, ve cemaate fazla bir yük olarak yalnız müstehlik mevki'nde bulunmak bir zeldir.”

Ibid.

مندرجات

ير يوزنده الهاد كولكسي
 جونايات
 ايدوقك دعاسي
 ترمين انكاركن
 قارت پوستال اچون
 حيات وين
 دنيا شوشي
 سينما يمشوي
 ادبانه قارن
 پري سانسو
 معارفه دار
 مهابت
 روزكو اركنده
 قوروق ششك اشقاسي
 مکتوبون
 استقبال اعالي
 اجد حكمت .
 ح . رهاي
 يستنكاري اهديكنا
 مصطفي نواد
 مظفر كامل
 كزنده شفيق
 (روسهر)
 بردار عرو
 حسين عوي
 فؤاد غلوس
 ح . ع
 علي عثمان
 رشاد توي
 ح . رشدي
 احمد جلال الدين
 قاشل احمد

توركييا بويوك ملت مجلسي اعضاينيك
 فوطوغرافلري

غزتهنمه درج اييله جك اعلايات
 ايون ادارمطاهنمه . وايخود
 باب نالي چادوسنده استانبول قوم
 اعلايات اوطعسي مؤسسې قاشل
 ذكي يكة حراجت اولتور .
 تلفون استانبول : ۱۷۴

Figure 4. An illustration of a young modern looking lady walking on the street. Content's page, *Yeni İnci*, no:2, Temmuz 1338

their jobs.²⁶³ In short, the author was calling for a social reform resulted from the argument that in modern world sooner or later, women had to be an inseparable part of social life.²⁶⁴

Women adopted though but different lives from their ancestors. They reformed their lives due to the innovations of the modern life. Women, who had sponsored by authorities to participate in labor force at the beginning of war, encountered with a challenging situation at the end of the war. As stated by an article entitled “*Memurelerimiz*” (Female Civil Servants) appeared in “*Kadınlık Şuunu*” (News of Womanhood) stated that those educated women who worked in schools, in official departments and banks were replaced for inconsequential with return of men from military. As a result, those women lost their jobs that were suitable to their personal dignity and honor. Author argued that women who praised by ministry of Finance for their beneficial work were left in lurch.²⁶⁵

²⁶³ “*Kadının umumi bir hayata iştirakına bir itiraz edenler bulunabilir: kadın evinin haricine çıktığı gün çocuklarının terbiyesini ve evinin idaresini terke mecburdur. Bu ise ictimai müvazenenin bozulmasına sebebidir?..Bu günkü şekle nazaren bu pek boşa atılacak bir mutala değildir. Fakat biz eski hayatı temelinden sökmek istiyoruz. Evvela aile bugünkü şeklini değiştirüb yuva olmalı. Ve yuvada erkek ve kadın aynı vazife ve aynı hakka malik olmalı. Ya’ni biri müstehasıl biri müstehellak değil...Saniyen: kadın umumi hayatın her zümresine intisab edebilmeli. Kadınlık meslek hayatına girebilmesi için mevcut mani’ler izale edilmeli. Mesela kadınları evlerine bağlayan çocuklar için erza’haneler, çocuk yuvaları, dadı ve hizmetci mektepleri, aşhaneler, ve bu gibi müesseseler çoğalmalı.”*

Ibid.

²⁶⁴ “*Bütün milletler yeni açılan devirde ancak asri ve medeni bir hayatın ihtiyaçlarını kabule mecbur iken biz ibtida’i bir medeniyet ve ‘asri olmayan bir hayatla bu devre dahil olamayız. Bina’en’aleyh bu ikinci zaruretide bütün mahzurlarına rağmen er geç kabule mecburuz.”*

Ibid.

²⁶⁵ “*Hayata atılan kadınlarımız birçok resmi dairelere, bankalara memure olmuşdu. Bu suretle mektebden çıkubda hayatını kazanmak mecburiyetinde kalan yüzlerce genç kızımızın, haysiyet ve şerefleriyle mütenasib bir kazanç vasıtası elde etmişlerdi. Hala maliye nezareti, az zamanda kadınlarımızın gösterdiği intizam ve devamdan fevkalade memnun kaldığını ilan etmişdi. Binaenaleyh kadınlarımızın az zamanda kendilerini hayatın bu yeni zeruretine de uydurmuşlardı. Fakat terhis başlayınca, işlerinde hiçbir tekasülleri görülmeyen ve akşam ailesinin gıdasını alacağı maaşla temin edecek olan bir çok memurelere yol verildi.”*

No name. “*Kadınlık Şuunu: Memurelerimiz*,” *İnci*, no: 2, Mart 1919, p. 2.

Author represented that the first replacements had started in Kadıköy High School, under the excuse that women and men could not work together. This was followed by the dismissal of women from the Ministry of Postal Services, finally those women working for Agricultural Bank. Magazine criticized dismissals as being result of illogical claims. Those dismissals were unfair on the grounds that they were neglected the successful hardworking of women to fill their duties throughout the war.²⁶⁶

It is seemed that the dismissals of women were continued after the war. After the thirteenth issue of *İnci*, no news or discussions of women's participation to labor force were appeared. Among the pages of *İnci* women turned back to their homes and were continued to be crafted as modern-educated housewives who were responsible for the rearing of next generations. Their participation to social life restricted to their duty as modern housewives. Nevertheless, a shift towards service labor among women employees occurred during the time period when *İnci* was issued. As a result, seeing working women on the streets were a reality at least for the life of Istanbulite population. By the participation to social life, women demanded for new and comfortable clothes that met the needs of a more active life.

²⁶⁶ “Evvela Kadıköy Sultaniyesi, erkeklerle kadınların bir yerde çalışamayacağı vesilesiyle mektebde bulunan kadınlara yol verdi. Bir müddet sonra posta nezareti de ona emsal etdi. Son zamanda da Ziraat bankasındaki memurelere yol verildiğini öğreniyoruz. Hala bankada memurelerin işten el çektirilmelerini icap eden sebep gayet garibdir. Bu sebebi burada sütunlarımıza geçirmek istemeyiz. Fakat kadınlarımızın böyle manalı manasız sebeblerle haklarının gasb edilmesini doğru göremeyiz. Kadınlarımız, genç kızlarımız şimdiye kadar girdikleri işlerde daima muvaffak olmuşlardır. Bu başlanan işi idame etmek hepimizin borcudur.” Ibid.

Women and Fashion

Fashion, as opposed to its simple definition, as a change in style driven from changes in tastes, carries deeper impressions. Fashion is an expression of cultural norms. It is a complex system of social, esthetic and economic values. Fashion itself emphasizes change and novelty due to its very nature. It serves as crystallization and routinization of certain values. It appears as a crucial phenomenon while constructing new consumption patterns, values, and life trends. According to these terms, fashion appeared as an important concept to us for the discussion of the promotion of “new women” in *İnci*.

İnci magazine was not different from its contemporary rivals by making fashion as an important part of content. If we take magazine as a whole, fashion appears as the inseparable part. Almost all issues of *İnci* contain pages were illustrated with latest fashionable items for women. Beauty articles that gave beauty advises and rose questions about women beauty, and advertisements of boutiques, tailors, and hairdressers are also numerous. The concept of fashion in *İnci* was not restricted to attire as the subject. Fashion in *İnci* contained all concepts related to beauty, adornment, hairdo, and of course, attire. Permanent fashion pages of *İnci* were given special names. Pages formed by illustrations of several fashionable items were entitled under general names such as; “*Moda*” (Fashion), or “*Son Moda*” (*Latest Fashion*), “*İlkbahar Modelleri*” (Models for Spring), “*Sonbahar Modelleri*” (Models for Autumn), or “*Kış Modelleri*” (Models for Winter) depending on the season. On the other hand, articles related to the topic of fashion and discussions of beauty were usually presented under the general name “*Esrar-ı Hüsn*” (Secrets of Beauty) which usually carried the

signature of doctor entitled authors. Also, there were other articles that had references in their headlines to fashion with words such as *telebbüs* (attire), *tuvalet* (dressing), *zerafet* (elegance), and *süs* (adornment). Authors for the fashion pages did not put their names under their works. In the other hand, tracing womanly attitude of writing, assertion of writers as women should not be wrong. The descriptive tone is very apparent in the articles. Until the publication of *Yeni İnci*, fashion pages had similar format. Models were giving number by the author or authors and each of these was described in detail. The form and fabric of attire was given as the first point. Then, special cutting features of clothes were described with delicacy. If necessary, adornments and color of attire were also part of fashion pages. On the other hand, fashion pages in *Yeni İnci* were different in character than its predecessor about the content of fashion pages. Short article tied to illustrations were descriptive, however they had a more literary character. Point by point descriptions left their places to small articles that had a continuation of thought.

İnci Magazine's concept of fashion was more related to Ottoman Turkish word "tuvalet" which implies beauty, youthfulness, attractiveness, and elegance. Fashion and beauty topics in *İnci* again related to pluralist politics of the magazine. While the editors of magazine were promoting European especially France fashions by their illustrations, they were also volunteer to issue articles that aimed to tame fashion fever. Imitation of European clothes by Turkish women was encouraged at the one hand with fashion pages and advertisements, and the criteria for imitation was also tried to sketch.

The slow change in traditional way of clothing in Ottoman Empire gained a new momentum at least in the capital with the introduction of Europeanized

attires during the reign of Mahmud II. These alterations were going hand in hand with westernizing institutional reforms of Tanzimat era. However, these innovations were restricted to new bureaucratic class and mainly to men attire. Although within their homes, elite women were probably started to experience European fashion forms. As stated by Charlotte Jirouesk,²⁶⁷ the earliest example of women in European clothes came later in history. The earliest photos of Ottoman lady wearing European attire date to last decades of 19th century. Ottoman ladies continued to wear their latest fashion costumes at home without encountering any harsh criticism. However, at the turn of the 19th century, during Hamidian era, they adopted new fashions to their common traditional çarşafs. Fashion pages of cheap magazines become effective on the spread of new fashion forms among Istanbulite women. The new model çarşafs, as can be guessed, did not encountered by enthusiasm by the conservative circles. For two years, Istanbul police, with scissors at hand, cut the skirts and the cloaks of women in çarşafs.²⁶⁸ Conjecture was not mature enough for acceptance of new modern çarşafs. Nevertheless discussions of women clothing continued among intelligentsia of the time.

The liberal and encouraging social movement created with the declaration of the Second Constitution in 1908, also showed its effect on women clothing. Same urban women were ready to apply innovations on their outdoor attires. They started to wear çarşafs resembling European fur coats. Their veils become more transparent and daringly some women left their veils and instead started to use

²⁶⁷ Charlotte Jirouesk. "The Transition to Mass Fashion system Dress" in *Women, Patronage, and Self-Representation in Islamic Societies*, ed. D. Fairchild Ruggles, (Albany State University of Newyok Press, 2000) p. 229.

²⁶⁸ Zafer Toprak. "Cumhuriyet Arifesinde Evlilik üzerine Bir Anket: Görücülük mü? Görüşücülük mü?" *Tarih ve Toplum*, no: 50, Şubat 1998, pp. 56-58.

latest fashion umbrellas to cover up their faces. The shape of çarşaf also changed and skirts were cut tighter resembling to latest fashion in Europe. Ottoman women in their new çarşaf become more and more visible in the streets of Istanbul as time passed. By the break out of World War, women took the chance and çarşaf took a new form, it was reduced to a cloak worn over the coat and to veil. Later cloaks disappeared from çarşafs and a smaller peace of clothe replaced the head part of the cloak, the place of veil become the back of the head, and finally the nape was uncovered.²⁶⁹ Çarşaf seems adapted itself to the Europeanization of clothing habits. Its function as keeping female body from the evil eyes and assuring her physical invisibility was replaced by displaying elegance and femininity of body.

In *İnci*, conversion of çarşaf was also discussed around the disputes of “tesettür” (women’s coverage) and “telebbüs” (attire). Magazine mainly persuades a modern yet national approach in these clothing disputes. Zehra Hakkı’s article “National Fashion” (*Milli Moda*) appeared in the first issue of magazine and mainly defended women’s new modern outdoor clothes. Zeliha Hakkı stated her debate about national fashion with defense of modernization in Ottoman women clothing. She saw the formation of the new life as the reason of change. In contemporary life women were living outside their homes, and obligations of contemporary streets make women to change their clothes. Involvement of Islamic women in social life was the reason for the abandonment of çarşaf which covers even women’s eyes.²⁷⁰ Forcing women to continue

²⁶⁹ Zafer Toprak. “Teseettürden Tellebüse yada Çarşaf veya Elbise Milli Moda ve Çarşaf,” *Tombak*, no: 19, Nisan 1998, p. 62.

²⁷⁰ “Yeni hayatın telkilerimizde ika ettiği tebeddüller, kıyafetlerimizi tesirden hali kalmıyor. Bugün Türk kadını sokakta, çarşıda, mektebde, resmi dairelerde, hatta uzun seyahatlerde görüyoruz. İslam hanımını haremde yani umumi hayatın dairesi haricinde, tamamiyle mutekif bir ömr

wearing these clothes was not fair according to Zeliha Hakkı. She claimed that, on the base of living conditions and norms, the turn to old clothes was impossible for women as it is impossible for men.²⁷¹

According to the author, being covered among women was not a Turkish institution. It originated from Byzantine and Persian civilizations. The attitude of being covered was first accepted by the elite in the form of *yaşmak* and *ferace* and in city populace in the form of *çarşaf*. She supposed that no form of *ferace* or *çarşaf* ever existed among Turcoman and Turkish nomads.²⁷² Finally, she argued for the removal of *çarşaf*, on the grounds that *çarşaf* was neither appropriate for modernized life of Turkish women, nor the national fashion, and even the tradition of covering.²⁷³

Zeliha Hakkı affirmed that there should be certain limits for the change of women clothes. She asserted that the change of the women clothes was obligatory but Turkish women should not directly take European fashion. She gave the example of Germany and proposed the creation of a national fashion for women. She criticized Turkish men on the grounds that, they had not taken into account

geçirirken, nadir tesadüfle sokağa çıktığı vakit, gözünün içine kadar her tarafını sıkı sıkı örtebilirdi. Halbuki hayat şeraiti artık büsbütün değişmiştir.”
Zeliha Hakkı. “Milli Moda,” *İnci*, no: 1, 1 Şubat 1919, p. 4.

²⁷¹ “*Ve madem ki kadınlar umumi hayatta erkeklerin yanında mevki almağa cebr edilmişlerdir, o halde bunlar gibi onlar da fikren olduğu gib kıyafet cihetiyle de asrileşmeğe mecbur bulunuyorlar demektir. Binaen-aleyh kadınlara “eski kıyafetlerinizi muhafaza edeceksiniz!..” denemez. Nasıl ki erkeklerimizin pantolonundan şalvara dönmek ellerinde değildir. Çünkü kanunları hayat ve ahlak yapar, hayat ve ahlakı kanunlar değil!”*
Ibid.

²⁷² “*İran ve Bizans medeniyetlerinden bize geçen tesettürü önceleri sarayda ayan ve paşa konaklarında yaşmak ve ferace şehirli halk tabakasında da çarşaf şeklinde görüyoruz. Halbuki adetleri henüz öz menbalarındaki saffeti pek yakın duran Türk göçebelerinde, Türkmenlerde ne feraceye, ne de çarşafa tesadüf ediliyor.”* Ibid.

²⁷³ “*Filhakika, karielerimin büyük ekseriyatıyla münafık olduğuma şüphe etmeyerek diyeceğim ki çarşaf, ne Türk kadınının asrileşen hayatına, ne tasvir ettiğim milli modaya, ne tesettüre, hiçbir şeye, hiçbir tarafa yarar şey değildir.”*
Ibid.

Turkish tradition on the way to modernization of men's clothing. Turkish women should make use of Turkish national features while they were reforming their clothing. She called intelligentsia for help to create this nationalization project.²⁷⁴ The project of Zeliha Hakkı did not aim to total regret of European fashions. Denial of European fashion was impossible in contemporary conditions. There were continuous relations with Europe and additionally total dependence of Ottoman textile industry to Europe.²⁷⁵

The discussion and promotion of national fashion did not stay restricted to the article mentioned about. The bold statement of İnci about its national fashion project appeared in the fourth issue of magazine. İnci declared a competition for beloved readers about reformed usage of *yaşmak* (veil) in Ottoman woman outdoor clothing. Article about the competition called for creation of a modern veil in accordance with European fashions that would function better than any existing *çarşaf* models.²⁷⁶ Photographs of European women in orientalist attires were issued right beside the article. The author pointed out photos and argued that

²⁷⁴ “*Fakat kıyafetimizin değişmesini zaruri görmekle beraber Türk kadının doğrudan doğruya garb modasına teeccüh etmesini tabi add edemiyorum. Ve kendi kendime soruyorum: acaba biz Almanların Fransız modasına yaptıkları gibi bütün garb modasına karşı milli bir Türk modası hareketi çıkartamaz mıyız? Erkeklerimiz kavuklarından pabuçlarına kadar bütün giydiklerini ecnebiyelerin kilerle değiştiriyorlarken, aldıkları şeylere terk ettiklerinden bir şeyler katmak yani eski telebbüsün milli hususiyetini yenilerde ibka etmek kaygısına düşmediler fakat biz Türk kadınları aynı yolu takib etmemeliyiz. Ve eğer iyi düşünür, mütefikirlerimizin, muharrirlerimizin, müreyhülerimizin, ressamlarımızın muavenetlerini de temin edebilirsek zann ediyorum ki, milli bir moda vücuda getirmekte herhalde Almanlardan daha ziyade muvaffak oluruz.*”
Ibid. p. 4.

²⁷⁵ “*Burada bizim de büsbütün mustakil, tamamiyle orijinal bir moda aradığımızı hatıra getirmemelidir. Madem ki garble munasebetimiz pek ziyade artmış ve artmakta devam ediyor, binaen-aleyh pek çok hususlarda oduğu gibi modada da onun tesirinden kurtulamayız. Yukarıda işaret ettiğim vechle, modada teknik terakkilerinde tesiri büyüktür. Halbuki teknik işlerde ma'üt-tesüf tamamiyle garbin esareti altında bulunuyoruz.*”

Ibid.

²⁷⁶ “*Bu nushamızda modaya aid bir musabaka yapmak istiyoruz: bilhassa yaşmak meselesi hakkında.. Yeni başdan tadilen ihyası hususunu mevzu bahis edeceğimiz yaşmak modası, hal-i hazırdaki çarşaf biçimlerinin hepsine faik ve mümtaz, latif bir şekil irae eyleyebilir, mutalaasındayız.*”

No name. “*Yaşmak Modası,*” *İnci*, no: 4, 1 Mayıs 1919, p. 13.

the chic and elegant ladies in Europe were using veils to cover their heads and faces. In addition to their use of veils, they also wore traditional Anatolian şalvars (Turkish baggy trousers), and shoes to complete their look.²⁷⁷ By promoting this look of European women, İnci invited readers to form their own fashion of veil. The important prize for the winners was presentation of their model in the issues of İnci. Secondary prizes were more precious than any gifts given to the winners of İnci's other competitions. However, the enthusiastic attempt of İnci to form a national veil by the contribution of its readers seemed to be ineffective among readers. On the next issue, magazine declared inadequacy of participation and gave one-month extension for the preparation of answers. But the result did not change, and because of deficient number of contributors, veil competition canceled. The reason for the failure of competition could have several reasons. First of all, veil had already lost its function in Ottoman women attire. It was not functional for Ottoman women. Women had already abandoned tradition of face covering. Perhaps, magazine's readers were also reluctant to turn back the use of veil even in a transparent form. Secondly, the burden to create a model and tailoring of it and presenting it was heavy. Many readers could be avoiding of this heavy work. The last phase for promotion of modern usage of veil appeared on the seventh issue of magazine. On the second page, under a veiled women photograph, İnci reminded its attempt to create a new çarşaf fashion in which a modern veil was used. Magazine kept its promise and issued unique answer that

²⁷⁷ “Londra ve Paris salonlarında pek ziyade revac muhtelif şekiller irae eden muvaffak ve en güzidelerini bilintihab neşr etmeği faideden hali görmedik. Resimlerde görüleceği vecihle, zarif madamlar, narin madmazaller yalnız baş ve yüzlerini yaşmaklamakla kalmamışlar, tuvaletlerini Anadolu'nun pek çok yerlerinde müteammim (zülfî) kabul etmek, eteklik yerine yine şık şalvar biçiminde imal edilmiş olan bizim mili şalvar tarzını ihya eylemek ve hatta, iskarpinlerini bile aynı tarzda muvaffak ve makbul bir şekilde imal ettirmek suretiyle bize aid milli bir ananeyi ihya etmişlerdir.”

Ibid.

Figure 5. The photograph that was sent to *İnci* as a response to fashion competition. Second coder page, *İnci*, no:7, no date, p.2

came to its competition.²⁷⁸ However, İnci did not disclaim easily its attempts to create a national fashion. In another article titled “*Moda: Kışlık Mantolar*” (Fashion: Winter Coats), women’s attitude towards frequent reformation of çarşaf was criticized. Article claimed that usage of European coats with very limited modification was nothing more than imitation. The author emphasized the fact that the çarşaf fashion of the Muslim women going through crises. In conclusion, the author asserted that the çarşafs should have a fixed form and should not be affected from frequently changing fashions.²⁷⁹ After this discussion, author presented daughters of Muslim tailor Osman Zeki, Müfide and Münevver and their admirable works of practicable, chic and elegant winter coat models for Muslim women.²⁸⁰ In illustrations, women were seen in veil and single-part coats. Pictures given next to the article were promoted as being inspired from traditional sultan headgears. These headgears were national, local, and innovative.²⁸¹

Propaganda of *İnci* to form a national fashion gained a new acceleration by its reformation as *Yeni İnci*. Aforementioned, the content of fashion pages was

²⁷⁸ “*İnci çarşafın başka bir şekle ifrağı ve bahusus yaşmak modasının teadilen ihyası suretiyle yeni bir çarşaf modası vucuda getirilmesi için yazılar yazmış ve hatta birde musabaka açmıştı.*” No name. No title, *İnci*, no: 7, No date, p. 2.

²⁷⁹ “*Son zamanlarda kadınlarımızın tarz-ı telebbüsünde bir tekammül meşhud olmakda ve Avrupa modaları nazar-ı itibara alınarak ve bizim tarz-ı hayatımıza göre tadil olunarak yeni çarşafklar kullanılmaktadır. Bu modellerin bazılarında taklitçilikden tamamiyle uzaklaşmadığı da müşahade edilmekte ve çarşafklar muhtelif modellere tevfikan ihzar edildiği cihetle çarşaf modasındada adeta bir buhran geçirildiği zann olunmaktadır. Modanın tahallüfü tabii olmakla beraber Müslüman kadınlarının tarzı telebbüslerine göre çarşafklarında esas itibariyle mustakarr bir şekil alması ve he vakit, hatta her ay zarfında yeni yeni tahavvüller duçar olmaması lazımdır.*” No name. “*Moda: Kışlık Mantolar,*” *İnci*, no: 11, 1 Kanunievvel 1335, p. 19.

²⁸⁰ “*Terzizade Osman Zeki Bey’in kerimeleri Müfide ve Münevver hanımların kışlık mantolar için vucuda getirdikleri iki numuneyi bu nushamızda derc ederken öyle zan ediyoruz ki bu modeller bizim hayatımıza da kabil-i tatbik şık ve zarif modellerdir*” Ibid.

²⁸¹ “*...Osman Zeki Bey’in kızları müze müze dolaşarak tetkikatte bulunmuşlar ve eski sultan başlıklarını takliden yeni ve milli başlıklar vucuda getirmişlerdir. Bu sahifede görülen başlıklar onlar tarafından suret-i mahsusada mecmuamız için yapılmıştı. Bu başlıklar millidir, mahallidir ve yenidir.*” Ibid.

transformed in *Yeni İnci*. On the way to creation of a national fashion, being parallel with the former fashion pages that gave an important space to *çarşaf*, magazine declared its open resistance to abolition of *çarşaf* in *Yeni İnci*'s second issue. The article, appeared on the last page of the issue, started with statements of appreciation to Turkish women and young girls for their success in creation of various and beautiful headgears. Author stated her or his difficulty in choosing headgear models for the page. In the article, it was asserted that these various and beautiful headgears were evidences for the ability of Turkish women who could create their own models, as appose to antagonistic thinkers.²⁸² Author wanted Turkish women who were living abroad to make these headgears and made them appreciated, because only outsiders could be objective about their originality and beauty.²⁸³ Article then continued with the writer's opposition to abolition of *çarşaf*. It was asserted that Turkish women's elegance was originated from their way to wear *çarşaf* and if *çarşaf* would be abandoned on the decisions of some thoughtless avant-garde, Turkish women would lose their unique elegance.²⁸⁴

In the first fashion page of *Yeni İnci* titled as "*Yeni Moda Cereyanları Etrafında*" (In the Course of New Fashion), magazine presented its aim as to renounce national models in fashion pages. To reach anticipated goal, article

²⁸² "İşte içinden çıkamayacağımız mevzu. Hanımefendilerimiz ve genç kızlarımız o kadar muhtelif şekillerde güzel başlıklar icad ediyorlar ki. Bunların arasından birini ayırmak pek müşkil. Türklerin bir şey ibda etmediklerini iddia eden kötü düşünenlerimiz moda ibdai hususunda hanımlarımızın muvaffakiyetini görsünler."

No name. "Yeni Moda Cereyanları Etrafında: Çarşaf Başlığı, Saç modelleri," *Yeni İnci*, no: 2, Temmuz 1338, p. 18.

²⁸³ "Uzak memleketlerdeki karielerimizden rica ederiz buldukları ecnebi diyarlarına Türk hanımlarımızın bu kabiliyetlerini tanıtınız. Bize İstanbul'da pek basit gelen bu yeni çarşaf ve başlık modellerini buradan uzak olanlar dah iyi takdir edeceklerdir."

Ibid.

²⁸⁴ "Karielerimiz Türk kadının zerafeti çarşaf giymekdeki maharetinden ileri gelir. Bazı yenilik yapma iddiasına kapılan düşüncesizlerin dediği gibi çarşafı bırakıp manto kabul edecek olursak Türk kadını bu müstesna zerafeti ilelebed kayıp etmiş olacaktır."

Ibid.

invited readers to help preparation of the fashion pages by their own clothing creations.²⁸⁵ Author of the page asserted that fashion was now affective on all strata of society, and especially women of Istanbul were indistinguishable, even better-dressed with their simple taste from their Christian fellows.²⁸⁶ Selection of Christian title instead of European is interesting. Before then, neither articles related to fashion nor fashion pages did not use Christian title to specify foreign people. European was in common use for authors. In my opinion, this nuance and the increase of Turkish tailor shop's advertisements show new attitude of magazine about non-Muslims trading in Istanbul. Additionally, this attitude besides *İnci*'s trial for formation of a national fashion closely related to the general politics intention for the creation of a national economy. Within *Yeni İnci*, already rare advertisements of non-Muslim shops decreased in considerable level. Only advertisements presenting non-Muslim shop-keeper belonged to Madam Yvonne Dabin's corset shop.²⁸⁷ Advertisement pages which had been mutually shared by both Muslim and non-Muslim tailor shops were replaced by full pages announcements of Muslim tailors who had been educated in Europe, and aware of European models.²⁸⁸ In addition to that, *İnci* was now promoting Turkish shops

²⁸⁵ “*Milli modellere hasır edeceğimiz bu sahifemizi tezyin için karielerimizin güzel buluşlarına ihtiyacımız vardır. Bize gönderecekleri yeni fikirleri bittersim memnuniyetle anlayışlı nazarlarına arz edeceğiz.*”

No name. “Yeni Moda Cereyanları Etrafında: Nazarı Celb Eden Bir Kaç Model,” *Yeni İnci*, no: 1, Haziran 1338, p. 28.

²⁸⁶ “*Modanın gitgide her sınıf halkımıza sirayet etdiğine hiç şüphe yok. İstanbul hanımlarımız hiç şüphesiz, Hristiyan madamlarından daha sade, daha güzel telebbüs etmesini biliyorlar.*”
Ibid.

²⁸⁷ No name. “Yvonne Dabin,” *Yeni İnci*, no: 1, Haziran 1338, p. 27.; No name. “Yvonne Dabin,” *Yeni İnci*, no: 3, Ağustos 1338, p. 17. ; No name. “Yvonne Dabin,” *Yeni İnci*, no: 4, Eylül 1339, p. 17.

²⁸⁸ “*Dersaadetin en şık ve en kibar terzihanesidir. Almanya’da ikmal-i tahsil edip vatanımıza avdet eden muallim Mustafa Kenan Bey’in idaresinde bulunan İhtar Terzihanesi şimdiki kadar en müşkil-pesent müşterilerini son derece memnun etmiş olmakla bahtiyardır.*”
No name. “Ahter Terzihanesi,” *Yeni İnci*, no: 5, Kanunievvel 1339, p. 18.

against non-Muslim ones. In the *Yeni İnci*'s fourth issue's fashion page, author after announcing the coming of new season, described Istanbulite ladies shopping fever. Ladies returning to their Istanbul residences from their summer houses in Islands of Istanbul were now visiting shops in Beyoğlu to supply their seasonal attires. Author saw his or her duty to suggest women to shop from Turkish tailors of Istanbul side instead of Beyoğlu.²⁸⁹ By shopping from Turkish shops, the considerable amounts spend for all family's winter needs would be added to development of national institutions. In addition to that, author presented national shops as cheaper than the shops in Beyoğlu by a 20% purchase discount.²⁹⁰

While *İnci* was promoting latest fashions through full page illustrations, it also issued articles criticizing women's fashion fever. Sadiye Nail in her article "Hanımlarımızla Hasbihal" (Conversation with Our Women), criticized unnecessary expenditures of women to be in touch with latest fashions. She criticized women to be blindly addicted to fashion. Basements of many mansions were full of dresses that were used one or two times. They had been staying there nearly for thirty years because they became out of fashion.²⁹¹ She reminded her readers that war conditions were still permanent in country, there were several desperate mothers and sisters and it was women's duty to help these desperate

²⁸⁹ "Adalardan avdet eden zarif kadınlar sonbahar elbiselerini tedarik etmek için Beyoğlu'nun mağazalarına şıtab ediyorlar. Hamiyetlerinden hiç şüphe etmediğimiz hanımefendilerimize İstanbul cihetinin Türk ticarethanelerini tavsiye etmeyi bir vazife add ederiz." No name. "Moda," *Yeni İnci*, no: 4, Eylül 1339, p. 18.

²⁹⁰ "Kış tedariki munasebetiyle bütün ailelerin sarf etmesi lazım gelen mühim bir yekün bu suretle mill müesseselerimizin terakkisine tekamülüne muavenet etmiş olur.Bundan made şüphe yok ki İstanbul ticarethanelerinin fiyatı diğerlerinden takriben yüzde yirmi tenzilat fark eder." Ibid.

²⁹¹ "Harbin tevlid ettiği şerait-i malumeye rağmen geçen sene istiamal edilmiş yazlıklar, modaya muvaffak bir suretle teadil edilemediği takdirde, Bab-ı ali mahzen evrakındaki kağıdların akibine mahkumdur. Tanıdığım bazı ailelerin konaklarının yüklerinde yirmi, otuz seneden beri medfun pek az istiamal edilen elbiselerin mevcudiyetine bi'z-zat şahid oldum." Sadiye Nail. "Hanımlarımızla Hasbihal," *İnci*, no: 5, 1 Haziran 1335, p. 13.

women. Instead of being addicted to fashion, women should remember their very recent past and again should be part of national aid programs.²⁹²

Doktor Ömer Abdurrahman, a permanent author of *İnci* with his articles under the name of “*Esrar-ı Hüsn*” (Beauty Secrets) argued the capricious nature of women’s spending on fashion. He accepted the necessity of women concealing their defects with their clothing and their spending time and money on their coiffures. Nevertheless, he was completely against fashion, which he claimed made “ugly women beautiful but beautiful women ugly.”²⁹³ After giving various examples of beautiful women who had lost their beauty because of the fashions invented by the ugly women, he emphasized that not only the beauty of women but at the same time the fortunes of many had been lost to the capricious obligations of fashion.²⁹⁴

Women’s excessiveness to attain luxury and plenty fashionable items also criticized in *Yeni İnci*. The growing interest in expensive fur clothing, in fact triggered before by magazines illustrations even on the front page²⁹⁵, was criticized under the title of “*Kadınlarda Kürk Aşkı*” (Women’s Love for Fur). The

²⁹² “*Bu gün yetim ve bikelere edilen muavenetinde eskisine nisbetle devn bir derecede bulunduğu ve kadınlarımıza bu gibi muavenetlere koşmak fikrinden ziyade modaya riayatkar bulmak endişenin hakim bulunduğunu görüyoruz. Bu zannımızı takdir eden esbabın zail olmasını ezdil ü can temenni edelim.*”

Ibid.

²⁹³ “*Her kadının maharetkarane kusurlarını setr etmesi, setretmenin yolunu bulması, onları izaleye çalışması, güzel giyinmesi, iyi bir baş yapması süslenmek yani tuvalet demektir ki gayet de makbul ne meduhdu. Halbuki moda büsbütün başkadır. O; bir takım kaprisler neticesi doğar, her vakit değişir, ekseriya çirkinleri güzel, güzelleri bilakis çirkin yapar.*”

Doktor Ömer Abdurrahman. “*Esrar-ı Hüsn 2: Süs ve Moda*,” *İnci*, no: 6, 1 Temmuz 1919, p. 12.

²⁹⁴ “*Böyle çılgınca ortaya atılmış bir takım modalara tabii olacağım diye kim bilir ne kadar güzeller, kendilerini çirkinleştiriyorlar! Bu suretle sarf edilen servetlerle beraber, heder olan güzelliklerde acımamak kabil midir?*”

Ibid.

²⁹⁵ The cover page of the second issue of *İnci* was illustrated with a young lady holdin a fur ormanent at hand. Similarly, a fox fur was very recognizably depicted by the artist on the cover page of the third issue of the magazine.

article's unknown author started the discussion by giving information about the prices and quality's of furs. Today the tendency to buy expensive furs which were compatible with jewelry was about to come to an end. In those days the new fashion is adornment with monkey tails. Author continued the article with this satirical remark. As a result of the keen interest in this fashion, the prices of "the tails of big monkeys like orangutans, gorillas and other small monkeys" increased by a good deal. Women, as the victims of this trend, had entered into an important fashion battle to obtain monkey tails and to adorn the sleeves and bodices of their dresses with them.²⁹⁶ The article was illustrated with a picture showing a happy woman hugging a big orangutan on the grass. Referring to this illustration, author argued that one day women would fall in love with monkeys instead of men for the search of fashion.²⁹⁷

Fashion discussions also brought together beauty disputes. Women were in search for beauty for all coasts. They can behave as if they were in love with a monkey. This obsession was in fact triggered by both magazines and competition in streets. To tame this obsession, many writers of *İnci* tried to redefine beauty as a moral concept. In one of his articles in "*Esrar-ı Hüsn*" series, Doktor Ömer Abdurrahman asserted that innate beauty could be found very rarely. There were lots of women who were physically ugly but morally very eminent. Because of

²⁹⁶ "*Fakat son zamanlarda bu moda ibtilasının hadd-i harr bir şekl aldığı haber alıyoruz: maymun kuyruğu ile tezyin...Bugün orangutan, goril gibi büyük ve sair ufak tefek maymunların kuyruklarına piyasada verilen kıymet o dereceyi bulmuştur ki bu, hayretlere sezaadır. Kadınlarda piyasanın ve ticaret erbabının bu tereffü komedisi nisbetinde, maymun kuyruğuna malik olmak ve onunla elbiselerinin kollarını ve göğüslerini süslemek hususunda ehemmiyetli bir moda mücadelesine atılmışlardır.*"

No name. "Kadınlarda Kürk Aşkı," *Yeni İnci*, no: 10, Mayıs 1339, p. 7.

²⁹⁷ "*Bir gün gelecek ki bu resimdeki gibi kadınlar hayvanat bahçelerindeki orangutanlara aşık olacaklar, daha doğrusu onların yumuşak ve parlak tüylü kuyruklarına malik oluncaya kadar onlara karşı sahte bir maşuke rolü oynayacaklardır, hatta genç kızların cesurları Afrika'nın, Amerika'nın en ıssız ve vahşi ormanlarına kadar seyahat etmek zahmet ve külfetlerine katlanacaklar.*"

Ibid.

their inner beauty, these women were much more beautiful than “beautiful” women. On the other hand, women who were slaves of fashion destroyed even their innate beauty by this addiction.²⁹⁸ As to Doktor Ömer Abdurrahman, sadness, jealousy, anger and stubbornness was emotions that made women ugly. To sustain beauty women should get rid of these harmful emotions.

With the same manner, Köprülüzade Mehmed Fuat in his article written as response to Güzide Feridun’s “*Kadınlara Göre Erkek Zerafeti*” (Men’s Elegance from Women Point of View) tried to look at women fashion from a more spiritual point. First of all he defined elegance as a phenomenon changeable from human to human. He degraded fashionable attire through his definition of elegance by good manners, education, and intelligence. He criticized many women because of their understanding of elegance as being attainable through fashion and money. Fashion and money were just vehicles, they were not the aim. A woman should have a noble heart and deep understanding. He claimed that an imitated beautiful woman in beautiful attires could not come along with a noble hearted man. At the end of article, Mehmed Fuat summed up by asserting that material vehicles of beauty could not be regretted totally, but true elegance of women came from moral characteristics.²⁹⁹

²⁹⁸ “*Fıtrî ve tabîî güzelliğ pek nadirdir. Evet pek çok kadınlar vardır ki biraz çirkincedirler. Fakat ruhen pek yüksek pek zariftirler. Bu gibi kadınlar müstesna bir zevk, ince bir maharet darin bir vüfuf ile kendilerine ve bahusus simalarına öyle cazib ve calib bir şekil öyle manidar ve mugafil bir ifade verirlerki ekseriye hakiki güzelleri bile fersah fersah geçerler. Halbuki sırf tuvalet yapmış olmak, modaya tabîî ve esîr görünmek hevesiyle yüzlerini gözlerini hiç de şahsilerine uymayacak bir tarzda boyayan, saçlarının tanziminde vechlerinin vaziyetini asla nazar-ı dikkate almayan halkdan kendilerinde mevcut güzelliği de bu suretle berbad eden kadınlar hiç şüphesiz ruhende zerafetden mahrumdurlar*”

Doktor Ömer Abdurrahman. “Esrar-ı hüsn: Güzellik Nasıl temin ve Muhafaza Edilir?,” *İnci*, no: 9, Teşrinievvel 1335, p. 10.

²⁹⁹ “*Kadınlarımızın birçoğu, zerafeti yalnız tuvaletin, modanın, paranın temin edebileceğini zann ediyorlar. Bunların – muayyen ve mahdud bir derecede kalmak şeraitiyle – tesirini, lüzumunu kimse inkar edemez. Lakin yalnız bunların bir kadın için kafi gelmeyeceğini asla unutmamalıdır. Bol paranın temin edebileceği zengin bir tuvalet, modanın bütün tehavvüllerine itina, kadınlar için hiçbir zaman bir gaye teşkil edemez.; bunlar; nihayet nihayet birer vasıta ki, zeka ile,*

Although, there were articles stressed on beauty of soul, perhaps the situation among women was different. On the ninth issue of magazine an interesting event happened to one of the writers of magazine was told. The event took place in one of the salon entertainment in Şişli district of Istanbul. One of the guests proposed a questionnaire to other women guests. Questionnaire composed of questions that asked women to make a choice among alternatives presenting choices of beauty.³⁰⁰ The answers shocked the writer. Not a single woman chose to have a good character. Although, the writer wished to think that the guests did not take the questionnaire seriously.

Perhaps participants of the questionnaire were right to choose to have beautiful bodies instead of to have good character. Probably in the new salon life of Istanbul physically beauty counted more than a good behavior. Serving as social environments for meeting of man and woman, salons had an important role in need felt by women to revise their appearance in line with the latest fashions. The article of K. C entitled “*Güzel ve Çirkin Kadınlar*” (Beautiful and Ugly Women) made criticism of the time which emphasized more than ever the beauty of women as the standard of her value.

According to K.C., for two years there had been an ugly word spoken in Turkey that is “*asrı*” (modern). After indicating that she/he would be obliged to

terbiye ve tahsil ile tamamlandığı takdirde zerafeti temin edebilir. Asil ve derin bir ruha malik olmayan sahte bir kadın, ne kadar güzel ve ne kadar tuvaletine muvaffak olsa, yüksek ruhlu bir erkeğin manevi ihtiyacatını temin edemez. Herhalde ben maddi vasıtaların tesirini büsbütün inkar etmemekle beraber, kadın zerafetini daha ziyade manevi amellerin teşkil edebileceği kanaatindeyim.”

Mehmet Fuat Köprülü. “Erkeklere Göre Kadın Zerafeti,” *İnci*, no: 4, No date, p. 10.

³⁰⁰ “*Güzel bir vucuda mı, güzel saçlara mı, güzel bir inci gerdanlığa mı, güzel bir göğse mi, güzel bir tabiata mı, yoksa güzel bir yüze mi malik olmak isterdiniz?..... Muharririmizin o sırada not ettiği neticeyi kayda ediyoruz; güzel bir vucuda malik olmak isteyenler: 7, güzel bir yüze malik olmak isteyenler: 5, güzel bir inci gerdanlığa malik olmak isteyenler: 4, güzel saçlara malik olmak isteyenler: 6, güzel bir gerdana malik olmak isteyenler:1. ancak ne kadar şayan-ı hayrettir ki güzel bir tabiata malik olmak isteyen bir hanım reyine tesaduf olunamadı.”*

No name. “Hanımlarımız Hangisini Tercih Etmişler?,” *Yeni İnci*, no: 9, Nisan 1339, p. 13.

use the word, author stated that modern groups and societies allocated no room to the ugly women. This new trend has come a half century ago. Before then, ugly women were respected as being morally beautiful. And they were talked about with an expression like an angelic person. Nevertheless with the changing values in the society an ugly woman could only received a crude interpretation like an ugly faced monkey.³⁰¹

K. C. , continued his/her discussion of the difficulties of being ugly and proposes marriage as the only cure to ugly women's wounds inflicted by society. After his or her long comments on ugly women's life, K. C. finished the article with a few words about beautiful women. K. C. claimed that there was no need to describe beautiful women. They were ornaments of society and ornaments were their life.³⁰² As can be understand from these last words, beautiful women could be appreciated in the society but when it comes to intelligentsia, they were seen as scape goats. They became embodiment of the bad reflections of modernization with their excessiveness.

³⁰¹ “Memleketimizde iki senedir kulağa pek çirkin çarpan bir kelime var: asri. İşte bu kelimeyi istimal etmek mecburiyetinde kalarak diyeyeceğiz ki: zamanımızdaki bu asri zümreler, cemiyetler çirkin kadına hiç bir mevki ayırmıyorlar. Bundan yarım asır evveline gelinceye kadar çirkin kadınlara güzellerden fazla hürmet gösteriliyor, ve çirkin bir kadının bahsi geçince: -melek gibi bir insan, tabiri fazla görülmüyordu. Bugün ise çirkin bir kadından bahsedince; kısaca –surat düşkünü bir maymun tabiri kullanılıyor.”

K. C. “Güzel ve Çirkin Kadınlar,” *Yeni İnci*, no: 7, Şubat 1339, p. 5.

³⁰² “Güzel Kadınlar: Onlardan bahsetmeye lüzum var mı? Onları kim tanımaz? Onlar hayatın ziyneti ve ziynetler de onların hayatı değil midir?”
Ibid. p. 6.

CHAPTER IV

CONCLUSION

After the declaration of the Second Constitution in 1908, the Ottoman press boomed. Although the printing duration was different for each, several newspapers and magazines started to be printed. Ottoman women's magazines were one of the important ingredients of this flood in the history Ottoman publication. The 1913 coup d'état of the Young Turks crippled the rejoicing atmosphere of the Ottoman press and until the First World War, the pressure of the Young Turks' unrivalled political power was felt by the press due to strict censorship. After the First World War, at the beginning of the armistice years, a second boom occurred in *Bab-ı Ali* because of the scattering of political power to several centers. *İnci* magazine was one of these numerous magazines. *İnci* was conspicuous among women the women's periodicals published during the last phase of the Ottoman Empire, with its name, content, appearance, publishing aim and long duration of publication.

In this thesis, *İnci* and its follower *Yeni İnci* are studied in order to find answers to the questions related to the Ottoman women's movement, the role of the press in the dissemination of ideas about newly transforming society, and glimpse of the conjecture through the light shed by a women's magazine.

The period which started with the signing of the Armistice of Mudros in 1918 and ended with the abolition of the Sultanate in 1922 is named as Armistice period. These four years were an important period of time because the birth of a national state from the ashes of an empire took place. The publication duration of *İnci* (1919-1923) is coincided with this period and reached the foundation years of

the Turkish Republic. On the pages of *İnci* magazine, we could trace the foundation of a state from an empire from the point of view of editors who declared that *İnci* as a women's journal aimed to present the joys of life as much as possible. It also became possible to examine the challenges taken the editors faced to make a magazine survive in a catastrophic war environment.

İnci, like many other women's magazines of the period, addressed the educated class of Ottoman society. *İnci* was a women's magazine published for both educated- middle and high class women and men. As can be understood from the identification sentences appeared next to the women readers' names, they were either the sisters or wives of officers and merchants, or working and/or studying women. On the other hand, military officers, teachers and local governors, doctors and dentists, and students were some of the titles presented by the names of the male readers of magazine. The intention of the magazine to reach both male and female readers did not affect the content of the magazine. The content was designed to affect to women rather than men.

The composition of the authors on the other hand shows an opposite direction. The local contributors of *İnci* and *Yeni İnci* were mostly men. *İnci* was in line with the period's trend of women's press. It was a women's magazine issued by men. No signatures of women in the management circle of *İnci* were encountered during the publication period. So it is hard to assert that women were effective in the publication policy of the magazine. Renowned nationalist writers of period such as Ahmet Hikmet (Müftüoğlu), Reşat Nuri (Güntekin), Selim Sırrı (Tarcan), Ömer Seyfeddin, İbnürrefik Ahmed Nuri, Ahmet Refik (Altınay), Yusuf Ziya (Ortaç), Falih Rıfkı (Atay), Ercüment Ekrem (Talu), Celal Sahir (Erozan), Süleyman Nazif, Faruk Nafiz wrote in the magazine. It seems that the cement putting all these

important journalists and men of the pen of *Bab-ı Ali* together was Sedad Simavi. Sedad Simavi was known as a nationalist journalist. Sedat Simavi's policy to pay authors as soon as they delivered the assigned works to the journal must have been effective for writing in *İnci*. At a time of catastrophe, when it was hard to survive, having payments quickly should be an attractive motive for authors to compose works for magazine. Besides the professional ties, friendship could also be an effective motive to be a member of the magazine. During the publication of *İnci* many standing contributors of *İnci* were supporters of National Literature, and defenders of Nationalism. So it was not surprising to find discussions of new women in accordance with Nationalist, Unionist claims.

İnci declared one of its aims as to modernize the contemporary life style of Turkish and Islamic women. According to writers of the magazine, women's position in society was on the way to profound change. The argument created to normalize this change was "*asrileşmek*" (to become modernized). In a very loose sense, it meant to be alike to the West. On the way to become modernized, the typology formed for women was "*Asri Kadın*" (Modern Woman).

Modern women necessarily should be a part of social life and left their homes. In *İnci*, modern women were shaped in accordance with dichotomy of new and old life. Instead of the clear definition of the women who lived a decade ago, the presentation of the differences between women of previous decade and new women of the day. In *İnci*, the references to yesterday's woman revealed a typology. According to this, women of previous decade were not visible in streets but rather lived in their harems, and busy with themselves and very different from the new women.

In fact, the binary opposition between old and new women was reflecting the alteration in the social structure towards a westernized one. The argument created by *İnci* to normalize this change was “*asrileşmek*” (to become modernized). In a very loose sense, it meant to be like the West. Modern women of *İnci* should necessarily be a part of social life and leave their homes. In *İnci*, modern woman was shaped in accordance with the dichotomy of the new and old. Instead of a clear definition of the women lived in previous ten years, what was found instead was to present the differences between the women lived ten years ago and new women. In *İnci*, the references to yesterday’s women revealed a typology, yesterday’s women were not visible in the streets but rather lived in their harems, and busy with themselves and very different from the new ones. In fact, the binary opposition between women of the previous decade and new women was reflecting the alteration in the social structure towards a westernized one. However, while the duties and character of the new women were defined as a more emancipated woman, the voices of control were also reflected in the articles of the magazine. Every author who wrote about the women’s movement accepted the change and the need for the change, but the question appeared as to the limits of the change. While creating a modern woman, the magazine tried to prevent possible excessive demands. Women were both applauded and blamed by the magazine for their involvement in public life.

The nationalist motto of family as the foundation of a healthy society was promoted by *İnci*. Family was seen as the producers of future generations and it should be in harmony for the creation of new healthy and strong children who would be beneficial for their nation and society. The suppliers of this required harmony appeared as modest family women whose traditional gender duties were perfected with the modern educational touches. They were now seen as capable of doing their

own chores, decorating their own homes and taking care of their own children. In addition to her modernized traditional gender roles, women were also directed towards proper choice of spouse through guidance of intellect instead of romantic feelings. Modern women of *Inci* were a perfect housewives and mothers. The basic characteristic of *Inci*'s family women was to the devotion of the self to others. They appeared as responsible individuals for both their families and whole society.

The method of magazine was not dualistic in its formation of modern wives and housewives. In fact, many articles related to family had a tone that tried to tame wishes of modern young ladies in order to make them more satisfied with their given duties at home. Magazine's attitude was much more conservative as a guide to its family women readers. In addition to discussions to create a proper modern wife and housewife, readers were guided through decoration articles, cooking advice, and useful tips for the formation of their modern homes suitable for a harmonious family life. Such an attitude was in line with the nationalist discourses aimed the creation of a proper family that enabling state to control of its subjects.

Another main aim of *Inci* was to be able to guide women who had to enter social life. It was an obligation for women to become a part of social life because of the necessities of the time. In fact, such an understanding was already prevalent for almost a decade among intelligentsia and the disputes over the visibility of women and women's movement were already on the agenda. The question of the visibility of women in public sphere became a problem especially after the Declaration of Freedom in 1908. The wartime difficulties caused loosening of traditional social order to meet the day's needs. During the mobilization period, state required all its human and material resources. Male losses at the battle created a compulsory restructuring of women roles in society. But such a valuable situation did not soften

up the discussion of women's participation in social life. The participation of women to public life and the danger of their growing demands frightened the intellectuals. The change of the social order was meant to the decline of prospective modern order that projected by intellectuals. Such a fear was also traceable in the works of male participants of *İnci*.

Women's movement and its limits became the subjects of men and women writers of the magazine. The general attitude of women authors about the issue was defensive. They persisted that women were eligible and mature enough to involve in public life right besides men. By the use of history as a legitimization tool, they claimed that women were externalized by men from the involvement in social life. This externalization was also supported by the rules of the conventional world system. But on the way to formation of contemporary world, women had to take their rights to function right beside men. Men and women were created equal and women had to regain their right to be equal. On the other hand, male writers of the magazine sketched an evolutionary path for Ottoman women's movement rather than a revolutionary path that could harm the society. Interesting discussions about the women's attempt for attainment of citizenship rights appeared on the pages of magazine. The attitude towards the women suffrage was also ambiguous. While one of the reports of European women news, *İnci* author committee declared its support for women to involve in politics, later they could use satirical language for the involvement of women in politics. The acquirement of citizenship rights by women were the total inclusion of women. But women were wanted as passive agencies by nationalist intellectuals rather than active ones.

In an intermediary environment when a national state has been formed from an Empire, *İnci* was apparently a magazine promoted new nationalist bourgeois

values. The promoted image of the women by *İnci* had several peculiarities with the image of new women created in the Republican period. New women promoted by *İnci* were to replace Ottoman women who lived in harems together with their servants. New women should be self-sufficient. They needed to be educated as being capable of performing their duties as proper family women. In addition to their traditional duties, they should even contribute to their home budget by working outside. To conclude, the new women of *İnci* should congregate contradictory roles attributed to women. While doing this, she should not allow any of the roles to conflict each other.

İnci was projecting a light simultaneously to women's question and women's interests of its publication period. By taking the content of magazine as the guide, messages and debates in *İnci* about the magazine's ideal women, it is aimed to have glimpse about women's issue, its contradictions, and peculiarities.

İnci was projecting a light to women's question of its publication period. In later chapters, by taking the content, the messages and debates in *İnci* about the magazine's ideal women as the guide, we will have a glimpse of the well debated women's issue, its contradictions, continuity and departures.

BIBLIOGRAPHY

PRIMARY SOURCES

- Abidin Daver. "Mucize-i Şehamet," *Yeni İnci*, no. 4, Eylül 1338, p. 15.
- Ahmed Emin. "Mecburi İzdivac Dedikoduları Munasebetiyle," *Yeni İnci*, no. 9, 9 Nisan 1339, p. 6.
- Ahmet Hikmet. "Hanımlarımız Kürsüde," *İnci*, no. 11, Kanunievvel 1335, p. 5.
- Ahmet Hikmet. "Musahabe: Kadın ve Kağrı," *Yeni İnci*, no. 5, Kanunievvel 1338, p. 2.
- Ali Haydar. "Çocuklarda Lahm-i Zaid," *Yeni İnci*, no. 3, Ağustos 1338, p. 17.
- Ali Rifat. "İrza-i Maderinin Luzumu," *Yeni İnci*, no. 4, Eylül 1338, p. 14.
- Ayşe Hikmet. "Abla Mektupları: Hayatın Ma," *İnci*, no. 10, 1 Teşrinisani 1335, p. 12.
- Ayşe Hikmet. "Abla Mektupları: Yaşamak Zevki," *İnci*, no. 7, No Date, p. 7.
- Burhaneddin Şevki. "Kadınların Vezaif-i İctimaiyesi," *İnci*, no. 19, No Date, p. 3.
- Çimdik. "Bir Mektup," *İnci*, no. 4, 1 Mayıs 1919, p. 12.
- Cover Page. "No Title," *İnci*, no. 4, 1 Mayıs 1919, p. 1.
- Cover Page. *İnci*, no. 12, Kanun-i evvel 1335, p. 1.
- Cover Page. *İnci*, no. 22, 11 Teşrin-i sani 1336, p. 1.
- Cover Page. *İnci*, no. 9, Kanunievvel 1919, p. 1.
- Çubukçuzade Mehmet Sıtkı. "Saltanat-ı Milliye Terkibi," *Yeni İnci*, no. 8, Mart 1339, p. 8.
- Doktor Ömer Abdurrahman. "Esrar-ı Hüsn 2: Süs ve Moda," *İnci*, no. 6, 1 Temmuz 1919, p. 12.
- Doktor Ömer Abdurrahman. "Esrar-ı hüsn: Güzellik Nasıl Temin ve Muhafaza Edilir?," *İnci*, no. 9, Teşrinievvel 1335, p. 10.
- Emine Semiyye. "Hayat-ı İctimayede Kadın Mevkii," *İnci*, no. 10, Teşrinisani 1335, p. 5.
- Falih Rıfki. "Geçen Ayın Tarihi," *İnci*, no. 11, Teşrin-i Evvel 1335, p. 15.

- Falih Rıfki. "Geçen Ayın Tarihi," *İnci*, no. 11, Teşrinievvel 1335, p. 15.
- Falih Rıfki. "Geçen Ayın Tarihi," *İnci*, no. 11, Teşrin-i Evvel, p. 15.
- Fatma Nesibe. "Yeni Kadın," *İnci*, no. 25, 19 Şubat 1337, p. 4.
- Fazıl Ahmet. "Şakadan İbarete," *İnci*, no. 4, 1 Mayıs 1919, p. 9.
- H.M.. "Kahraman Bir Mucahidemiz; Fatma Hanım," *Yeni İnci*, no. 2, Temmuz 1338, p. 9.
- Hamdullah Sabihi. "Ev Eşyaları ve Türk Uslubu," *İnci*, no. 11, 1 Kanunievvel 1335, p. 5.
- Hüseyin Avni. "Alem-i Nisvan: Kadınlığa Dair," *Yeni İnci*, no. 7, Şubat 1339, p. 13.
- Hüseyin Avni. "Alem-i Nisvan: Kadınlığa Dair," *Yeni İnci*, no. 7, No Date, p. 13.
- Hüseyin Avni. "Saray ve Millet," *Yeni İnci*, no. 5, Kanunievvel 1338, p. 7.
- İbnürrefik Ahmet Nuri. "Gerdaniye-i Puselik," *İnci*, no. 6, 1 Temmuz 1919, p. 11.
- İbnürrefik Ahmet Nuri. "İzdivaç Projesi," *İnci*, no. 3, 1 Nisan 1919, p. 7.
- İbnürrefik Ahmet Nuri. "İzdivaç Projesi," *İnci*, no. 3, 1 Nisan 1335, p. 7.
- K.C.. "Güzel ve Çirkin Kadınlar," *Yeni İnci*, no. 7, Şubat 1339, p. 5-6.
- Kemalettin Osman. "Mecburi İzdivac Dedikoduları Munasebetiyle," *Yeni İnci*, no. 9, 9 Nisan 1339, p. 6.
- Mehmed Arif. "Asri Kadınlık," *İnci*, no. 6, 1 Temmuz 1335, p. 8.
- Mehmed Arif. "Musahabe: Asri Kadınlık," *İnci*, no. 3, 1 Nisan 1919, p. 6.
- Mehmet Arif. "Kadının Vazifesi Artıyor, Mesuliyeti Ziyadeleşiyor," *İnci*, no. 4, 1 Mayıs 1919, p. 7.
- Mehmet Fuat Köprülü. "Erkeklere Göre Kadın Zerafeti," *İnci*, no. 4, No Date, p. 10.
- Muallim: C. M.. "Anadolu'dan İstanbul'un Görünüşü," *Yeni İnci*, no. 5, Kanunievvel 1338, p. 4.
- Nini. "Zevcem," *İnci*, no. 2, Mart 1919, p. 7.
- No Name. "Ahter Terzihanesi," *Yeni İnci*, no. 5, Kanunievvel 1339, p. 18.
- No Name. "Alem-i Nisvan: Abla Mektupları," *Yeni İnci*, no. 4, Eylül 1338, p. 4.
- No Name. "Avrupa'da Kadınların Hukuku," *İnci*, no. 3, Nisan 1335, p. 8.

- No Name. "Avrupa'da: Çiftçi Kadınlar," *İnci*, no. 13, No Date, p. 9.
- No Name. "Avrupa'da: Şöför Kadınlar," *İnci*, no. 13, No Date, p. 9.
- No Name. "Bir İslam Müessesesini Ziyaret," *İnci*, no. 10, 1 Teşrinisani 1335, p. 16.
- No Name. "Bir Mukayese," *İnci*, no. 4, 1 Mayıs 1919, p. 7.
- No Name. "Bir Tehlike Karşısında," *İnci*, no. 26, 7 Mart 1337, p. 4.
- No Name. "Ev Eşyaları," *İnci*, Bayram Nusha-i Fevkelaladesi 1336-1337, No Date, p. 13.
- No Name. "Garbde Kadınlar," *İnci*, no. 1, Şubat 1919, p. 2.
- No Name. "Hamiyetli Bir Vatandaş," *Yeni İnci*, no. 4, Eylül 1338, p. 14.
- No Name. "Hanımlarımız Hangisini Tercih Etmişler?," *Yeni İnci*, no. 9, Nisan 1339, p. 13.
- No Name. "Hayatta Kadın," *İnci*, no. 1, Şubat 1919, p. 9.
- No Name. "İctimai Musahabe: İzdivac ve Talak," *İnci*, no. 2, 1 Mart 1919, p. 2.
- No Name. "İnci ve Diken Salnamesi," *İnci*, no. 15, 1 Nisan 1336, p. 19.
- No Name. "İnci ve Sulh," *İnci*, no. 19, Ağustos 1920, p. 3.
- No Name. "İnci'yi Niçin Çıkarıyoruz," *İnci*, no. 1, Şubat 1919, p. 1.
- No Name. "İngiltere'de İlk Kadın Mebus: Leydi Astor Parlemtoda," *İnci*, no. 12, Kanunisani 1335, p. 16.
- No Name. "İsmet Paşamız," *Yeni İnci*, no. 4, Eylül 1338, p. 7.
- No Name. "İstanbul'a Dair: Güzel İstanbul," *İnci*, no. 4, 1 Mayıs 1919, p. 8.
- No Name. "İstanbulumuz," *İnci*, no. 13, No Date, p. 13.
- No Name. "İzmir'e Aid," *Yeni İnci*, no. 4, Eylül 1338, p. 7.
- No Name. "Kadın Doktorlarımız," *İnci*, no. 8, Eylül 1919, p. 16.
- No Name. "Kadınlarda Kürk Aşk," *Yeni İnci*, no. 10, Mayıs 1339, p. 7.
- No Name. "Kadınlık Şuunu," *İnci*, no. 7, No Date, p. 12.
- No Name. "Kadınlık Şuunu: Memurelerimiz," *İnci*, no. 2, Mart 1919, p. 2.

- No Name. "Karie ve Karilerimize," *İnci*, no. 1, 1 Şubat 1919, p. 2.
- No Name. "Karie ve Karilerimize," *İnci*, no. 1, Şubat 1919, p. 2.
- No Name. "Karie ve Karilerimize," *İnci*, no. 11, Teşrin-i evvel 1335, p. 19.
- No Name. "Karie ve Karilerimize," *İnci*, no. 11, Teşrin-i Sani 1335, p. 19.
- No Name. "Karie ve Karilerimize," *İnci*, no. 17, 1 Haziran 1336, p. 10.
- No Name. "Karie ve Karilerimize," *İnci*, no. 2, 1 Mart 1919, p. 2.
- No Name. "Karie ve Karilerimize," *İnci*, no. 20, Eylül 1336, p. 1.
- No Name. "Karie ve Karilerimize," *İnci*, no. 26, 7 Mart 1337, p. 11.
- No Name. "Karie ve Karilerimize," *Yeni İnci*, no. 5, Kanun-i Evvel 1338, p. 16.
- No Name. "Karie ve Karilerimize," *İnci*, no. 6, 1 Temmuz 1335, p. 16.
- No Name. "Karie ve Karilerimize," *Yeni İnci*, no.6, Kanun-i Sani 1339, p. 16.
- No Name. "Karie ve Karilerimize Bir Kaç Söz," *İnci*, no. 6, Haziran 1919, p. 16.
- No Name. "Karie ve Karilerimize İntizar," *İnci*, no. 8, 1 Eylül 1919, p. 2.
- No Name. "Karie ve Karilerimizle Hasb-i Hal," *Yeni İnci*, no. 1, 1 Haziran 1338, p. 21.
- No Name. "Karielerimize," *İnci*, no. 7, No Date, p. 2.
- No Name. "Karilerimize," *İnci*, no. 2, 1 Mart 1919, p. 12.
- No Name. "Karilerimizle Hasb-i Hal," *Yeni İnci*, no. 1, 1 Haziran 1338, p. 21.
- No Name. "Karilerimizle Hasbihal," *Yeni İnci*, no.1, Haziran 1338, p.21.
- No Name. "Kimlerle Evlenmeli?," *İnci*, no. 2, 1 Mart 1919, p. 5-6.
- No Name. "Küçük İlanlar," *İnci*, no. 3, 1 Nisan 1919, p. 2.
- No Name. "Lozan'da Geçen Bir Bayram," *Yeni İnci*, no. 11, Haziran 1339, p. 6.
- No Name. "Mecburi İzdivac Kanunu Şayet Tatbik Edilirse...," *Yeni İnci*, no. 9, 9 Nisan 1339, p. 6.
- No Name. "Memleketimizde: Meclis-i Milliye'nin Küşadı," *İnci*, no. 13, No Date, p. 7.
- No Name. "Milletvekillerimizi Tanıyalım," *Yeni İnci*, no. 3, Ağustos 1338, p. 10.

- No Name. "Milli Kongrede Kadınlar," *İnci*, no. 1, 1 Şubat 1919, p. 2.
- No Name. "Miss Dorian ile Hasbihal," *İnci*, no. 12, 1 Kanunievvel 1919, pp. 6-7.
- No Name. "Mobilyaya Dair," *İnci*, no. 4, 1 Mayıs 1919, p. 9.
- No Name. "Moda," *Yeni İnci*, no. 4, Eylül 1339, p. 18.
- No Name. "Moda: Kışlık Mantolar," *İnci*, no. 11, 1 Kanunievvel 1335, p. 19.
- No Name. "Muhterem Karie ve Karilerimize İntizar," *İnci*, no. 8, 1 Eylül 1919, p. 2.
- No Name. "Muhterem Karielerimize," *Yeni İnci*, no. 5, Kanunievvel 1338, p. 17.
- No Name. "Muhterem Karielerimize," *Yeni İnci*, no. 6, Kanunisani 1339, p. 17.
- No Name. "Muhterem Karielerimize," *Yeni İnci*, no. 7, Şubat 1339, p. 17.
- No Name. "Muhterem Karilerimize," *Yeni İnci*, no. 12, Temmuz 1339, p. 18.
- No Name. "Muhterem Karilerimize," *Yeni İnci*, no. 7, Şubat 1339, p. 17.
- No Name. "Musabakamız," *İnci*, no. 1, 1 Şubat 1919, p. 11.
- No Name. "Musabakamız," *İnci*, no. 2, 1 Mart 1919, p. 8.
- No Name. "Musahabe," *İnci*, no. 2, Mart 1919, pp. 3-4.
- No Name. "Mustafa Kemal Paşa Hazretleri," *İnci*, no. 27, 1 Nisan 1337, p. 12.
- No Name. "Mustafa Kemal Paşamız," *Yeni İnci*, no. 6, Kanunisani 1339, p. 1.
- No Name. "Necmettin Sahir Bey," *İnci*, no. 6, 1 Haziran 1919, p. 12.
- No Name. "No Title," *İnci*, no. 15, 1 Nisan 1336, p. 2.
- No Name. "No Title," *İnci*, no. 3, 1 Nisan 1919, p. 2.
- No Name. "No Title," *İnci*, no. 5, 1 Haziran 1335, p. 2.
- No Name. "No Title," *İnci*, no. 5, 1 Haziran 1919, p. 16.
- No Name. "No Title," *İnci*, no. 5, 1 Haziran 1335, p. 2.
- No Name. "No Title," *İnci*, no. 7, no date, p. 2.
- No Name. "No Title," *İnci*, no. 8, 1 Eylül 1919, p. 2.
- No Name. "No Title," *İnci*, no. 9, Eylül 1919, p. 17.

- No Name. "Rakamlarla Resim Musabakamız," *Yeni İnci*, no. 3, Ağustos 1338, p. 18.
- No Name. "Refet Paşa," *Yeni İnci*, no. 5, Kanunievvel 1338, p. 10.
- No Name. "Say ve Kadınlarımız," *İnci*, no. 3, Nisan 1919, p. 5.
- No Name. "Sualler ve Cevablar," *İnci*, no. 26, 7 Mart 1337, p. 2.
- No Name. "Sualler ve Cevablar," *İnci*, no. 27, 1 Nisan 1337, p. 17.
- No Name. "Sultanahmet'de Muazzam Bir İctimai," *İnci*, no. 13, No Date, p. 7.
- No Name. "Teşekkür," *İnci*, no. 7, No Date, p. 2.
- No Name. "Tombala Derdi," *İnci*, no. 27, 1 Nisan 1921, p. 14.
- No Name. "Türk ve İslam Alemini yegane İncisi: Güzel İstanbul," *İnci*, no. 14, No Date, p. 2.
- No Name. "Yaşmak Modası," *İnci*, no. 4, 1 Mayıs 1919, p. 13.
- No Name. "Yeni Moda Cereyanları Etrafında: Çarşaf Başlığı, Saç Modelleri," *Yeni İnci*, no. 2, Temmuz 1338, p. 18.
- No Name. "Yeni Moda Cereyanları Etrafında: Nazarı Celb Eden Bir Kaç Model," *Yeni İnci*, no. 1, Haziran 1338, p. 28.
- No Name. "Yeni Musabakamız," *İnci*, no. 3, 1 Nisan 1335, p. 11.
- No Name. "Yeni Musabakamız: 12 Sual," *Yeni İnci*, no. 3, Ağustos 1338, p. 18.
- No Name. "Yvonne Dabin," *Yeni İnci*, no. 1, Haziran 1338, p. 27.
- No Name. "Yvonne Dabin," *Yeni İnci*, no. 3, Ağustos 1338, p. 17.
- No Name. "Yvonne Dabin," *Yeni İnci*, no. 4, Eylül 1339, p. 17.
- No Name. "Zavallı Kadınlarımız," *İnci*, no. 14, No Date, p. 8.
- Raif Necdet. "Hayat ve Mektublar: Asri İzdivac," *İnci*, no. 12, 1 Kanunisanı 1, p. 9-11.
- Reşat Nuri. "Tiyatro Müsahabesi; Üvey Kardeşler," *İnci*, no. 15, 1 Nisan 1336, p. 9-11.
- Sadiye Nail. "Hanımlarımızla Hasbihal," *İnci*, no. 5, 1 Haziran 1335, p. 13.
- Sedad Simavi. "Veliahd-ı Saltanat Devletlü Necabetlü Abdülmecid Efendi Hazretleriyle Mulakat," *İnci*, no. 8, Teşrinievvel 1335, p. 7-8.

Sedad Simavi. "İran Sefareti Müsteşarı Han Melik Abdülhüseyini El-Sasani Hazretleriyle bir Mulakat," *İnci*, no. 17, Haziran 1336, p. 4-5.

Şefika Gasprinski. "Alem-i Nisvan: 1917 Senesi Hatıratından," *Yeni İnci*, no. 11, Haziran 1339, p. 15.

Tahsin Fazıl. "İctimai Musahabeler: Yeni Hayatta Türk Kadını," *İnci*, no. 27, 1 Nisan 1337, p. 2.

Yahya Kemal. "Yeni Kadınlığa Dair," *Yeni İnci*, no. 2, Temmuz 1338, p. 3.

Zeliha Hakkı. "Milli Moda," *İnci*, no. 1, Şubat 1919, p. 4.

Zeliha Osman. "Ebedi Hisler," *İnci*, no. 10, 1 Teşrinisani 1335, p. 15.

Zeliha Osman. "Ebedi Hisler," *İnci*, no. 11, 1 Kanunievvel 1335, p. 16-18.

Zeliha Osman. "Ebedi Hisler," *İnci*, no. 8, 1 Eylül 1919, p. 17-18.

Zeliha Osman. "Ebedi Hisler," *İnci*, no. 9, 1 Teşrinievvel 1919, p. 16-17.

SECONDARY SOURCES

- Akay, Hasan. *Cenab Şahabeddin*, İstanbul: Timaş Yayınları, 1998.
- Alkan, Mehmet Ö. "Tanzimat'tan Sonra Kadının Hukuksal Statüsü ve Devletin Evlilik Sürecine Müdahalesi Üzerine," *Toplum ve Bilim*, No. 50, (Yaz 1990).
- Altınöz, Vuslat. "The Ottoman Women's Movement From 1875–1923," (MA Thesis, Miami University, 2003).
- Argunşah, Hülya. *Bir Cumhuriyet Kadını: Şükûfe Nihal*, Ankara: Akçağ Yayınları, 2002.
- Arsan, Nimet. *Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri*, Ankara: Türk İnkılap Enstitüsü Yayınları 1, 1959.
- Aşa, Emel. "1928'e Kadar Türk Kadın Mecmuaları," (İ.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Yüksek Lisans Tezi, 1989).
- Berktaş, Fatmagül. *Osmanlıdan Cumhuriyete Düşünce Mirası: Osmanlı' dan Cumhuriyete Feminizm*, İstanbul: İletişim Yayınları, 2001.
- Berktaş, Fatmagül. *Tarihin Cinsiyeti*, İstanbul: Metis Yayınları, 2003.
- Brummet, Palmira. *Image and Imperialism in the Ottoman Revolutionary Press*, Newyork: State University of Newyork press, 2000.
- Çakır, Serpil & Gülbahar, Hülya. *Kadının Yüzyılı Kronolojisi 1800–1999*, İstanbul: Kadın Eserleri Kütüphanesi 2000 Ajandası, Ebru Matbaacılık, 1999.
- Çakır, Serpil. "Kadın Tarihinden İki İsim: Ulviye Mevlan, Nezihe Muhittin," *Toplumsal Tarih Dergisi*, (Ekim 1997).
- Çakır, Serpil. "Kadın Araştırmaları Bilimde Neleri, Nasıl Sorguluyor, Neleri Değiştirmek İstiyor?," ed. Kuvvet Lordoğlu, *İnsan, Toplum, Bilim*, İstanbul: Kavram Yayınları, 1995.
- Çakır, Serpil. "Osmanlı Kadın Dernekleri," *Toplum ve Bilim*, No. 53, (Bahar 1991).
- Çakır, Serpil. "Siyasal Yaşama Katılım Mücadelesinde Türk Kadını," ed. Necla Arat *Eşit Hak Eşit Katılım*, İstanbul: Cem Yayınevi, 1991.
- Çakır, Serpil. "Tarih Yazımında Kadın Deneyimlerine Ulaşma Yolları," *Toplumsal Tarih*, (Mart 2002).
- Çakır, Serpil. *Osmanlı Kadın Hareketi*, (İstanbul: Metis Yayınları, 1994).
- Caporal, Bernard. *Kemalizm' de ve Kemalizm Sonrasında Türk Kadını*, İstanbul: Cumhuriyet Yayınları, 1999.

Çiçek, Rahmi. “Asker Ailelerine Yardımcı Hanımlar Cemiyetinin Faaliyetleri ile İlgili Bir Belge,” *Tarih ve Toplum*, No. 9, (1993).

Çon, Esra. *A Décolleté Journal For the Ottoman Turkish Women: Süs*, (M.A Thesis, Boğaziçi University,2007).

Criss, Nur Bilge. *Istanbul Under Allied Occupation*, Boston: Brill, 1999.

Demirbilek, Aynur. *Osmanlı Kadınlarının Hayat Hakkı Arayışının Hikayesi*, Ankara: İmge Yayınevi, 1993.

Devellioğlu, Ferit. *Osmanlıca Türkçe Ansiklopedik Lûgat*,Ankara: Doğu Matbaası, 1980.

Dizdaroğlu, Hikmet. *Müftüoğlu Ahmet Hikmet*, Ankara: Ankara Üniversitesi Basım Evi, 1964.

Duben A. & Behar C.. *Istanbul Households*, Cambridge: Cambridge University press, 2002.

Durakbaşa, Ayşe. *Halide Edip, Türk Modernleşmesi ve Feminizm*, İstanbul: İletişim Yayınları, 2000.

Ergun, Perihan. *Cumhuriyet Aydınlanmasında Öncü Kadınlarımız*, İstanbul: Tekin Yayınevi, 1997.

Gökman, Muzaffer. *Sedat Simavi: Hayatı ve Eserleri*, İstanbul : Apa Ofset Basımevi, 1970.

Göksel, Burhan. “Atatürk ve Kadın Hakları,” *Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi*, No. 1, (Kasım 1984).

Gövsa, İbrahim Alaeddin. *Türk Meşhurları Ansiklopedisi*, İstanbul: Yedigün Neşriyat, 1946.

Georgeon, François. “Gülüşün ve Gözyaşlarının Kıyısında”, in *İstanbul 1914-1923*, ed. Stefanos Yerasimos, İstanbul:İletişim Yayınları, 1997, pp. 81-82.

Hablemitlioğlu, Şengül - Necip. Şefika *Gaspıralı ve Rusya'da Türk Kadın Hareketi (1893-1920)*, Ankara: 1998.

Hanioğlu, Şükrü. *Doktor Abdullah Cevdet ve Dönemi*, İstanbul: Üçdal Neşriyat, 1981.

Hayat AnsiklopedisiI, vol.3, İstanbul: Hayat Yayınları, 1963.

Hiçyılmaz, Ergun & Evren, Burçak. “Magazin Dergiciliği,” in *Türkiyede Dergiler Ansiklopediler (1849-1984)*, İstanbul: Gelişim Yayınları 1984.

Hikmet, İsmail. *Ahmet Hikmet*, Kanaat Kütüphanesi, 1933.

İlyasoğlu, Aynur & İnel, Deniz. “Kadın Dergilerinin Evrimi,” in *Türkiyede Dergiler Ansiklopediler (1849-1984)*, İstanbul: Gelişim Yayınları 1984.

İnuğur, Nuri. *Türk Basınında “İz” Bırakanlar*, İstanbul: Der Yayınları, 1999.

Jirouesk, Charlotte. “The Transition to Mass Fashion system Dress” in *Women, Patronage, and Self-Representation in Islamic Societies*, ed. D. Fairchild Ruggles, Albany State University of Newyok Press, 2000.

Johnson, Clarence R. *Constantinople Today: or the pathfinder Survey of Constantinople: A Study in Oriental Social Life*, Newyork: Mavmillan, 1922.

Kadın Eserleri Kütüphanesi Bibliyografya Oluşturma Komisyonu. *İstanbul Kütüphanelerindeki Eski Harfli Türkçe Kadın Dergileri Bibliyografyası*, İstanbul : Metis Yayınları, 1993.

Karaca, Nesrin Tağızade. *Celal Sahir Erozan*, Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları, 1992.

Karakışla, Yavuz Selim. “ Harp Malulleri ve Şehit Kadın ve Çocuklarını Çalıştırma Cemiyeti,” *Toplumsal Tarih*, No. 99, (Mart 2002).

Karakışla, Yavuz Selim. “Konak Hanımlığından Askeri Dikimevi İşçiliğine Bir Müslüman Osmanlı Kadınının Hikayesi,” *Tarih ve Toplum*, No. 231, (Mart 2003), pp. 4-10.

Karakışla, Yavuz Selim. “Kadın İşçileri Evlendirme Kampanyası,” *Tarih ve Toplum*, (Haziran 1999).

Kılıç, Fatma. “Kadın: A Young Turk Magazine in the Second Constitutional Period (1908-1909),” (M.A Thesis, Boğaziçi University, 2005).

Kızıltan, Mübeccel. *Fatma Aliye Hanım, Yaşamı, Sanatı, Yapıtları ve Nisvan-ı İslam*, İstanbul: Lord Matbaası, 1993.

Koçoğlu, Ayşe Saadet. “The Practice of Everyday Identity Formation: The Case of The Magazine İnci,” (M.A Thesis, The Ohio State University, 1995).

Koloğlu, Orhan. “Kadın Resmini Basına Yerleştiren Gazeteci,” *Tarih ve Toplum*, no.231, (Mart 2003).

Korucuoğlu, Nevin. *Işık Veren Kadınlar*, Ankara: Şafak Matbaacılık, 1994.

Kurnaz, Şefika. *Cumhuriyet Öncesinde Türk Kadını*, İstanbul: Milli Eğitim Basımevi, 1997.

Kurnaz, Şefika. *İkinci Meşrutiyet Döneminde Türk Kadını*, İstanbul: Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, 1996.

Mardin, Şerif. "Modernization of Social Communication" in G. Laswell, D.Lerner and H. Speier (eds), *Propaganda and Communications in World History*, Honolulu, 1979.

Mc. Quiston, Liz. *Suffragettes and She-Devils: Women's Liberation and Beyond*, London: Phaidon Press, 1997.

Muhiddin, Nezihe. *Türk Kadını*, İstanbul: Numune Matbaası, 1931.

Ongun, Cemil Sena. *Yeni Kadın*, İstanbul: Vakit Matbaası, 1936.

Ortaylı, İlber. *Osmanlı Toplumunda Aile*, İstanbul: Pan Yayıncılık, 2000.

Öztürkmen, Neriman Malkoç. *Edibeler, Sefireler, Hanımefendiler*, İstanbul: Reyo Matbaacılık, 1999.

Özuyar, Ali. *Sinemanın Osmanlıca Serüveni*, Ankara: Öteki Matbaası, 1999.

Pankhurst, Sylvia. *The Suffragette Movement*, London: Virago Press, 1977.

Ramazanoğlu, Yıldız. *Osmanlı' da Cumhuriyete Kadının Tarihi Dönüşümü*, İstanbul: Pınar Yayınları, Ekim 2000.

Resimli Türk ve Dünya Meşhurları Ansiklopedisi, İstanbul: Altın Kitaplar, 1958.

Şapolyo, Enver Behnan. *Türk Gazeteciliği Tarihi*, Ankara: Güven Matbaası, 1969.

Suat, Efzayış. *Türk Kadını: Müsbet – Menfi*, İstanbul: Milliyet Matbaası, 1932.

Taşcıoğlu, Muhaddere. *Türk Osmanlı Cemiyetinde Kadının Sosyal Durumu ve Kadın Kıyafetleri*, Ankara: Akın Matbaası, 1958.

Tayanç, Füsün – TAYANÇ, Tunç. *Dünyada ve Türkiye' de Tarih Boyunca Kadın*, Ankara: Toplum Yayınevi, 1977.

Temel Mehmet. *İşgal Yıllarında İstanbul'un Sosyal Durumu*, Ankara: T.C. Kültür Bakanlığı, 1998.

Toker, Tarhan. *Tarihte Türk Kadını, Aile Hayatı, Kadın Hakları*, Denizli, 1966.

Toprak, Zafer. "Sabiha (Zekeriya) Sertel ve Türk Feminizmi," *Toplumsal Tarih*, No. 51, (Mart 1998), pp. 7-14.

Toprak, Zafer. "Cumhuriyet Arifesinde Evlilik üzerine Bir Anket: Görücülük mü? Görüşücülük mü?" *Tarih ve Toplum*, No. 50, (Şubat 1998).

Toprak, Zafer. "Genç Kız ve Kadın İntiharları II: Cumhuriyet Erkeğinin Kadın İmgesi", *Toplumsal Tarih*, (Mart 2002), p. 16.

Toprak, Zafer. "Mütareke Döneminde İstanbul," *Dünden Bugüne İstanbul Ansiklopedisi*, 1st ed., volume. 6, İstanbul: Türkiye Ekonomik ve Toplumsal Tarih Vakfı Yayınları, 1993, pp.19-22.

Toprak, Zafer. "Teseettürden Tellebüse yada Çarşaf veya Elbise Milli Moda ve Çarşaf," *Tombak*, No. 19, (Nisan 1998), pp. 52-63.

Toprak, Zafer. "The Family, Feminism and the State during the Young Turk Period," in *Premiere Recontre Internationale sur l'Empire Ottoman et la Turquie Modern*, İstanbul-Paris: Editions ISIS, 1991.

Toprak, Zafer. *İttihad-Terakki ve Cihan Harbi:Savaş Ekonomisi ve Türkiye'de Devletçilik, 1914-1918*, İstanbul: Homer, 2003.

Türk Dil Kurumu. *Türkçe Sözlük*, Ankara 2005.

Uraz, Murat. *Edebiyat Antolojisi*, İstanbul, 1938.

Wadhurst, E.Sussex. *The Blaze of Day: The Suffragette Movement: A Documentary Survey*, Brighton: Pavilion Books, 1992.

Zihnioğlu, Yaprak. "Erkan Dönem Osmanlı Hareket-i Nisvanı'nın İki Büyük Düşünürü Fatma Aliye ve Emine Semiye," *Tarih ve Toplum*, (Haziran 1999).

Zihnioğlu, Yaprak. *Kadınsız İnkılap*, İstanbul: Metis Yayınları, İstanbul, 2003.

Zürcher, Eric Jan. *Modernleşen Türkiye'nin Tarihi*, İstanbul: İletişim Yayınları, 1993.

APPENDIXES

Index

Issue: 1, 1 Şubat 1919

- 1 - ..., "Kadınlık şunu: Milli Kongrede Kadınlar, Asri Kadın Cemiyeti Garpte Kadın, İnci", [article], p. 1
- 2 - ..., "İctimai Musahabe: İzdivaç ve Talak", [article], p. 2
- 3 - Zehra Hakkı, "Milli Moda", [fashion article], pp. 4-5
- 4 - Fazıl Ahmed, "Şaka Sutunu: Hanımefendi", [poem], p. 5
- 5 - Yusuf Ziya, "İnci", [poem], p. 6
- 6 - Samime, "Çocuk Büyütmek Sanatı", [article], p. 6
- 7 - İbnürrefik Ahmet Nuri, "İki Bebek", [stage play], pp. 7-9
- 8 - ..., "Hayatta Kadın", [article], p. 9
- 9 - Köprülüzade Mehmet Fuat, "Mevut Hüküm Münasebetiyle", [book report], p. 10
- 10 - Sabiha Zekeriya, "Kadın Müesseselerini Ziyaret: Biçki Yurdu Müessesesi", [article], p. 11
- 11 - ..., "1919 Çarşaf Modelleri", [fashion article], p. 12

Issue: 2, 1 Mart 1919

- 1 - ..., "Kadınlık şuru: Tassetür Meselesi, Memurelerimiz", [article], p. 2
- 2 - ..., "Küçük Nasihatler", [beauty article], p. 2
- 3 - Yusuf Ziya, "Şehir Zevcesine", [poem], p. 3
- 4 - ..., "Musahabe", [article], p. 3
- 5 - ..., "Kimlerle Evlenmeli", [article], pp. 5-6
- 6 - Ertuğrul Muhsin, "Maria Karmi İstanbul'da", [article], p. 6
- 7 - Nini, "Zevcem", [story], p. 7
- 8 - ..., "Musabakamız", [announcement], p. 8
- 9 - Yahya Kemal, "Mehlika Sultan", [poem], p. 9
- 10 - Yusuf Ziya, "Eski Mektup", [letters], p. 10
- 11 - Fazıl Ahmed, "Penceremden", [poem], p. 10
- 12 - ..., "Harç Yemekleri", [food receipt], p. 11
- 13 - ..., "Sonbahar Çarşaf Modelleri", [fashion article], p. 12

Issue: 3, 1 Nisan 1919

- 1 - ..., "Dereden Tepeden: Sarışınlar Tehlikede, Bir Kalbin Değeri, Yeni Bir Moda Salonunun Küşadı", [news], p. 1
- 2 - Y. Z, "Aşk Akşamı", [poem], p. 2
- 3 - Güzide Feridun, "Kadınlara Göre Erkek Zerafeti", [article], p. 4
- 4 - L., "Say ve Kadınlarımız", [article], p. 5
- 5 - Mehmet Arif, "Musahabe: Asri Kadınlık", [article], p. 6
- 6 - İbnürrefik Ahmet Nuri, "İzdivaç Projesi", [stage-play], p. 7
- 7 - ..., "Avrupada Kadınların Hukuku", [article], p. 8
- 8 - Fazıl Ahmed, "Hastalıktan Sonra", [poem], p. 9
- 9 - Yahya Kemal, "Deniz", [poem], p. 9
- 10 - Suphi Ferit, "İnci' ye", [poem], p. 9

- 11 - F. Nimet, "Tramvaylarımız-Yolcuları Bugünkü ve Dünkü Kadınlar", [article], p. 10
- 12 - Yusuf Ziya, "Aşk Oyunları", [poem], p. 10
- 13 - ..., "Saç Modelleri", [fashion article], p. 11
- 14 - ..., "Musabakamız", [announcement], p. 11
- 15 - Sedat Simavi, "Kişi Gordüğünden Şaşmamalıdır", [article], p. 13
- 16 - ..., ..., [advertisement], pp. 14-15
- 17 - ..., "İlkbahar Modelleri", [fashion article], p. 16

Issue: 4, No Date

- 1 - ..., "Sulh Yemekleri"
- 2 - ..., "Biraz Kitaplardan Bahsedelim"
- 3 - Ahmet Refik, "Tarihte Kadın Sımaları: Gülnevş Sultan", [article], pp. 4-5
- 4 - Ruşen Eşref, "Musahabe: Sakız Çiğnemek", [article], pp. 6-7
- 5 - Mehmet Arif, "Kadının Vazifesi Artıyor, Mesuliyeti Ziyadeleşiyor", [article], p. 7
- 6 - ..., "Sulh Kongresinde Kadınlar", [news], p. 7
- 7 - ..., "Bir Mukayese", [article], p. 7
- 8 - Köprülüzade Mehmet Fuat, "İstanbul'a Dair", [poem], pp. 8-9
- 9 - Raif Cevdet, "Şiiri Hicap", [...], p. 9
- 10 - ..., "Mobilyaya Dair", [home decoration article], p. 9
- 11 - Yusuf Ziya, "Baharın Doğuşu", [poem], p. 9
- 12 - Köprülüzade Mehmet Fuat, "Erkeklerle Göre Kadın Zerafeti", [article], p. 10
- 13 - Fazıl Ahmed, "Şakadan İbare", [poem], p. 9
- 14 - İbnürrefik Ahmet Nuri, "Açık Bono", [stage play], pp. 11-12
- 15 - ..., "İnciler Nasıl Muhafaza Edilmeli", [fashion article], p. 12
- 16 - Çimdik, "Bir Mektup", [poem], p. 12
- 17 - ..., "Yaşamak Modası", [fashion article], p. 13
- 18 - ..., "Musabakamız", [announcement], p. 13
- 19 - ..., ..., [advertisement], p. 14-15
- 20 - ..., "Moda: Çarşaf Modelleri", [fashion article], p. 16

Issue: 5, 1 Haziran 1335

- 1 - ..., ..., [advertisement], ...
- 2 - ..., "Musahabe", [article], p. 2
- 3 - ..., "Gelecek Ayın Forması", [announcement], p. 2
- 4 - Ahmet Refik, "Haseki Safiye Sultan", [article], pp. 4-5
- 5 - ..., "Halide Edip ve Meliha Hanımın Nutukları", [article], p. 5
- 6 - İbnürrefik Ahmet Nuri, "Üç Misli", [story], pp. 6-7
- 7 - Yahya Salim, "Bir Göl Yanında", [poem], p. 7
- 8 - A. C, "Mehmet Rauf: Eylül'ü Nasıl Yazdım?", [conversation], pp. 8-9
- 9 - ..., "İki Küçük Sanaatkar", [news], p. 9
- 10 - Lütfü Arif, "Salon Hayatında Çiçekler: Kamelyalarımıza İyi Bakınız", [home decoration article], p. 10
- 11 - Y. Z, "Tabiat ve Mizah: Bahar", [poem], p. 10
- 12 - Sedat Simavi, "Kadın İnceliklerini Terennüm Eden bir Ressamımız İzzet Ziya Bey'le Bir Mulakat", [conversation], p. 11
- 13 - , "Musahabe: Asri Kadınlık 3", [article], p. 12

- 14 - Sadiye Nail, "Hanımlarımızla Hasbi Hal", [article], p. 13
- 15 - ..., "Otelci Mektepleri", [article], p. 13
- 16 - Dr. Ömer Abdurrahman, "Esrar-ı Hüsn 1: Kadın ve Tuvalet", [article], pp. 14-15
- 17 - ..., "Bugünkü Alman Kadınları", [news], p. 14
- 18 - ..., ..., [advertisement], p. 15-16

Issue: 6, 1 Temmuz 1335 Bayram Nusha-i Fevk-e'l- aladesi

- 1 - ..., ..., [advertisement], ...
- 2 - ..., "Salon Hayatında Muattar Çiçekler", [home decoration article], p. 6
- 3 - C. K. S, "Kadın Tuvaletleri: Gelin Hazırlıkları", [fashion article], pp. 7-8
- 4 - Mehmet Arif, "Asri Kadınlık: Kadın Sıhhatine Ehemmiyet Vermek Zorundadır", [article], p. 8
- 5 - Faruk Nafiz, "Musiki Sabahı", [poem], p. 8
- 6 - Ibnürrefik Ahmet Nuri, "Gerdaniye-i Puselik", [story], pp. 9-11
- 7 - Necmettin Sahir, "Bayram Gecesi", [poem], p. 12
- 8 - Dr. Ömer Abdurrahman, "Esrar-ı Hüsn 2: Süs ve Moda", [article], p. 12
- 9 - ..., "Yaz Modelleri", [fashion article], ...
- 10 - C. K. S, "Gülerken", [article], p. 13
- 11 - Ömer Seyfettin, "Mekteplerde Edebiyat", [article], p. 14
- 12 - ..., "Fazıl Ahmed Bey Nasıl Şair Olmuş", [conversation], pg 14
- 13 - Reşad Nuri, "Bir Cadı Masalı", [story], p. 15
- 14 - ..., "Karie ve Karilerimize Bir Kaç Söz", [announcement], p. 16
- 15 - ..., "Pariste yeni Bir Başlık Modası", [fashion article], p. 16
- 16 - Suat Reşat, "Gül ve Bülbül", [story], pp. 17-18
- 17 - ..., "Krallar Meclisinde Bir Mahkum", [news], p. 18
- 18 - ..., "Bir Erkek Kaç Yaşında İhtiyar Sayılır", [competition], p. 19
- 19 - Sedat Simavi, "Nasıl Evlenirim?", [article], p. 19
- 20 - ..., ..., [advertisement], ...
- 21 - ..., "Moda", [fashion article], ...

Issue: 7, No Date

- 1 - Ahmet Refik, "Valide Safiye Sultan", [historical article], p. 4
- 2 - Dr. Ömer Abdurrahman, "Esrar-ı Hüsn 3: Tecemmül ve Sanat-ı Tecemmül", [article], p. 5
- 3 - Lütfü Arif, "Salon Hayatında Meleke-i Ezhar", [article], p. 6
- 4 - Ayşe Hikmet, "Abla Mektupları: Yaşamak Zevki", [letter], p. 7
- 5 - Necmettin Sahir, "Eski Hatıralar: Çarşaf", [poem], p. 8
- 6 - Fazıl Ahmed, "Okumak Bahsi", [article], p. 8
- 7 - Falih Rıfkı, "Otel-i Garbın Kızları", [article], pp. 9-10
- 8 - Mehmet Arif, "Kadınlık Aleminde Fena Adetlerimizden", [article], p. 11
- 9 - ..., "Musabakamız", [competition], p. 12
- 10 - ..., "Kadınlık Şuunu", [article], p. 12
- 11 - ..., "Saç Modelleri", [fashion article], p. 13
- 12 - ..., ..., [advertisement], ...
- 13 - ..., "Moda", [fashion article], ...

Issue: 8, 1 Eylül 1919

- 1 - ..., "Muhterem Karie ve Karilerimize İntizar", [...], p. 2
- 2 - ..., "Resim Sergisinde Bir Kaç Saat", [article], pp. 4-5
- 3 - A(yın). Seyfi, "Peri Kızı ile Çoban Hikayesi", [story], p. 6
- 4 - Ahmet Refik, "Tarihte Kadın Simaları: Meleki Kalfa", [article], pp. 7-8
- 5 - Lütfü Arif, "Salonlarda Çiçek Demetleri", [home decoration article], p. 8
- 6 - Ayşe Hikmet, "Abla Mektupları: Neşe ve Sa'y", [letter], p. 9
- 7 - Reşad Nuri, "Evden Çıkarmak Çareleri", [story], pp. 10-12
- 8 - ..., "İdmancı Rakkaseler ve Mevzun Hareketleri", [article], p. 12
- 9 - ..., "Merhum Fikret İçin", [article], p. 13
- 10 - Falih Rıfkı, "Sukut", [article], pp. 14-15
- 11 - Mehmet Nazım, "Hala Serviler de Ağlıyorlar mı?", [poem], p. 15
- 12 - Mehmet Arif, "Kadınlık Aleminde Fena Adetlerimizden", [article], p. 16
- 13 - ..., "Kadınlık Şuunu: Kadın Doktorlarımız", [article], p. 16
- 14 - Zeliha Osman, "Ebedi Hisler", [...], pp. 17-18
- 15 - ..., ..., [advertisement], ...
- 16 - ..., "Saç Modelleri", [...], ...

Issue: 9, Teşrin-i Evvel 1919

- 1 - ..., "Şehzade-i Civanbaht Ömer Faruk Efendi Hazretlerinin (İnci)ye İhra Buldukları Resimleri", [photograph], p. 3
- 2 - Ahmed Hikmet, "Musahabe: Ninelere", [article], p. 4
- 3 - Sedat Simavi, "Velihat-ı Saltanat Devletli Necabetli Abdülmecit Efendi'yle Mulakat", [conversation], pp. 5-9
- 4 - Reşad Nuri, "Hikaye: Hatıra Defteri", [story], pp. 9-10
- 5 - Dr. Ömer Abdurrahman, "Esrar-ı Hüsn: Guzellik Nasıl Temin ve Muhafaza Edilir?", [article], pp. 10-11
- 6 - Necmettin Sahir, "Bahar Akşamı", [poem], p. 11
- 7 - Falih Rıfkı, "Hacivat Sahnede" p. 11
- 8 - Köprülüzade Mehmet Fuat, "Eski Osmanlılarda Kadın Hayatı: Kadın Edebiyatı", [article], p. 12
- 9 - Celal Sahir, "Sevgisiz Sevgiliye", [poem], p. 13
- 10 - R., "Şarkı", [...], p. 13
- 11 - Mehmet Arif, "Kadınlık Aleminde Fena Adetlerimizden", [article], p. 13
- 12 - Zeliha Osman, "Ebedi Hisler", [...], pp. 14-15
- 13 - ..., "Yeni Eserler", [advertisement], p. 16
- 14 - ..., ..., [advertisement], p. 17-20

Issue: 10, 1 Teşrin-i Sani 1335

- 1 - ..., "Yaşmak Modası", [picture], p. 2
- 2 - Ahmed Hikmet, "Musahabe: Mavistan", [article], pp. 4-5
- 3 - ..., "Emine Semiyye", [Picture of Emine Semiye], p. 5
- 4 - Emine Semiyye, "Hayat-ı İctimaiyede Kadın Mevkii", [article], pp. 5-6
- 5 - Fazıl Ahmed, "Herkes Pişman" p. 6-7
- 6 - Enis Avni, "Ondört Sene Evvel: Bir Güfte", [poem], p. 7
- 7 - Celal Sahir, "Sevgisiz Sevgiliye", [poem], p. 7
- 8 - Mustafa Haluk, "Doğan Beyin Defter-i Tehessusatından: Saltanat Kapısında", [memuar], pp. 7-8

- 9 - Reşad Nuri, "Sanatkarlarımızı Tanıyalım", [article], p. 8
- 10 - Ahmet Refik, "Tarihte Kadın Simaları: Kaya İsmihan Sultan", [article], pp. 9-10
- 11 - Lütfü Arif, "Salonda: Çiçek Tenziyatı", [home decoration article], p. 11
- 12 - Ayşe Hikmet, "Abla Mektupları 3: Hayatın Manası", [letter], p. 12
- 13 - ..., "Milli Sanayimizin İnkişafına Doğru", [article], p. 13
- 14 - ..., ..., [picture of Türk Kadınlarını Esirgeme Derneği], p. 13
- 15 - Selim Sırrı, "Kırkbeşinden Sonra", [story], p. 14
- 16 - Zeliha Osman, "Ebedi Hisler", [stage play], p. 15
- 17 - ..., "Bir İslam Muessesemizi Ziyaret", [article], p. 16
- 18 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 11, 1 Kanun-i Evvel 1335

- 1 - ..., "Milli İktisat Bankası Müdüriyetine Mahsus Türk Uslubu Kütüphane", [picture], p. 3
- 2 - Ahmed Hikmet, "Hanımlarımız Kürsüde", [article], pp. 4-5
- 3 - Hamdullah Suphi, "Ev Eşyaları ve Türk Uslubu", [home decoration article], pp. 5-8
- 4 - Selim Sırrı, "Mestan Beyin Küfvü", [story], p. 8
- 5 - Reşad Nuri, "Hak Aşığı", [story], p. 9-10
- 6 - Yusuf Ziya, "Kışa Doğru", [poem], p. 10
- 7 - Ömer Seyfettin, "İnkılaplarda Kadın", [article], p. 11
- 8 - ..., "Bir İntiran-ı Mesut", [congratulation], p. 12
- 9 - Mustafa Haluk, "Yuşa Tepesi 1", [story], p. 12
- 10 - ..., "Sanatkarlarımızı Tanıyalım", [...], p. 13
- 11 - M. Hayrettin, "Aşk Mabedinde", [poem], p. 13
- 12 - Reşad Nuri, "Bora", [story], pp. 14-15
- 13 - Falih Rıfkı, "Geçen Ayın Tarihi", [article], p. 15
- 14 - Zeliha Osman, "Ebedi Hisler", [stage play], pp. 16-18
- 15 - ..., "Karie ve Karilerimize", [announcement], p. 18
- 16 - ..., "Abonelerimize", [announcement], p. 18
- 17 - ..., "Yeni Eserler", [advertisement], p. 18
- 18 - Aliye Esat, "Bir Ölü İçin", [article], p. 19
- 19 - ..., "Moda: Kışlık Mantolar", [fashion article], p. 19
- 20 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 12, 1 Kanun-i Sani 1335

- 1 - Ahmed Hikmet, "Musahabe: Heyecan İhtiyacı", [article], pp. 4-5
- 2 - Çimdik, "Eski Aşk", [poem], p. 5
- 3 - Çimdik, "Yeni Aşk", [poem], p. 5
- 4 - ..., "Heryerde Onun Hatırası", [poem], p. 5
- 5 - ..., "Miss Dorian ile Hasbihal", [conversation], pp. 6-7
- 6 - Selim Sırrı, "Kayıkçı Mevlit Ağa", [story], p. 7
- 7 - ..., "Sanatkarlarımızı Tanıyalım", [article], pp. 8-9
- 8 - Raif Necdet, "Hayat ve Mektuplar: Asri İzdivaç", [letter], pp. 9-11
- 9 - Ahmet Refik, "Tarihte kadın Simaları: Marie Antoinette'in Ölümü", [article], pp. 11-13
- 10 - Ayşe Hikmet, "Abla Mektupları", [letter], pp. 13-14

- 11 - Reşad Nuri, "Çocuk İntiharları Serisinden: Canibe", [story], pp. 14-15
- 12 - ..., "İngilterede İlk Kadın Mebus: Leydi Astor Parlemtentoda", [news], p. 16
- 13 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 13, No Date

- 1 - ..., ..., [advertisement], ...
- 2 - ..., "Büyük Dostumuz Pierre Loti", [picture], ...
- 3 - Ahmed Hikmet, "Musahabe: Memlekete Sahip Olmak İçin", [article], pp. 2-3
- 4 - Fuat Hulusi, "Dalgalar", [poem], p. 3
- 5 - Köprülüzade Mehmet Fuat, "Tarih Sayfaları: Eski Osmanlıda Kadın Hayatı, Sadabat Alemleri", [article], pp. 4-5
- 6 - Selim Sırrı, "Gebiş Ali", [story], pp. 6-7
- 7 - ..., "Sanatlarımızı Tanıyalım: Galip Bey", [article], p. 7
- 8 - ..., "Memleketimizde: Meclis-i Milli'nin Küşadı, Hasan Ferit Bey'in Vefatı, Şehrimizde Bir Amerikalı Edibe", [News], p. 8
- 9 - ..., "Avrupada : Şöför Kadınlar, Çiftçi Kadınlar, Fransa'nın Yeni Reis-i Cumhuru, Alamanya İmparatoru Sinemada", [News], p. 9
- 10 - Reşad Nuri, Ömer Seyfettin, "Hikaye: Bir Sonbahar Eğlencesi", [story], pp. 10-12
- 11 - Nazım, "Kadın Nedir", [aphorisms], p. 12
- 12 - ..., "İstanbulumuz", [article], p. 13
- 13 - ..., "Bilmediklerimiz: Tayyarede Yolcuların İstirahatı", [article], p. 14
- 14 - H.Y, "Şark Musikisinin Yeni Cereyanları", [article], p. 15
- 15 - ..., "Şarkı", [poem], p. 15
- 16 - ..., "Kitaplar ve Gazeteler", [advertisement], p. 16
- 17 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 14, No Date

- 1 - ..., "İslam ve Türk Aleminin Yegane İncisi: Güzel İstanbul", [picture], ...
- 2 - ..., ..., [advertisement], ...
- 3 - Ahmed Hikmet, "Musahabe: Renklerde Zeka", [article], pp. 2-3
- 4 - İsmail Vedat, "Hilal Dakikaları:Hilal Doğarken", [poem], p. 3
- 5 - ..., "Şarkı", [poem], p. 3
- 6 - Ahmet Refik, "Tarih Sayfaları: Onuncu Asr-ı Hicride Saray Düğünleri", [article], pp. 4-6
- 7 - Nazım, "Kadın Nedir", [aphorisms], p. 6
- 8 - Pakize, "Abla Mektupları: Tetkikat-ı Hayatiye ve İçtimaiye", [article], p. 7
- 9 - ..., "Memleketimizde: Motosiklet Yarışı, Zavallı Kadınlarımız, Kar ve Sefalet, Kayseri Gülleri, Tıp Fakültesinde", [news], p. 8
- 10 - ..., "Avrupa'da: Tayyare Cambazı, Kadınlık Aleminde, Londra'da Bir Japon Sanatkarı, Mütalaa Odaları", [news], p. 9
- 11 - Faruk Nafiz, "Sultanımın Bahçesinde", [poem], pp. 10-11
- 12 - , "Bilmediklerimiz: İhtiyarlığı Dünya Yüzünden Kaldırabilecekler mi?", [article], p. 11
- 13 - Ziya Muhittin, "İki Meslektaş", [story], p. 12
- 14 - Fazıl Ahmed, "Küçük Oğluma: Büyük Annesi Tarafından", [story-article], p. 13
- 15 - Ayşe Hikmet, "Şule'nin Defteri", [noval], pp. 14-16

- 16 - Faruk Nafiz, "Halide Edip'in Son Eseri", [criticism], p. 16
- 17 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 15, 1 Nisan 1336

- 1 - ..., ..., [advertisement], ...
- 2 - ..., "Karie ve Karilerimize", [announcement], ...
- 3 - ..., "Merhum Ömer Seyfettin Bey", [picture], ...
- 4 - Ahmed Hikmet, "Musahabe: Bahar", [article], pp. 2-3
- 5 - ..., "Demişsinki", [poem], p. 3
- 6 - Ahmet Refik, "Tarihte Kadın Simaları: Marie Louise", [article], pp. 4-6
- 7 - Ruşen Eşref, "Eşyanın Ağzı Dili: Mumun Şekvası", [home decoration article], p. 7
- 8 - ..., "Gabny Delis'in Vefatı", [magazine], p. 8
- 9 - Reşad Nuri, "Tiyatro Musahabesi: Üvey Kardeşler", [stage play criticism], pp. 9-11
- 10 - Mustafa Sabri, "Salon Temaşaları: Keman Dersleri", [stage play], pp. 12-13
- 11 - Ayşe Hikmet, "Şule'nin Defteri", [noval], pp. 14-16
- 12 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 16, 1 Mayıs 1336

- 1 - ..., ..., [advertisement],
- 2 - Ahmed Hikmet, "Musahabe: Mirac-ı Nebevi ve Dante", [article], pp. 2-3
- 3 - Faruk Nafiz, "Terennümler", [poem], p. 3
- 4 - Ahmet Refik, "Tarih Sayfaları: Napolyon'un Oğlu", [article], pp. 4-6
- 5 - Ruşen Eşref, "Ev Hayatı: Eşyanın Ağzı Dili: Koltuğun Gururu", [home decoration article], p. 7
- 6 - ..., "Avrupada: Mesut Bir Aile, Bedbaht Bir Aile", [news], p. 8
- 7 - Ali Canip, "Ömer Seyfettin İçin", [article], pp. 9-12
- 8 - ..., "Bilmediklerimiz: Daktilografi- Yazı Makineleri", [article], pp. 12-13
- 9 - M. Hayrettin, "Yollarda Gözüm", [poem], p. 13
- 10 - ..., "Albümden Bir Sayfa", [picture], p. 14
- 11 - Ayşe Hikmet, "Şule'nin Defteri", [noval], pp. 15-16
- 12 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 17, 1 Haziran 1336

- 1 - ..., "Bir Hüsn-i Nim Uryan", [picture], ...
- 2 - Ahmed Hikmet, "Musahabe: Ziyet ve Ruh", [article], pp. 2-3
- 3 - Mustafa Sabri, "İran Sefareti Müsteşarı Han Melik Ahmetü'l Hüseyyini el-Sasani Hazretleriyle Bir Mulakat", [conversation], pp. 4-5
- 4 - Ahmet Refik, "Tarih Sayfaları: Selçuk Hatun", [article], pp. 6-7
- 5 - Ercüment Ekrem, "Gizli Derdler: Karı- Koca", [stage play], pp. 8-10
- 6 - Sedat Simavi, "Karie ve Karilerimize", [announcement], p. 10
- 7 - Pakize, "Abla Mektupları: Gençlikte Hayatın Kıymeti", [letter], p. 11
- 8 - Ayşe Hikmet, "Şule'nin Defteri", [noval], pp. 12-13
- 9 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 18, 1 Temmuz 1336

- 1 - ..., ..., [advertisement], ...
- 2 - ..., "Model İntihabı", [picture], ...
- 3 - Selim Sırrı, "Onur Meselesi", [article], pp. 2-3
- 4 - Halide Nusret, "Alkış", [poem], p. 3
- 5 - Ruşen Eşref, "Hayatımızdan Bir Kaç Sahne: Bir Şekerden Çıkan Felsefe", [article], p. 4
- 6 - , "Filler Musikinin Tesirinden Bigane Değillerdir", [article], p. 5
- 7 - Ercüment Ekrem, "Asri Musibetler: Hizmetçi", [stage play], pp. 6-9
- 8 - Faruk Nafiz, "Nişanlım", [poem], p. 9
- 9 - ..., "Moda: Saç Modelleri", [picture], p. 10
- 10 - Mehmet Rasim, "Üç Hemşirenin En Büyüğü", [story], pp. 11-12
- 11 - Ayşe Hikmet, "Şule'nin Defteri", [noval], pp. 13-15
- 12 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue:19, No Date

- 1 - Ahmed Hikmet, "Musahabe: Güzellik", [article], p. 2
- 2 - ..., "İnci ve Sulh", [announcement], p. 3
- 3 - Burhanettin Şevki, "Kadınların Vezâif-i İçtimaiyesi", [article], p. 3
- 4 - İbnürrefik Ahmet Nuri, "Harika!", [stage play], pp. 4-9
- 5 - Ercüment Ekrem, "Yine Bilmeyin", [poem], p. 9
- 6 - ..., "Şarkı", [poem], p. 10
- 7 - Kemalletin Turgut, "Yolcu", [poem], p. 10
- 8 - Cenap Muhittin, "Şarkı", [poem], p. 10
- 9 - Ekrem Cevdet, "Matem Geceleri", [poem], p. 10
- 10 - Ali Canip, "Hanım Şairler: Leyla Hanım", [article], pp. 11-12
- 11 - ..., "Bizde Sanayi-i Nefise: Galatasaray Türk Ressamlar Sergisi", [article], pp. 13-14
- 12 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 20, No Date

- 1 - Alaattin Sabih, "Kadın ve Edebiyat", [article], p. 2
- 2 - ..., "Memleketimizde: Hicret", [article], pp. 3-4
- 3 - Pierre Loti, "Şiirler", [poem], p. 4
- 4 - ..., "Tahassüsât Sayfaları: Maren Harbinden Sonra Kaiser Wilhelm", [article], pp. 5-6
- 5 - Faruk Nafiz, "Benimle Eylül", [poem], p. 6
- 6 - H.A(yın), "Neler Olmaz", [poem], p. 6
- 7 - ..., "Belçika Edebiyatından: Güzellik Hakkında", [article], p. 6
- 8 - ..., "Vaka-i Kerbelanın Psikolojyati Tesirlerinden", [article], p. 7
- 9 - ..., "Hikaye: Beyoğlundu", [story], pp. 8-10
- 10 - ..., "Eski İzdivaçlar Nasıl Olurdu", [article], p. 10
- 11 - Alaattin Sabih, "Maşrık Yıkılırken", [story], p. 11
- 12 - A(yın) S., "İhtiyar Bir İstanbul Kızınının Defter-i Hatıratından", [story], p. 12
- 13 - Marsel Tinier, "Fırtına Kuşu", [noval], p. 13-14
- 14 - Jacques de Marcy, "Jacques de Mercy'den Madame de Mercy'e", [story], p. 14

- 15 - ..., "İki Mahkeme Azası Arası", [story], p. 14
- 16 - ..., "Pudra Hakkında", [cosmetics article], p. 14
- 17 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 21, Teşrin-i Evvel 1336

- 1 - Alaattin Sabih, "Sevrde Türkler", [article], p. 2
- 2 - ..., "Güzellik", [fashion article], p. 3
- 3 - Zeki Hakkı, "Chopin'in Mektuplarından", [article], pp. 4-5
- 4 - ..., "Kışlık Moda", [fashion article], p. 5
- 5 - Faruk Nafiz, "Bir İhanet", [story], p. 6
- 6 - H. A(yın), "Saçlarımız", [fashion article], p. 6
- 7 - Mehmet Sabri, "Şarkın Budalası", [story], p. 6
- 8 - Cemil Sena, "Onun Gözleri", [story], p. 6
- 9 - ..., "Sevgilin Var mı?", [story], p. 7
- 10 - Mehmet Nurettin, "Gazel", [poem], p. 7
- 11 - M. Şekip, "Sanatkarların Kafası", [article], pp. 8-9
- 12 - ..., "Tanenberg Faciası", [story], p. 9
- 13 - ..., "Babil'in Muhabbet İlahesi", [story], pp. 10-11
- 14 - Mehmet Nurettin, "Boğazın Suları", [poem], p. 11
- 15 - Remzi, "Gibidir", [poem], p. 11
- 16 - ..., "Şark ve Hint'te Kadınlığın İntibahı", [article], p. 12
- 17 - ..., "Hint Edebiyatından: Bağçevan", [story], p. 13
- 18 - ..., "Ervah ile Muhavere", [story], p. 14
- 19 - ..., "Neşriyat", [book report], p. 14
- 20 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 22, 11 Teşrin-i Sani 1336

- 1 - M. Şekip, "Biraz Aşktan", [article], pp. 2-3
- 2 - ..., "Kable'l Keşf-i Amerika", [article], p. 3
- 3 - Hasan Ali, "Arz-ı Mevcut", [article], p. 4
- 4 - Selahattin Hüsnü, "Karilerimizle Bir Hasbihal", [announcement], p. 4
- 5 - Lemi Nihat, "Minyatürler", [article], p. 5
- 6 - Cevat Güntekin, "Baudelaire", [article], p. 6
- 7 - Mehmet Vehbi, "Hint Edebiyatı: Bahçivandan", [story], p. 7
- 8 - H. A(yın), "İlk Görüşüm", [poem], p. 7
- 9 - Mehmet Nurettin, "Boş Yuva", [poem], p. 7
- 10 - Süleyman Nazif, "Son Nefesimde Hasbihal", [article], p. 8
- 11 - Zeki Hakkı, "Çoban Kızının Aşkı", [story], pp. 9-10
- 12 - Selahattin Enis, "Zehir Çanağı: Kuzgunlar", [story], p. 10
- 13 - ..., "İhtiyar Bir İstanbul Kızının Defter-i Hatıratından", [article-story], pp. 11-12
- 14 - H. N, "An-ı Gurup", [poem], p. 12
- 15 - ..., "Çiftlikte", [article-story], pp. 12-13
- 16 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 23, 9 Kanun-i Evvel 1336

- 1 - ..., "Zavallı Kızlarımız", [article], p. 2

- 2 - Süleyman Bahri, "Adem", [poem], p. 2
- 3 - H. A(yın), "Şarkı Olanlar: Ne İdik", [poem], p. 2
- 4 - Hasan Ali, "Arz-ı Mevcut", [article], p. 3
- 5 - Ali Süha, "Akşam Duası", [poem], p. 3
- 6 - Alaattin Sabih, "Urşelim Saraylarında I", [noval], pp. 4-5
- 7 - İdris Sabih, "Dudakların", [poem], p. 5
- 8 - Mehmed Nurettin, "Benim Efsanem", [poem], p. 5
- 9 - Cevat Güntekin, "Anatole France'a Dair", [article], p. 6
- 10 - Mehmet Vehbi, "Bahçivandan", [story], p. 7
- 11 - H. N, "Odam", [poem], p. 7
- 12 - Ada Negry, "Tasadüf", [story], pp. 8-9
- 13 - Ali Haydar, "Ona", [poem], p. 10
- 14 - ..., "İhtiyar Bir İstanbul Kızının Defter-i Hatıratından", [story-article], p. 10
- 15 - Zeki Hakkı, "Avrupa'da: Sabık Tacdarlar Arasında", [news], p. 10
- 16 - Lemi Nihat, "İkinci Minyatür", [article], p. 12
- 17 - Fazıl Ahmed, "Kartpostal", [poem], p. 12
- 18 - N. Zade Hayri, "Musikar ve Musiki", [article], p. 12
- 19 - Ziya Muhittin, "Son Ziyaret", [story], pp. 13-14
- 20 - ..., ..., [advertisement], ...

Ramadan Bayramı nusha-i fevke'l-aladesi: 1336-1337

- 1 - Ahmet Hikmet, "Bayram", [article], pp. 4-5
- 2 - Ahmet Refik, "Eski Bayramlar", [article], pp. 6-7
- 3 - Recaizade Mahmud Ekrem, "Bedii Ziya: Koparma", [poem], p. 8
- 4 - Ercüment Ekrem, "İntikam", [article], pp. 9-10
- 5 - Halid Refi, "Sahil Perileri", [poem], p. 11
- 6 - Ruşen Eşref, "Eşya'nın Ağzı Dili: İki Koltuk", [decoration], p. 12
- 7 - ..., "Ev Eşyaları", [decoration], p. 13
- 8 - Fazıl Ahmed, "Kamerin İlk Mektubu", [article], pp. 14-15
- 9 - ..., "Tehessür", [article], p. 16
- 10 - İbnürrefik Ahmed Nuri, "Asri Kadınlar", [comedy play], pp. 17-21
- 11 - Fatik Tevfik, "Bahara Girerken: Kadın ve Koku", [poem], p. 21
- 12 - Mustafa Reşid, Ahmed Muhtar, "Edirne Hatıralarından", [poem], p. 21
- 13 Nazım, "Kadın Nedir?", [article], p. 23
- 14 Mehmed Vehbi, "Hind Edebiyatı", [article], p. 23
- 15 Nabedid, "Kızımın Düğününde", [poem], p. 24
- 16 Ali Ekrem, "Mukabele", [poem], p. 24
- 17 İnci, "Ertuğrul Muhsin Bey", [article], p. 25
- 18 Merhum Lamia Nihad, "Bir Rüya", [story], pp. 27-32
- 19 Sedat Simavi, "Matbuat: Hançer", [article], p. 32

Issue: 24, 24 Kanun-i Sani 1337

- 1 - Süleyman Bahri, "Musikimiz", [article], p. 2
- 2 - Ali Süha, "İki Yolcu", [story], pp. 3-4
- 3 - H.N, "Dudakların", [poem], p. 4
- 4 - Ahmet Remzi, "Leyla Şairine", [article], p. 4
- 5 - H. A(yın), "Gönlümden Geçer", [poem], p. 4
- 6 - Kamuran Ali, "Ezelden", [poem], p. 4

- 7 - Cevat Güntekin, "Avrupa'da: Dante Alighieri", [article], pp. 5-7
- 8 - M. Şekip, "Surat Üzerinde Bir Cevalan", [article], p. 8
- 9 - Hasan Ali, "Kabus", [article-story], p. 9
- 10 - Mehmet Nurettin, "Çapkın", [poem], p. 9
- 11 - Ziya Muhittin, "Borçlu"p. 10
- 12 - (Alaattin Sabih), "Urşelim Saraylarında II", [noval], p. 11
- 13 - Lemi Nihat, "Üçüncü Minyatür"p. 12
- 14 - Mehmet Vehbi, "Bahçivandan"p. 12
- 15 - Nevruzzade Hayri, "İran'da Musiki"pp. 13-14
- 16 - M. N., "Zehra", [story], pp. 14-15
- 17 - ..., ..., [an advertisement article], ...
- 18 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 25, 19 Şubat 1337

- 1 - Mehmet Ali, "Memleketimizde: selahaddin Hüsnü Beyefendiye", [news], p. 2-3
- 2 - Saip Mualla, "Dalga", [poem], p. 3
- 3 - ..., "Yeni Kadın: Fatma Nesibe Hanım'ın Konferansından", [article], pp. 4-5
- 4 - Huseyin Zati, "Aşk Hırsızları", [poem], p. 5
- 5 - Mehmet Nurettin, "Günahkar Kızlar", [poem], p. 6
- 6 - Orhan Haydar, "Marmara Geceleri", [poem], p. 6
- 7 - Fazıl Ahmed, "Okudukları Ne?", [article], p. 7
- 8 - Lemi Nihat, "Çar Atostura", [story], pp. 8-10
- 9 - ..., "Ertuğrul Muhsin Bey", [article], p. 10
- 10 - ..., "Madame Fanny Worth", [magazine], p. 10
- 11 - ..., "Can Sıkıntısı", [story], pp. 11-13

Issue: 26, 7 Mart 1337

- 1 - ..., advertisement, [...], ...
- 2 - ..., "Kağıt Sepeti: Mart İçeri Pire Dışarı, İtiyat Meselesi, Müspet Menfi, Sualler ve Cevaplar", [news], p. 2
- 3 - ..., "Bir Tehlike Karşısında", [article], p. 4
- 4 - ..., "Budanın Çocukları", [article], pp. 5-6
- 5 - Yakup Kadri, "Bir Siyah Sayfa", [story], pp. 7-8
- 6 - Ercüment Ekrem, "Gül Hanım", [poem], p. 8
- 7 - Edgar Allan Poe, "Karakedi", [story], pp. 9-10
- 8 - Heyet-i Tahririye, "Muhterem Karie ve Karilerimize", [announcement], p. 11
- 9 - ..., "İçki İptilas ve Kadınlar", [article], pp. 11-12
- 10 - ..., "Moda: Mevsime Göre Kumaş İntihap Etmek", [fashion article], pp. 12-13
- 11 - Hipokrat, "Sihhi Sütun: Nezle-i Müstevliye", [medical article], pp. 13-14
- 12 - ..., "Dişlerin Sıhhati", [medical article], p. 14
- 13 - Paul de Conne, "Gaby Delis'in Eşyası", [news], p. 14
- 14 - Paul Dukak, "Büyük Hikaye: Ne Evet Ne Hayır", [story], pp. 15-16
- 15 - ..., "Sinema ve İzdivaç", [news], p. 16
- 16 - ..., ..., [advertisement], ...

Issue: 27, 1 Nisan 1337

- 1 - ..., "Mustafa Kemal Paşa Hazretleri", [picture], p. 1
- 2 - Tahsin Fazıl, "İctimai Musahabeler: Yeni Hayatta Türk Kadını", [article], p. 2-3
- 3 - Abdülhak Şinasi, "Saatler ve Merasimler: Bahçede İlkbahar Gecesi", [poem], p. 3
- 4 - Necmettin Sadık, "Memleketimizde: Sinemanın Tesirleri", [article], p. 4
- 5 - Rezzan Arif, "Acem Minyatürleri", [art article], pp. 5-6
- 6 - Hasan Ali, "Arz-ı Mesut", [article], p. 6
- 7 - Münir Süleyman, "İki Dost", [story], pp. 8-10
- 8 - Sadiye Vefik, "Bir Günahkar Gecedен Sonra", [story], pp. 10-11
- 9 - Kenan Muzaffer, "Kadın Güzelliğinde Dişlerin Rolü", [article], pp. 11-12
- 10 - ..., "Mustafa Kemal Paşa Hazretleri", [news], p. 12
- 11 - ..., "Japon Şiirinden Numuneler: Geşа, Sevdiğim Kadın", [poem], p. 12
- 12 - A (elif) Sefa, "Gönül", [poem], p. 13
- 13 - ..., "İkimizin Kalbi", [prose], p. 13
- 14 - Burhanettin Ali, "Bir Mektup", [poem], p. 13
- 15 - R. C, "Sualler ve Yanıtlar", [article], p. 14
- 16 - ..., "Erkek mi Kadın mı Olmak İsterdiniz", [article], p. 14
- 17 - ..., "Tombala Derdi", [article], p. 14
- 18 - ..., "Ne Evet Ne Hayır", [story], pp. 15-16
- 19 - ..., "İlanlar", [advertisement], ...

YENİ İNCİ

Issue: 1, 1 Haziran1338 Bayram nushası

- 1 - ..., "Bayram Tebriği", [announcement], p. 3
- 2 - Ahmed Hikmet, " Halil Bey ve İnci Hanım", [story], p. 4
- 3 - Yahya Kemal, "Hazin Musahabe", [article], pp. 5-6
- 4 - Y. K, " Çağlayan Kasrında Bahar", [story], p. 6
- 5 - ..., "Son Fokstrat", [article], p. 7
- 6 - ..., "Komedi: Zamanın Anaları", [stage play], p. 8
- 7 - A. (elif), S.(in), "Çingenelerin Şarkısı", [poem and a short essay], p. 9
- 8 - ..., "Bisko Nasıl Sinemacı Olmuş", [essay], p. 10
- 9 - Reşad Nuri, "Sönmüş Yıldızlar: Perihan Hanımdan Hüseyin Kenana", [story], pp. 11-12
- 10 - ..., "Rakamlarla Resimler", [news], p. 12
- 11 - ..., "Kadınlara Dair: Haremlerimiz ve Avrupa, Avrupalılar Haremlerimizi nasıl tasvir ediyorlar?", [news], pp. 13-14
- 12 - Dr. Akil Muhtar, "Einstein'nın İzafet-i Mahdude Nazariyesi", [article], pp. 15-16
- 13 - Dr.M (im), "Alem-i Nisvan: Saçlar", [article], p. 17
- 14 - Mehmet Remzi, "Spor", [article], p. 17
- 15 - Server Sıtkı, "Hikaye: Enver Paşa'nın Fırası", [story], pp. 18-19
- 16 - M.(im) K.(af), "Biraz Mizah", [comedy], p. 20
- 17 - ..., "Büyük Millet Meclis Reisi Mustafa Kemal Paşa", [picture], p. 21
- 18 - ..., "Alem-i İslam'da Büyük Bir Hadise", [picture], p. 21
- 19 - Orhan Seyfi, "İhtiyarların Türküsü", [poem and a short essay], p. 21
- 20 - ..., "Karilerimizle Hasb-i Hal", [announcement], p. 21
- 21 - Baha Kamil (çileli), "Monolog: Yanlış Telaffuz", [article], p. 22

- 22 - Necmettin Sahir, "Ramazan Temsilleri: Anadolu'da Hayat", [article], p. 23
 23 - Dr. Behçet Sabit, "Tıbbi Musahabe: Böbreklerde Verem", [article], pp. 24-25
 24 - İnci, "Açık Muhabere", [announcement], p. 25
 25 - ..., ..., [advertisement], pp. 26- 27
 26 - ..., "Yeni Moda Cereyanları Etrafında", [fashion], p. 28

Issue: 2, Temmuz 1338

- 1 - ..., ..., [advertisement], ...
 2 - ..., "Muhibb-i Hasımız Pierre Loti", [picture], p. 1
 3 - Ahmed Hikmet, "İnci Dizisinde Yalancı Boncuk", [article about Pierre Loti], p. 2
 4 - Yahya Kemal, "Yeni Kadınlığa Dair Muhasebe", [article], pp. 3- 4
 5 - T. Karaoğuz, "Garib Bacı: Yüz Türk Şairi", [poem], p. 4
 6 - K. (ef) Ş. (im), "Klaud Ferera ile Hasb-i Hal", [conversation], pp. 4-6
 7 - Sedat Simavi, "Reşad Nuri Bey", [article], pp. 7-8
 8 - Jeanette Belan, "Ufak bir Fransız Kariemiz", [letter], p. 8
 9 - H. (ı) M. (im), "Kahraman Bir Mucahidemiz: Fatma Hanım", [article], p. 9
 10 - Reşad Nuri, "Hikaye: Bir Mudafa; Naşide Hanımdan Ali Süreyya Bey Efendiye", [story], pp. 10-11
 11 - ..., "Alem-i Nisvan: Fantazi", [article], pg 11
 12 - Servet, "Sinema Musahabeleri: Karpentier Sinemada", [article], p. 12
 13 - ..., "Karilerimizin Sinemaya Ait Sualleri", [...], p. 12
 14 - Baha Kamil (çileli), "Kuzu ile Çoban", [poem], p. 13
 15 - ..., "İnciler: Tabii inciler, Mavi İnciler, Japonya İncileri", [essay], pp. 13-14
 16 - Necmettin Sahir, "Anadoluda Hayat: İki Bayram", [article], pp. 14-15
 17 - Vedat Örfi, "Düriye Sultan", [death announcement], p. 15
 18 - Ahmed Hikmet, "Çağlayanlar: Türk Eli Zeybeklerine", [story], p. 16
 19 - ..., ..., [advertisement], ...
 20 - ..., "Yeni Moda cereyanları Etrafında: Çarşaf Başlığı, Saç Modelleri", [fashion article], ...

Issue: 3, Ağustos 1338

- 1 - Faruk Nafiz, "Adada Yaz", [poem], p. 3
 2 - Ahmed Hikmet, "Musahabe: Orhan Şemseddin Bey Efendiye; Meftun Babanın Güzellik Hakkındaki Fikri", [article], pp. 4-5
 3 - ..., "Alem-i Nisvan: Dünyanın En Cesur Kadını", [article], pp. 4-5
 4 - H. Rüşdi, "Levha-i Melal", [poem], p. 5
 5 - Ercüment Ekrem, "Yarının Efsaneleri: Tuncanın Yavuklusu", [story], p. 6
 6 - V.(ve) Ayın (Vedat Örfi), "Kıymetli Bir gencin Ufulu: Damad Fahir Bey Merhum", [death announcement], p. 7
 7 - Fahrettin Osman, "Terennüm: Nur-u Ayn Çeşmesi", [poem], p. 7
 8 - Vedat Örfi, "Şarkı", [poem], p. 7
 9 - Server Ziya, "Yarım Kalmış Saadetler", [story], p. 8
 10 - Servet, "Sinema Musahabesi: Sinema Kraliçesi Beti ve Meri Yekfort", [article], p. 9
 11 - ..., "Milletvekillerimizi Tanıyalım", [picture and short essay], p. 10
 12 - Dr. Ali Haydar, "Çocuklarda Lahm-ı Zait", [article], pp. 11-12
 13 - Ahmed Nurettin, "Hikaye: Haftada Bir Gün", [story], pp. 14-17

- 14 - ..., "Bir İslam Hükümdarının Vefatı", [news], p. 15
- 15 - Sedat Salim, "Şiir: Sevgilim", [poem], p. 16
- 16 - Faruk Nafiz, "Şiir: ...'nın Gözleri", [poem], p. 16
- 17 - ..., "Asar-ı Münteşire: Terbiye ve Oyun", [book report], p. 17
- 18 - ..., "Rakamlarla Resim Musabakamız", [announcement], p. 18
- 19 - ..., "Yeni Musabakamız: 12 Sual", [announcement], p. 18
- 20 - ..., ..., [advertisements], p. 19
- 21 - ..., "Bu Senenin Yaz Modaları", [...], ...

Issue: 4, Eylül 1338

- 1 - ..., "Bizde Şayan-ı Dikkat Bir Hadise: Milli Sinema Filmleri: Memleketimizde Sinema Cereyanı, Milli Sinemada Bir Sanaatkar", [news], p. 1
- 2 - Faruk Nafiz, "Dağ ve Deniz", [article], p. 2
- 3 - Reşad Nuri, "Damat İntihabı", [story], pp. 3-4
- 4 - Hamdiye Cevat, "Alem-i Nisvan: Abla Mektupları", [letters], p. 4
- 5 - ..., "Mustafa Kemal Paşa Hazretleriyle Garp Cephesi Kumandanı İsmet Paşa", [picture], p. 5
- 6 - Ercüment Ekrem, "Dert Ortakları", [story], pp. 6-7
- 7 - Faruk Nafiz, "Önce Anlatayım", [poem], p. 7
- 8 - Fahrettin Osman, "Bir Tenezzuhten Mülhem", [poem], p. 7
- 9 - Hamdiye Cevat, "Bir Sergüzeşt", [poem], p. 7
- 10 - Sedat Salim, "Nerde?", [poem], p. 7
- 11 - ..., "İzmire Aid", [article], p. 7
- 12 - ..., "Milletvekillerimizi Tanıyalım", [pictures and names], pp. 8-9
- 13 - Abidin Daver, "Mucize-i Şehamet", [article], p. 10
- 14 - Necmettin Sahir, "Güzel izmir", [essay], p. 10
- 15 - Servet, "Sinema Musahabeleri: Bizde Sinemacılık ve Sinema Hayatı", [article], p. 11-12
- 16 - Dr. Ali Rifat, "Irza-i Maderinin Luzumu", [article], pp. 13-14
- 17 - ..., "İnci Bebek, Hamiyetli Bir Vatandaş", [news], p. 14
- 18 - Mustafa Nihad, "İki Mektub: İstanbuldaki Bir Doktordan Zabıt Bir Arkadaşına", [story], p. 15
- 19 - Hüseyin Avni, "Heyecan Haftası", [story], p. 16
- 20 - Baha Kamil, "Paşamıza Bayram Tebriği", [announcement], p. 16
- 21 - ..., "Halk Edebiyatı diğer memleketlerde ve bilhassa Almanyada.....", [a short essay about literature], p. 16
- 22 - ..., ..., [advertisements], p. 17
- 23 - ..., "Moda", [fashion], ...

Issue: 5, Kanun-i Evvel 1338

- 1 - ..., "Büyük Halifemiz Abdülmecid bin Cennetmekan Abdülaziz Hazretleri", [picture and short essay], ...
- 2 - Ahmed Hikmet, "Musahabe: Kadın ve Kağrı", [article], p. 2
- 3 - Muallim: C(cim). M.(mim), "Anadolu'dan İstanbulu'un Görünüşü: İnci Gazetesinin Ser Muhariri Beyefendiye", [reader's letter], p. 3
- 4 - Muzaffer Kamil, "Gidenden", [poem], p. 3
- 5 - Hüseyin Avni, "Saray ve Millet", [article], p. 4
- 6 - ..., "Almanyada Para Meselesi", [article], p. 4
- 7 - Kemal Reşit, "Sönen bir Şöhret: Boksör Karpentier", [article], p. 5

- 8 - Fuat Hulusi, "Milli Zafer", [poem], p. 6
- 9 - H. Rüşdi, "Aksa-i Emel", [poem], p. 6
- 10 - ..., "Lozan Konferansı: Tahran Sefirimiz, İsmet Paşamız", [news], p. 7
- 11 - ..., "Millet Vekillerimizi Tanıyalım: Büyük Millet Meclisi Azaları", [pictures and names], pp. 8-9
- 12 - ..., "Refet Paşa", [picture and article], p. 10
- 13 - Enis Behiç, "Macar Edebiyatında Türk Sevgisi", [article], p. 11
- 14 - Ahmet Vefik, "Çekoslavakya Hakkında Malumat", [article], pp. 12-13
- 15 - H. Rüşdi, "Dört Şehit Annesi Ayşe Bacı: Diyor ki", [poem], p. 13
- 16 - ..., "Kıralık Konak, Nedim Divanı", [Book Report], p. 13
- 17 - Musa Süreyya, "Musikimizin Atisi", [article], p. 14
- 18 - Baha Kamil, "1341'de", [poem], p. 14
- 19 - Dr. Ali Rifat, "Tıbbi Musahabe: Her Gebe Olan Evladını Emzirebilir mi?", [article], pp. 15-16
- 20 - Server Ziya, "İzmir", [poem], p. 16
- 21 - ..., "İnci", [announcement], p. 17
- 22 - ..., ..., [advertisements], ...

Issue: 6, Kanun-i Sani 1339

- 1 - ..., "Mustafa Kemal Paşamız", [picture and short essay], p. 1
- 2 - Müftüoğlu Ahmed Hikmet, "Yeryüzünde Allah'ın Gölgesi", [article], p. 2-3
- 3 - H. Rüşdü, "Munacaat", [poem], p. 3
- 4 - Enis Behçet, "Ordunun Duası: Ahmet Yekta Bey Tarafından Bestelenmiştir", [poem and nota], p. 4
- 5 - ..., "Ahmet Yekta Bey", [short essay], p. 4
- 6 - Mustafa Nihat, "Tren Beklerken", [story], p. 5
- 7 - Muzaffer Kamil, "Kartpostal için", [poems], p. 6
- 8 - Güzide Şefik, "Hayat ve Ben", [poem], p. 6
- 9 - ..., "Dünya Şuunu", [news], p. 7
- 10 - ..., "Milletvekillerimizi Tanıyalım", [picture and names], pp. 8-9
- 11 - Vedat Örfi, "Sinema Muhabbetleri: Meri Montel ile Mulakat", [article], pp. 10-11
- 12 - H. Rüşdü, "İnkiyad-ı Elem", [poem], p. 11
- 13 - Hüseyin Avni, "Edebiyatımızda Kadın", [article], p. 11
- 14 - Fuat Hulusi, "Per-i Sulha", [poem], p. 12
- 15 - H. A(yın), "Maarife Dair", [article], p. 12
- 16 - Ali Mümtaz, "Mehtab", [poem], p. 12
- 17 - Reşad Nuri, "Rüzgar Önünde", [story], p. 13-14
- 18 - H. Rüşdü, "Kopuk Hasan'nın İntikamı", [story], p. 14
- 19 - ..., "Osmanlı Kütüphanesi", [...], p. 14
- 20 - Ahmed Cellaeddin, "Hikaye: Mektub", [story], p. 15
- 21 - Fazıl Ahmed, "İctimai Meseleler: İstikbal İmali", [article], p. 16
- 22 - ..., "İnci: Muhterem Karilerimize", [announcement], p. 17
- 23 - ..., "Son Moda Numuneleri", [fashion], ...

Issue: 7, Şubat 1339

- 1 - Ahmet Rasim, "Oğlum! Vazifen Henüz hitame ermedi.", [picture], p. 1
- 2 - Süleyman Nazif, "Şehir Mektupları: Bab-ı Ali Caddesi", [article], p. 2

- 3 - Muhittin Osman, "Irakdaki Ruhumuz: Sedad Semavi Beyefendiye", [article], pp. 3-4
- 4 - K. C, "Türk Askeri", [poem], p. 4
- 5 - Sefaaddin Rıza, "Güzel ve Çirkin Kadınlar", [article], p. 5-6
- 6 - Piyer Villetar, "Yaz Gecesi", [poem], p. 6
- 7 - İnci, "Hikaye: Selestin", [story], p. 6
- 8 - Nabedid, "Şuheda-i İstiklalden: Erkan-ı Harb Binbaşısı Hüseyin Tahsin Bey", [article], p. 7
- 9 - ..., "Şifa-i Namamul", [poem], p. 7
- 10 - ..., "Milletvekillerimizi Tanıyalım", [pictures and names], p. 8
- 11 - H. Rüşdi, "Bir gençlik cephede vazifesini yaparken diğer gençlik cephe arkasında muattal durmuyor", [picture of the graduates of medical school], p. 9
- 12 - Ahmet Hamdi, "Hasb-i Hali Vatan: Mondoros Mütarekesi Hatıratından", [article], p. 9
- 13 - M. A(yın), "Yüzden Özü Anlamak", [article], p. 10
- 14 - M. A(yın), "Şarkı", [poem], p. 11
- 15 - Fahrettin Osman, "Feryad", [poem], p. 11
- 16 - İnci, "Çitlenbik Hanım: Genç Üstad Reşad Nuriye", [story], pp. 11-12
- 17 - Hüseyin Avni, "İnci'nin Altın Defteri: Bütün Karie ve Karilerimize Mühim Bir Tebşir", [announcement], p. 12
- 18 - Dr. İsmail Ferid, "Alem-i Nisvan: Kadınlığa Dair; Bu makaledeki fikirler imza sahibine aittir.", [article], p. 13
- 19 - Fuat Hulusi, "Çiçek", [article], pp. 14-15
- 20 - Muhittin Osman, "Rabbim", [poem], p. 15
- 21 - Musa Cevat, "Mersiye", [poem], p. 15
- 22 - ..., "Edebiyatta Göz Boyacılık, Bu makaledeki fikirler imza sahibine aittir", [article], p. 16
- 23 - ..., "Yeni Eserler: Sözde Feyzler, Aşık-ı Memnu", [book report], p. 16
- 24 - ..., "Muhterem Karilerimize", [announcement], p. 17
- 25 - ..., "Moda Defterinden Bir Sahife: Bu yaz Nasıl Elbise Giyilinecek?", [fashion], ...
- Issue: 8, Mart 1339
- 1 - ..., "Müfide Ferit Hanımefendi", [picture],
- 2 - Yavuz, "Musahabe: Oğlum Oku Yoksa Hamal Olursun", [article], p. 1
- 3 - ..., "Fedakar Muahidimiz: Gaziantep Kahramanı İstanbulda", [news], p. 2
- 4 - ..., ""Kahraman Bir Alay: Tarihe Geçen Beşinci Suvari Alay-ı Sultani", [news], p. 3
- 5 - ..., "Anavatandan Uzaktaki Türkler", [news], p. 3
- 6 - Süleyman Nazif, "Bayrağımızı Yakanlar", [article], p. 3
- 7 - Müfide Ferit, "Kollar: Gonca Kalfa", [story], p. 4
- 8 - Fahrettin Osman, "Çamlara Terennüm", [poem], pp. 5-6
- 9 - ..., "Milletvekillerimizi Tanıyalım", [pictures and names], p. 6
- 10 - Çubukçuzade Mehmet Sıtkı, "Saltanat-ı Milliye Terkibi", [article], p. 7
- 11 - ..., "Fransa'nın En güzel Aktristi: Mademoiselle Parisis", [article], p. 8
- 12 - S. V., "Bulutlar Arasında Bir Seyran", [story], p. 9
- 13 - Mustafa Nihat, "Son Şiir", [story], p. 9
- 14 - Fahrettin Osman, "Aşkla Şair", [poem], pp. 10-11
- 15 - Rifat Ahmet, "Gönlümde Hasb-i Hal", [poem], p. 11
- 16 - Vefa Baki, "Hicrandan Sonra", [poem], p. 11

- 17 - Safaattin Rıza, "Mektub", [poem], p. 11
- 18 - Osman Nuri, "Metruk Havuz", [poem], p. 12
- 19 - Fevzi Necdet, "Kıbrıs'ın Hicranı", [poem], p. 12
- 20 - Necdet Ruşdi, "Nimet", [poem], p. 12
- 21 - Mehmet Neşet, "Şarkı", [poem], p. 12
- 22 - Ziya Bayülken, "Mehmetciğin Şiirlerinden-2", [poem], p. 12
- 23 - Muhiddin Osman, "Köyde", [poem], p. 12
- 24 - Dr. İsmail Ferit, "Muafiyet ve Aşılar", [article], p. 12
- 25 - Güzide Şefik, "Sevgili İzmir'e", [poem], pp. 13-14
- 26 - Necdet Ruşdi, "Şarkı", [poem], p. 14
- 27 - Tahsin Ömer, "Felsefi ve Ahlaki Manzum Sözlerimiz", [...], p. 14
- 28 - ..., "Dünya ve Mafiya Hakkında Hekimane (?)", [article], pp. 14-15
- 29 - Ahmed Hamdi, "Yüzden Özü Anlamak", [article], p. 15
- 30 - ..., "Asar-ı Münteşire", [book report], p. 16
- 31 - ..., ..., [advertisiment], p. 17

Issue: 9, Nisan 1339

- 1 - Abdülhak Hamit, "İlkbaharın Tebessümü", [poem],
- 2 - Yavuz, "Musahabe: Zavallı Türkçemizin Telaffuzu", [article], p. 1
- 3 - Süleyman Nazif, "Sarah Bernhart", [article], p. 2
- 4 - F. Aydın, "Yarınki Nesile", [article], p. 3-4
- 5 - Emin Recep, "Zincir", [poem], p. 5
- 6 - ..., "İnci'nin Mecburi İzdivaç Hakkındaki Anketi", [article], p. 5
- 7 - Osman Nuri, "Dinlediğim Şarkılar", [poem], p. 6-8
- 8 - ..., "Milletvekillerini Tanıyalım", [picture and names], p. 8
- 9 - ..., "Ressamlarımızı Tanıyalım: Ressam Cevat Şakir Bey", [picture and article], p. 9
- 10 - Fahrettin Osman, "İstikbal Hikayeleri: Mecburi İzdivaç Kanunu", [article], p. 10
- 11 - Nabedit, "Ateş Çiçeği", [poem], pp. 11-12
- 12 - Ahmet Kutsi, "Vakta ki", [poem], p. 12
- 13 - S. R., "Yasemin", [poem], p. 12
- 14 - Celaleddin Nazım, "Bir Kahraman; Desin", [poem], p. 12
- 15 - ..., "Hanımlarımız Hangisini Tercih Etmişler?", [article], p. 12
- 16 - Hüseyin Avni, "Bir Hatıra", [poem], p. 13
- 17 - Sefaatin Rıza, "Bir Güzel Şiir", [poem], p. 14
- 18 - Fahrettin Osman, "Melalimin Gururu", [poem], p. 15
- 19 - Mehmet Neşet, "Şarkı", [poem], p. 15
- 20 - İsmet, "Kıskanç", [poem], p. 15
- 21 - H. Rüşdü, "Aşk-ı Afil", [poem], p. 15
- 22 - Behçet Rüşdü, "Şarkı", [poem], p. 15
- 23 - Ahmed Hamdi, "Yüzden Özü Okumak", [lyrics], p. 15
- 24 - ..., "İnci'nin Altın Defteri", [announcements], p. 16
- 25 - ..., "Moda", [fashion], p. 17

Issue: 10, Mayıs 1339 Bayram Nushası

- 1 - Süleyman Nazif, "Musahabe: Bir Mukayese", [article], ...
- 2 - ..., "Sami Paşazade Sezai'nin Fotoğrafi", [picture], p. 2-3

- 3 - ..., "Genç Bir Ustad:Peyami Safa Bey", [picture], p. 2
- 4 - F. A(yın), "Bayram Tahassüsleri", [...], p. 3
- 5 - F. A(yın), "Bahriye Mekteplerimizin Mazisi ve İstikbali", [article], p. 4
- 6 - Ahmet Kutsi, "Kış Uykusu", [poem], pp. 5-6
- 7 - Fahrettin Osman, "Ud", [poem], p. 6
- 8 - Tokadizade Şekip Bey, "Gazel", [poem], p. 6
- 9 - Necdet Rüştü, "Şarkı", [poem], p. 6
- 10 - Emin Abit, "Gurbetten Dönerken", [poem], p. 6
- 11 - ..., "Kadınlarda Kürk Aşkı", [fashion], p. 6
- 12 - Safaettin Rıza, "Sandalla Gezerken", [poem], p. 7
- 13 - Fahrettin Osman, "Mecnunun Ruhunu", [poem], p. 7
- 14 - Tokadizade Şekip Bey, "Şarkı", [poem], p. 7
- 15 - Peyami Safa, "Tılsımlı Bir Kadın", [story], p. 7
- 16 - Vefa Baki, "Şükran", [poem], pp. 8-11
- 17 - H. Kamil, "İkinci Ayrılış", [poem], p. 11
- 18 - F. Osman, "Efsane: Şehvet", [story], p. 11
- 19 - ..., "Trikopis'i Esir Edenler", [story], p. 11
- 20 - A(yın), "Ateşten Gömlek Sinemada", [news], p. 12
- 21 - ..., "Halide Edip", [photograph], p. 13
- 22 - ..., "Bedia Muvahhit", [photograph], p. 13
- 23 - ..., "Ertuğrul Muhsin", [photograph], p. 13
- 24 - ..., "En Son Saç Modelleri", [fashion], p. 13
- 25 - Osman Nuri, "Kalbimin Son Derdi", [poem], p. 14
- 26 - Safaettin Rıza, "Akşam", [poem], p. 14
- 27 - ..., "Sıhhi Muhasebe: Hayat ve Mikroblar", [medical article], p. 14
- 28 - Necdet Rüştü, "Şarkı", [poem], p. 15
- 29 - P. S., "Erkek Kız Münasebetiyle", [article], p. 15
- 30 - H. Rüştü, "Ferda-yı İftirak", [poem], p. 16
- 31 - ..., ..., [advertisements], p. 16
- 32 - ..., "Bir Dizi inci", [verses], ...

Issue: 11, Haziran 1339

- 1 - ..., "Heyet-i Vekile Reisimiz Rauf Efendi", [photograph], ...
- 2 - A(yın). H., "İzdivaç", [article], p. 1
- 3 - H. Rüştü, "Aks-i Seda", [poem], p. 2
- 4 - F. A(yın), "Nefes", [poem], p. 2
- 5 - Süleyman Nazif, "Mektub", [story], p. 2
- 6 - Faruk Nafiz, "Gurbette Şarkı", [poem], p. 2-3
- 7 - Florinalı Nazım, "Şarkı", [poem], p. 3
- 8 - ..., "Pieere Loti Öldü", [news], p. 3
- 9 - F. A(yın), "Musahabe: Mahallem", [article], p. 3
- 10 - Necdet Rüştü, "Yakacık Dağlarına", [poem], pp. 4-5
- 11 - Fahrettin Osman, "Çamlıca'da Bir Akşam", [poem], p. 5
- 12 - Emin Recep, "Annemin Saçları", [poem], p. 5
- 13 - Fikret, "Kazım Karabekir Paşa'nın Yavruları", [article], p. 5
- 14 - ..., "Lozan'da Geçen Bir Bayram", [article], pp. 6-7
- 15 - Fahrettin Osman, "İlk ve Son Buse", [story], p. 8
- 16 - Fahrettin Ziya, "Bir Yaz Gecesi", [poem], pp. 9-10
- 17 - Dr. İsmail Ferit, "Sıhhi Musahabe: Egzama", [medical article], p. 10

- 18 - Vedat Örfi, "Cevab-ı Red", [story], pp. 11-12
- 19 - ..., "Heyet-i Vekile Reisimiz", [photograph], p. 12
- 20 - Peyami Safa, "Tılsımlı Bir Kadın-2", [story], p. 12
- 21 - Şefika Gasprinski, "Alem-i Nisvan: Bir Kadın Evvela Bir İnsandır", [article], pp. 13-15
- 22 - Meliha Rıza, "Çorum Kadınlarının Fesleri", [fashion article], pp. 15-16
- 23 - ..., "İstiklal Harbi Hatıratından", [photographs and subtitles], p. 16
- 24 - ..., "Samsun'un Genç Komisyoncuları", [photographs and subtitles], p. 16
- 25 - ..., ..., [advertisement], ...
- 26 - H. Rüştü, "Şarkı", [poem], ...

Issue: 12, Temmuz 1339

- 1 - ..., "Halife-i Müslimin Abdülmecit Hazretleri", [photograph and subtitle], ...
- 2 - Yavuz, "Zehr İçer Aşık-ı Dilhasta Şifa Niyetine", [poem], p. 1
- 3 - Peyami Safa, "Onlardan Biri", [story], p. 2
- 4 - Fahrettin Osman, "Şarkı", [poem], p. 3
- 5 - Mustafa Remzi, "Gönül", [poem], p. 3
- 6 - Faruk Nafiz, "Talas Bağlarında", [poem], p. 3
- 7 - Fahrettin Osman, "Vapurda Mısralar", [poem], p. 4
- 8 - Rıfat Ahmet, "Tasadüf", [poem], p. 4
- 9 - Safaettin Rıza, "Gurup", [poem], p. 4
- 10 - F., "Musahabe: Sulh İçinde İlk Bayram", [article], p. 4
- 11 - ..., "Kız Sanayi Sergileri", [article], pp. 5-6
- 12 - H. Rüştü, "Şarkı", [poem], p. 6
- 13 - H. Serveri, "Son Fecr", [poem], p. 6
- 14 - ..., "Gazi Ayıntap Müdafası", [article], p. 6
- 15 - Florinalı Nazım, "Şarkı", [poem], pp. 7-8
- 16 - Ahmet Kutsi, "Kuşlar", [poem], p. 8
- 17 - Safaettin Rıza, "Mehtaba Eş misin?", [poem], p. 8
- 18 - Ahmed Hikmet, "Tesir-i Bahar", [poem], p. 8
- 19 - Necdet Rüştü, "Şarkı", [poem], p. 9
- 20 - F. Osman, "Bir Yıl Dönümü", [poem], p. 9
- 21 - Florinalı Nazım, "Gariplik Hissi", [poem], p. 9
- 22 - Server Ziya, "Kesik Saçlar", [story], p. 9
- 23 - Rıfat Ahmet, "Rüzgarla Hasbihal", [poem], p. 10
- 24 - Hüseyin Avni, "Küçük Sarah Berhart", [article], p. 13
- 25 - H. Rüştü, "Nedamet", [poem], pp. 12-13
- 26 - Osman Nuri, "Akşamlar", [poem], p. 13
- 27 - Esat Tekin, "Temenni", [poem], p. 13
- 28 - Ali Rıza, "Melbusat ve Tuvalet", [article], p. 13
- 29 - Vedat Örfi, "Hasta", [poem], p. 14
- 30 - ..., "Slavya Futbol Takımı ve Fenerbahçe", [photograph and subtitle], p. 14
- 31 - ..., ..., [advertisement], pp. 15-16

Modern Turkish Transcriptions of Some Articles Published in İnci

1- No Name. “Kari ve Karielerimize: İnciyi Niçun Çıkarıyoruz?,” *İnci*, no:1, Şubat 1919, p. 1.

Bir kaç ay evvel, bazı muhterem hanımlarımızın hazır bulunduğu bir mecliste söz “Diken” e intikal etmişti. Hanımefendilerimizden biri bizde nefis bir kadın mecmuasına ihtiyacdan bahsetti. Ve koştu kütüphanesinden derhal “Femina” nın koleksiyonlarını getirdi.

- Bakınız, dedi. Gençliğimden beri Femina’yı takib ediyorum. Bu mecmuayı açdıkca ruhumun yükseldiğini, güzellikler içinde zevkimde kendi kendine terbiye olduğunu hissediyorum. Harb başlayınca yollar kapandı. Femina gelemez oldu. Sanki büyük bir ruh arkadaşımı gayb ettim. O vakidden beri bizde de böyle bir mecmua çıkarmak imkanı yok mu düşünüyorum. Femina ile tatmin-i ihtiyac edememek bana; memleketimin böyle bir mecmuaya muhtac olduğunu hiss etdiriyordu. Çünkü Femina’yla takib edemeyen hanımlarda aynı ruhi ihtiyac içindedirler. Halbuki memleketimizde bu ihtiyacı tatmin edecek bir mecmua yok. Bize bu hizmeti yapamaz mısınız ?

O meclisten bu tesir altında ayrıldık. Sonra başbaşa verib düşündük. Türk kadınına nezih, pak ve temiz bir kıyafetle çıkacak, onun ruhuna, kalbine nezahat ve güzelliklerden başka bir şey ilham edemeyecek bir mecmuaya hakikaten muhtac olduğumuzu gördük. Bu düşünce bugün sizlere takdim ettiğimiz “ İnci ” yi meydana çıkardı.

İnci, dört senelik harbin memleketimizde ve bilhassa matbaacılıkta vucuda getirdiği noksanlara rağmen, mümkün olduğu kadar temiz ve zarif bir kıyafetle ortaya çıkmaya çalışmıştır. İstiyoruz ki “İnci” yi eline alacak kari, evvela ruhuna nezahat veren bir güzellik karşısında bulunduğunu his etsin. Bunun için resimlerine, kağıdına fevk’el-alade itina etdik. Sonra yazılarında kadının nezih ruhunu rencide edecek şeylerden ictinab etdik. Şiirlerimizin, hikayelerimizin ve mansur parçalarımızın munhasıren kadınlık ruhunu yükseltecek, güzel ve nezih eserler olmasına çalıştık.

Gazetemiz mündericatında muayyen bir gaye takib etdik. Şimdiye kadar çıkan kadın mecmuaları ya pek ağır başlı veyahud pek hafif meşreb oldular. Mecmua sahipleri kadınlığın ihtiyacını düşünmeyerek gazeteyi kendi hislerine göre tertib ve tanzim etdiler. Halbuki yazılarda bizim rehberimiz kadınlığımızın ihtiyaçları oldu. Kadını hayatın başlıca iki sahnesinde görüyoruz. Biri aile hayatı, diğeri umumi hayat. Kadın bu iki sahnede de muvaffak olmak için muavenete ve rehberine muhtacdır. İyi bir aile kadını, evini düzüb süslemesini, sevimli bir yuva haline koymasını bilmeli, evinin odasını yabancı ellere vermemeli, icabında mutfığa girib akşam yemeğini hazırlamayı bilmelidir. Her Türk kadınının, iyi bir valide olması, çocuğunu bi’z-zat ve asri ihtiyaçlara göre terbiye edip büyütmesi, en büyük bir zaruretdir. İşte İnci evvela bu ihtiyaca karşılık olmak üzere her nushasında genç validelere, çocuklarını fenni usullerle nasıl büyütmeleri icab etdiğini, açık ve herkesin anlayabileceği bir lisanla izah edecektir. Bir taraftan da evini idare etmek, yemeğini pişirmek için ne gibi malumata muhtaçsa onları da açık bir lisanla tedricen vermeye çalışacaktır.

Aile kadını olacaklar için böylece rehberlik etmeye çalışırken hayata atılmak mecburiyetinde kalan kadınlarımızı da unutmayacak, onları da yakından takib ederek kendilerine maruz ve yardımcı olmaya gayret edecektir.

İşte İnci, böyle saf ve temiz bir emelle ortaya çıkıyor. Karielerinin göstereceği rağbet ve tercih onun bu yolundaki mesaisini teşvik edecek ve kadınlarımızın kendilerine layık bir mecmuaya sahip olmalarını temin eyleyecektir.

2- No name. "İctimai Musahabe: İzdivac ve Talak," *İnci*, no: 1, Şubat 1919, p. 2.

Bir memleketde talak hadiselerinin çoğalması, orada artık izdivaç bağının eskisi kadar mukaddes tanınmadığını gösterir. Çünkü evlenmek ekseriyetle mizacı, ahlakı, malumatı biribirine benzemeyen iki insanın beraber yaşaması demektir. Şahsiyetlerinde az çok mubayenet bulunan iki ruhun, hiç imtiyazsızlığa, kavgaya, dargınlığa duçar olmadan uzun müddet beraberce yaşaması mümkün değildir. Bu hale göre, dünyadaki bütün izdivaçların az bir zaman sonra ihlal etmesi lazım gelirdi. Halbuki bir çok memleketlerde, ve her memleketinde bir çok zamanlarında bu neticenin aksini görebiliyoruz. Demek ki karı koca arasındaki ruhi tezdadlar, mutlaka talakın vukuna müneccir olmak lazım gelmez. O halde zevce ile zevce arasındaki imtizacsızlıklara rağmen, izdivacın devamını temin eden kuvvetli bir sebep var demektir. İşte bu sebep nikahın mukaddes tanınması itikadıdır.

Anadolu'nun ekseri şehirlerinde, bu itikad kuvvetli olduğu için, talak hadiseleri gayet nadirdir. İstanbul'da ise, talakın gitdikce çoğaldığını görüyoruz. Bu hal gösterir ki, İstanbul'da nihahın mukkaddesliğine artık eskisi kadar inanılmıyor. Vakıa, Anadolu'da birbirininin karı ve kocası olacak ferdler mütecanes bir muhitde mütecanes bir terbiye ile yetişdikleri için, aralarındaki ruhi mubayenetler o kadar değildir. İstanbul'da ise bir taraftan ictimai taksim-i a'malin husula getirdiği hususi duyundetlerden, diğer taraftan başka başka medeniyetlere ve harislere mertub yerli ve yabancı mekteplerde, milli ve yabancı muhitlerde husula gelen birbirine tamamiyle zıd ruhiyetlerden dolayı, zevcenin şahsiyetiyle zevcin seciyesi arasındaki farklar daha çok derin olabilir. Binaen-aleyh, nikahın kudsiyeti hakkındaki itikad her iki sahada aynı derecede olsa, Anadolu'da telif ettiği tehalüfler, İstanbul'da telifine çalıştığı, tezdadlar kadar esaslı olmadığı için, orada izdivaçların daha çok idamesine muvaffak olduğu halde, burada o nisbetde muvaffak olamaz.

Fakat ictimai taksim-i a'mal İstanbul'dan daha ziyade duçar olmuş, muhenlif, müdennit, ve harislerin tezdad olmak itibariyle aynı vaziyetde bulunan başka büyük şehirler de var. Bunların hiç birisinde talakın miktarı İstanbul'daki dereceye yaklaşmıyor. Demek ki, burada talakın çoğalmasını, yalnız tahsilin ve muhitin gayr-i mutecanis olması vucuda getirmiyor. Herhalde, nikahın kudsiyeti hakkındaki itikadin azalması da bu işte büyük bir amildir.

Avrupa'nın ekser milletlerinde talak bazı kanuni kayıtlar dairesinde kabul edilmiştir. Avrupa'nın büyük şehirlerinde, dini itikadlarda kuvvetli bir suretle sarsılmıştır. Bu iki hale rağmen, Avrupa'nın büyük şehirlerinde İstanbul'a nisbetle, talakın o kadar ehemmiyetli bir nisbetde çoğalmaması, oralarda nikaha henüz büyük bir kıymet verildiğine delalet eder. Fi'l- hakika, Avrupa hukuku izdivacı bizdekinden büsbütün farklı bir gözle görüyor. Bizim hukukumuzda tehaül, alım satım muamelesi kabulünden hususi bir mukaveleden, fıkıh tabiriyle bir akidden ibaretken, Avrupa'da izdivac umumi bir müessese (institution publique) mahiyetindedir. Avrupa hukukuna göre (babalık) ve (analık) birer ictimai memuriyet olduğu gibi (zevclik) ve (zevcelik) de aynı sürette ictimai memuriyetler hükmündedir.

Bir mektebin, bir hastahannenin tesisi nasıl umumi tesanüde hadim ictimai bir teşebbüs ise, bir ailenin tesisine mübedda olan her izdivacda umumi tesanüd nokta-i nazarından aynı ehemmiyetle haizdir. Binaen-aleyh vilayet-i amme, umumi müesseselerin ihlaline mani olmakda ne kadar selahiyetdar ise, aynı mahiyette olan izdivacların buram buram zaruret olmadıkça bozulmasına mani olmakda da o kadar vazifedardır.

Bir izdivacın bozulması, tesise başlayan yeni bir ailenin dağılması demektir. Hususiyetle, izdivacdan muteaded çocuk vucuda gelmişse, talakın mazereti daha büyük olur. Bir filazofa göre, her insan hürdür; fakat ana yahud baba olduktan sonra, artık hürriyetine sahib değildir. Çünkü dünyaya gelmesine sebep olduğu yeni insana iyi bir terbiye vermekle, onu gerek cemiyete ve gerek kendisine faydalı kılacak iyi bir sahsiyet sahibi etmekle mükellefdir. Bir çocuğun iyi bir terbiye ve seciye sahibi olmasına mani olan büyük bir sebep babalı olduğu halde yetim, analı olduğu halde öksüz kalmasıdır. Hakikaten, anası ile babası birbirinden ayrılan bir çocuk babalı bir yetimden analı bir öksüzden başka bir şey değildir. Başka tesirleri bir tarafa bırakalım, babası ile anasının kendilerine göstermiş oldukları fena misal, onun ruhunu daha bir gencken soldurmaya kafidir. Halbuki izdivacın gayesi yalnız zevc ile zevcenin saadeti değildir. Bi'l-hassa çocuğun mesud olmasıdır. Çocuk ise seciyeli ve cemiyete faideli olduğu nisbetde mesud olur. İşte payitahtımızda talakın ictimai bir hastalık sayılacak derecede artmasına sebep, izdivacın dini kudsiyetini gayb ederken hukuki bir kudsiyet, kanuni bir rasanet iktisabına başlamamasıdır.

Ekser bizim ırkımıza göre de izdivac, umumi tesanüde hadim bir müessese ise, talak bu ehemmiyetli müessesenin tahribi demek olduğu için vilayet-i ammece ehemmiyetli bir suretde nazara alınmalıdır. Kanunlarımıza nikahın kudsiyetiyle talakın gayr-i ihlakini gösterir mabedler idhal edilemedikçe, aile müessesesi deruhde etmiş olduğu intisal, terbiye, ve tesid vazifelerini iga edemez.

3- No name. "Hayatda Kadın," *İnci*, no: 1, Şubat 1919, p. 9.

Hayatda Türk kadınının muhtelif safhalarındaki faaliyetine aid levhaları bu sutunlarda tesbit edeceğiz. Bu nushamızda bu levhalardan birkaçı mevcuttur.

İnci, Türk kadınını her sahada takib etmeği vazife bildiği için bu sahifedeki resim ve yazılarında karilerimizce alaka ile okunacağını ümid ediyoruz.

Hayatda Kadın

Türk kadını daha düne kadar kafesinin arkasında saklanmış bir (?) gibi idi; hayat ondan, o hayattan uzak münzevi ve sakat bir hayat yaşıyordu. Balkan harbi müteakib bu hal biraz değişir gibi oldu. Memleketde vucudu hiss edilen umumi bir intibah, haremde gizlenen Türk kadını da bulmuş, ona da biraz hayata girmek luzmunu anlatmıştı. O tesir ile tek tük Türk Kadın Cemiyetlerinin tesis ettiği ve ötede beride kadınların hayata karışmak arzularının belirlediği görüldü. Umumi harb, başlayan bu temaili teşdid etdi; ve kadını kısmen ondan çıkararak hayata aldı. Bu suretle Türk kadını, bir kaç sene zarfında müthiş bir adım atarak hayatın her subesine girdi.

İlk zamanlarda etrafında bir itiraz tufanı koparır gibi olan bu hadise, bi'l-ahire hayatın zarureti karşısında tabii görülmeye başladı. Kızlarının dairelerde çalışmasını çok gören valideler, bu defa bi'z-zat hayata atılmak mecburiyetini hiss etdiler. Yavaş yavaş kadınında çalışmak mecburiyetinde olduğunu kat-i hasıl oldu. Bu kanaat hasıl olunca en müşkül safha atlanmış demektir. Binaen-aleyh artık genç,

ihtiyar, ihtiyac içinde bulunan kadınlarımız kendi sayleriyle geçinmek, hududda vatan için dövüşen kocalarının bıraktığı boşluğu bi'z-zat doldurmak üzere faaliyete başladılar. Bir taraftan evvelce açılmış kadın evlerinde, diğer taraftan hususi ticaret müesseselerinde birer vazife aldılar. Kısmen de memur oldular. Bu hadise İstanbul'a münhasır kalmadı. Taşrada da, Türkiye'nin en tenabbül ensarları add edilebilen kasaba kadınları, açlık ve zaruret karşısında bu umumi cereyana kapılmak mecburiyetini hiss etdiler ve az zamanda büyük bir kabiliyet gösterdiler. Evladlarını geçindirmek mecburiyetinde kalan bu valideler, ellerinde mevcut küçük bir sermayeyi esas ithad ederek ticarete başladılar. Harb, ticaretin şeklini değiştirmiş, eskisinden bir kat müşekkil ve bin defa daha dolamaçlı bir ticaret baş göstermişti. Kadınlarımız kendilerini bu ihtiyaca da uydurdular. Küçük sermayeleriyle işe başladılar. Bu kadınlar İstanbul'dan bir kaç günlük mesafede bir şehirden, burada daha bahalı satacaklarına kani oldukları aşağı satın alıyor, sonra en muhtemel bir erkeğin tahammül edemeyeceği zahmet ve meşakatlere katlanarak, trenlerin basamaklarında, vapurun soğuk ve sıcağa maruz güvertesinde İstanbul'a getiriyor, şehrin sokaklarında yağmur ve kar altında müşterilerine satıyorlardı. Bunlar geceleri yollarda, açık meydanlarda yatar, İstanbul'un pis han köşelerinde sürünürlerdi. Çünkü sermayeleri küçükdü ve kazandıkları para ancak bir kaç günlük gıdalarını temin edebilirdi.

Bir çokları bu ticareti, yükü arkasında çocuğu kucağında yapardı. Akşam üzeri Bandırma'dan gelen vapurun yolcularını seyr etmek, yahud Sirkeci ve Çarşıbaşında bin tehlike ve felakete katlanarak getirilen bu bir avuc erzağın ne suret dahilinde satıldığını görmek, bu zavallı Türk kadınına tehammülsüz zahmetlere katlandıklarını takdir için kafidir.

İşte harbin hayata sürüklediği kadınlar arasında, bi'l-hassa bu yeni tüccar kadınlar şayan-ı dikkatdir. Çünkü harb içinde Türk kadınının maruz bulunduğu faciaları en canlı sahneleriyle tesbit eden, aynı zamanda onların hayat karşısında ne kadar muneyyen ve iradeli olduklarını gösteren, asıl bu hadisedir. Bu sebeble suret-i mahsusada fotoğrafımızı gönderdik. Bu sahnelerden bir ikisini tesbit ettirdik burada da sahifelerimize geçiriyoruz.

4- No name. "Musahabe," *İnci*, no: 2, Mart 1919, p. 3.

Her şeyi ihmale alışkın olan muhitimizde kadınlık meseleside bazen müdhiş bir galayan ve fevran ile uyanır, bir çok dedikodu, bir çok münakaşadan sonra, hiç bir neticeye erişmeden kapanıp gider. Bu adeta her sene bir isitma gibi ictimai bünyemizi bir defa sarsar. Her ne kadar bu temelli ve mütemadi bir cereyan takib etmezse de bıraktığı izler, bizi hedefe götürmek hususunda faideden hali değildir. Senelerin sürükleyip getirdiği bu munakaşa kırpıntıları, bugün ictimai bünyemizde bir kuvvet yarattığı gibi, hayatımızda da bir inkilab-ı tedrici , fakat oldukça canlı bir inkilab yaptığını memnuniyetle görüyoruz ...

Düne kadar şeh-nişinlerin arkasında hayali aşklar yaşayan şarkın küçük heroinleri, haremelerin, sakin ve münzevi hayatında boşluklar ve hiçlikler içinde büyüyen, istikbalin küçük anneleri, bugün yeni hayata, yeni akideler, yeni duhuniyetler, ve yeni endişelerle giriyorlar.. Öteden beri ihmal edilen bu kadınlık meselesi yalnız bize munahsır değildir.. Pek cüzzi bir kısmı istisana edildikten sonra cihanın bütün kadınlarına karşı aynı şiddetle devam ediyordu. Garbin lükslü hayatında kadınlara karşı gösterdikleri merasim, kurtuvazi, gözleri bir yakut ziyasıyla kamaşdırmaktan başka bir şey değildi. Ve bu yalancı ziyanın şaileri

arasında varlığını görememek, bu sihirkar, bu cırali hayata aldanmak, ancak sakadlar için kabil olabilir?.. Ve muvakkat bir zamana munhasır olur.

Nasıl ki bugün garbde, kadınların artık ictimai hayatta faal bir unsure olarak tanındığını görüyoruz. Bize gelince, pek uzak bir zamana değil, iki üç sene evveline kadar bu ihmâl ve tesbiye layık olduğumuzu isbat etmişdik... Evvela vazifemizi tanımıyorduk, hakkımızın ne olduğunu bilmiyorduk; hatta ne dereceye kadar ve hangi fen ve sanat zümresinde kabiliyetimiz var onu da bilmiyorduk. Hele umumi hayatta muvaffak olmak için nelere ihtiyaç var, onu hiç bilmiyorduk. Ve hala bugün bu cehalet kısvesinden sıyrıldığımızı iddaa edecek değilim. Evet, hiçbir şey bilmiyoruz, fakat öğrenmek, didinmek ve muvaffak olmak istiyoruz. Bu dilek, sarsılmaz bir azim ve sebata dayanınca ne kadar kuvvetli bir muvaffakiyet yoludur. Lakin ekseriyete yakın bir çok hanımlarımız, cehaletin verdiği bir cesaret daha doğrusu bir gurur ile, her şeyi yüksekten görüyor yaşayışımızın adiliğinden, kanunlarımızın adaletsizliğinden, erkeklerin hudkamlığından, layık olduğumuz büyük mevkilere erişememek bedbahtlığından, öyle yüksek ber-u eniyyet ile bahs ediyorlar ki!..

Bana kalırsa hükümlerinde acele ediyorlar. Daha henüz ne kadar yüksek bir varlığımız ve de istediğimiz mevkilere liyakatimiz var. İtiraf edelim ki: beceriksizliğimizi bilerek faliyet hayatına giriyor, muvaffak olmak için çalışıyoruz. Bütün yoksulluğumuza rağmen bizi mefkuremize koşduran bir vecdimiz, bir imanımız var.. O kadar...

İşte muhtelif şubelerde çalışan hanımlarımız, müesseseler teşkil ve idare eden müteşebbislerimiz az olmakla beraber ictimai bünyemizde böyle bir emelin mevcudiyetini; ve muvaffak olmak için çalışıldığını gösterir.

Garb terbiyesi görmüş olan bu sınıftan ma'ada bizde ikinci bir sınıf daha vardır. Ekseriyeti teşkil eden bu sınıf sırf ev kadını olmak üzere hazırlanır ve o terbiye ile büyür. Bu dünki hayata ve dünki ihtiyaca tekabül eden bir zihniyetse de bugünün yeni hayatı ve yeni ihtiyaçları karşısında eski kuvvetini gayb etmiştir. Bugün kadın hayata ev kadını ve meslek kadını olarak girecektir. Bu ikinci hayatın marazları ne kadar çok olursa olsun bir gün ihtiyacın yarattığı yenilikleri ister istemez kabule mecbur olacaklar. Ve sonra burada kadınlığın bilgisi mevzu bahsdir. 'izzet-i nefis sahibi bir kadın için daima bir erkeğin omuzlarına dayanub yürümek, ve cemaate fazla bir yük olarak yalnız müstehlik mevki'nde bulunmak bir zeldir. Bunu hoş görsek bile kadının hayatta hiçbir rol oynayamaması bir yer işgal edememesi tamamiyle bir süs, bir oyuncak telakkileri altında yaşaması, düşünebilen bir kadın için ne elem ve ne elim ve ne değersiz bir hayattır. Kadının umumi bir hayata iştirakına bir itiraz edenler bulunabilir: kadın evinin haricine çıktığı gün çocuklarının terbiyesini ve evinin idaresini terke mecburdur. Bu ise ictima'i muvazenenin bozulmasına sebebdir?..

Bu günki şekle nazaren bu pek boşa atılacak bir mutala' değildir. Fakat biz eski hayatı temelinden sökmek istiyoruz. Evvela aile bugünkü şeklini değışdirüb yuva olmalı. Ve yuvada erkek ve kadın aynı vazife ve aynı hakka malik olmalı. Ya'ni biri müstehasil biri müstehellak değil...

Saniyen: kadın umumi hayatın her zümresine intisab edebilmeli. Kadınlık meslek hayatına girebilmesi için mevcut mani'ler izale edilmeli.

Mesela kadınları evlerine bağlayan çocuklar için erza'haneler, çocuk yuvaları, dadı ve hizmetçi mektepleri, aşhaneler, ve bu gibi müesseseler çoğalmalı. O zaman her kadın, bulunduğu mevki'e gore çocuğunu erza'hanede veya şahadetnameli süd nineler ve dadılarla büyüdebilmek imkanlarını kendine hazır bulur. Bununla beraber annenin gıda ve terbiyesine hiç birinin tekabül etmediğini

itiraf ederim. Fakat çalışmayı bir vazife veya bir zaruret olarak kabul ile hayata girenler müvakkit bir müddetle bu faaliyet hayatına fasıla verebilirler. Erkeklerin askerliği gibi... İhtiyac için çalışanlara gelince, zaruret her şeyi mübah kılar. Bugün bizde asri bir kadınlık hayatı henüz doğmadı. Pek küçük bir akliyetin postahanelerde, dairede çalışması bunu temine şüphesiz ki kafi değil. Asıl ehemmiyetle ta'kib edilecek, münakaşa ve tetebbü edilecek en canlı nokta bu olduğunu zann ediyorum. Bütün milletler yeni açılan devirde ancak asri ve medeni bir hayatın ihtiyaçlarını kabule mecbur iken biz ibtida'i bir medeniyet ve 'asri olmayan bir hayatla bu devre dahil olamayız. Bina'en'aleyh bu ikinci zaruretime bütün mahzurlarına rağmen er geç kabule mecburuz.

5- No name. "Say ve Kadınlarımız," *İnci*, No: 3, Nisan 1919, p. 5.

Memleketimizde bi'l-hassa Müslüman kadınların hayat-ı sayında ne gibi bir mevki tuddukları ve en çok ne ile iştilal ettikleri elbette caleb-i dikkat bir meseledir. Biz bu malumatı elde etmek için- müracat edecek menabin nedretine ve bu gibi şeylerde deriğ eylemediğimiz ihmallere rağmen- çalışarak bize göre oldukça sahih-i malumat etdik. Bu malumatdaki adedler katiyat riyadiyeye haiz değildir. Ancak her sınıf arasındaki nisbet hakikate yakındır. Şu temsili krokilerle rakamlarında gösteriyor ki kadınlık bizde zann olunduğu gibi bünye-i ictimaiyemizde yük, bir fazlalık değil, hatta garb muhafilinin ekserinde mevcut bir telakkiye göre bir ziynetde değildir. Bi'l-aks o ciddi bir kuveldir. Harb zamanlarında bir açıklıktan kurtulan vefalı bir kuveldir. Bu nokta-i nazardan kadınlığı şayan-ı takdir bulmayacak yerli yabancı hiç kimse tasavvur edilemez. Haydarpaşa'dan bir saat açılınca tarlada çalışan, toprağı işleyen, harman süren, araba yürüten hep kadındır. Oralarda kadınların derece-i sayı kadar erkeklerde çalışsaydı, vazifemizin iyi kısmı iki misli artar, noksanımız yarıya inerdi.

Hasta bakıcıların, harbde, yangın, zelzele, müstevli hastalıklar gibi felaketli anlarda müşfik elleriyle, tatlı dilleriyle ve saf ve yüksek gönülleriyle maddi, manevi parelerimizi sarmaları bizim için unutulacak iyiliklerden değildir. Onlarda bir ana sefkati olduğu kadar bir operatör, bir hekim metanetide vardır.

Bünye-i ictimaiyemize hayat-ı irfan veren muallime ve mektebci kadınlarımızın her gün adedinin artması yakın bir atideki inkilab-ı ictimaiyeyi ihsar eden amellerin esaslılarındandır.

Musalih-i amme gibi halkın isteğiyle hükümetin vazifesi temasa geldiği noktalarda, memuriyetlerde hanımlarımız henüz oldukça yenidirler, temenni ediyoruz ki; bu hayatta erkeklerin düşmemek istediği halde her gün daha fazla gömüldüğü hanımlarımızın (tez canlılığı) mani olacak ve onlar derdli eshab-i musalihi daha fazla memnun edebileceklerdir.

Her birinin ehemmiyet-i ictimaiyesi isbata muhtac olmayan bunlar gibi daha nice işlerde hizmetlerde bugün artık, idari, ictimai makinelerin çarhları arasına girmiş olan kadınlık tuttuğu her işte muvaffak olmuş ve irenilmemiştir. Bu da gösterir ki; hilkat kadınlığı teşkilat-i bünye itibariyle eyri fakat kabilet itibariyle aynı yaratmıştır. Artık her yerde az çok uyanan kadınlık hukukunun tamin-i cereyanına bizde de şu hayat-ı say bir ayak teşkil etmez mi?

Kadın ebeler	892
Kadın çiftçiler	1.497.000
Kadın işçi ve aşçı	587.400
Kadın evinde çalışan işçiler	256.350

Kadın satıcılar	87.900
Kadın hasta bakıcılar	1500
Kadın memureler	2740
Kadın muallime ve mektebciler	2346

Bu adedler arasında en ziyade caleb-i nazar olarak bulduğumuz hasta bakıcıların mikdarıdır. Bizim gibi en felaketli saatler başlamış, kanlı facialara sahne olmuş ve nihayet dünkü gibi bir harbiyede yaralanarak çıkmış milletin tamiri için 1500 hasta bakıcısına az demek de bir kıymet vermektedir. Almanya da bütün teşkilat-i milliye-i sıhhiye ve ictimaiyesi mükemmel Almanya da 87.000 hasta bakıcısı olduğu halde bizim gibi felaketli anlarda sarılacak el namına yalnız hasta bakıcıları olan bir yerde bu mikdarın yüzbinlerce balığ olması lazımdı. Biz bunu kadınlarımızın noksan şefkatine değil teşkilat-ı ictimaiyemizin eksikliğine atf ediyoruz.

6- Mehmet Arif. “Musahabe: Asri Kadınlık,” *İnci*, no: 3, Nisan 1919, p. 12.

Terakki-i nisvanda verasetin tesirati, tekamül kanunlarının muhim rolü.

Asri Kadını –herhangi bir zamana aid olursa olsun; bu zamanlar bu devirden geçince olduğundan bulunduğu zamanlar, devirler itibariyle değil belki umumi bir surette tedkik etmek kabildir.

Bu günkü asri kadın, veraset edilinen kanun-ı tabiat neticesi olarak asırların kendine devr ettiği bir çok prensiblere merbut bulunduğu halde diğer taraftan fikr-i teali ve musavat, ani bir takım cazibeli, şaşalı nazariyelere kapdırmak –bir gayeye vusul için- geceli ve gündüzlü meşgul etmektedir.

Asri kadın baz-ı kadim teamülleri, batıl fikirleri, sakim itiyadları kendisi için bir mani add ediyor ve bu hailleri bu sudleri tanımayub yıkmak, geçmek emelinde bulunuyor ve bu surette onda açılacak meydanı serbestce ve kemal-i hayret ve istigarak ile görmek istiyor.

Lakin tereddüdü, cesaretsizliği –bazen karşısında bir arıza olmadığı halde bile- bu meydanı görmeğe mani oluyor. Bazen de bu tereddüdünü def-u cesaretini ele alarak bu hailleri, bu arızaları kemal-i metanetle aşub geçiyor; fakat hayat-ı sabıkasından irasiyen müdevver gayretsizliği yine kendini bu meydanın ortasında şaşırtıp bırakıyor.

İşte o zaman bu meydanın ufuklarında kendisi için bir melce bir memun tehrisine başlıyor...

Ve'l-hasıl bu günkü kadını bir çok rabıtalardan ileri atılmaktan men edip duruyor. Bereket versin ki bu adem-i muvaffakiyeti hayatta ki tecrübesizliğine bağışlanarak örtülüyor.

Bir kanun kadar kendinden hükmü ve tesirini bırakmış olan efkar-ı batılîya sahib bir validenin mahsul-i terbiyesi olan bu günkü kadın, dünkü mazi ile yarın ki istikbal arasında –verasetin taht-ı tesirinde olarak- şaşırub kalıyor. İşte bu esnadadır ki, “Tekamül Kanunu” denilen diğer bir büyük kanun onun imdadına yetişiyor. O vakit zavallî asri kadın biraz rahatlıyor, biraz nefes alıyor. Evet bugün, dünyada gördüğümüz hiç bir şey yokdur ki, evvelce gördüğümüz bir halde bulunmuş olsun. Ezmanül’ül-asarın teakünü yokdur ki bu kanuna tabiyete mecbur kalmış olmasın. Her mevcut tekamül ede ede bu hale bu şekle girmiştir. Bu kanun umumidir. Bu kanunun pençesinden kurtulmak imkansızdır.

İşte asri kadında ancak kanun-ı tekamülün seyrine tabiyetle elde etmeye sai bulunduğu gayeye vasıl olabilir. Yoksa bu kanunun ahkamına, cereyanına tabiyet

etmeyib de her ne dürlü olursa olsun vuku bulacak hareket ve teşebbüs at ifratkaranenin mahkum-ı ikamet olacağına asla şübhe edilemeyeceği gibi bu gibi ifratkarane malumat değil, bir çoklarının hende ve istihzallerini belki onların bi-hakkın nefretlerini ve onların kıymetli muavinetlerinden mahrumiyeti müveccib olur. Yalnız bunun ile kalsa iyi; bu haller kendilerinin de cürret ve cesaretlerinin büsbütün tenaküsüne badi olmakla beraber matlub olan gayeye vusul için çekilen bunca zahmetler, bir çok müşkülâtlar bu suretle israf edilmiş, bir müddet içinde bulunulduğu noktada tevekküfe sebebiyet verilmiş olur.

Bu gibi arzi ve müvekkiti tevekküfler tabidir ki bir çok kıymetli ve vakitlerin ziyai demek olacağından bundan dolayı müsebbeblerin hiss edecekleri mesuliyet-i maneviyenin derecesini takdir etmek pek müşkül olur.

Asri kadını takdir ederken nazarımıza pek büyük ve pek ehemmiyetli bir nokta daha tesadüf ediyor ki; biz onu, değil yalnız “kadınlık alemi” için belki beşeriyet için hayati bir mesele add ve sırası gelmiş iken bu hayati noktayı da burada teşrih etmeği bir vazife-i esasiye ve vicdaniye olarak telki ediyoruz:

Asri kadın, tekamül kanununun cereyanından uzaklaşarak başka cereyanlarda seyr etdikçe tabidir ki ifratkarane efkar ve hareketi onu doğrudan doğruya kendine teredtüb eden vazifeleri bi-hakkın ve tamamıyla ifadan uzaklaştırıyor; daha doğrusu sapmış olduğu boya gelmiş yolda her taraftan esen rüzgarların husule getirdiği tozlar; dumanlar bu vazifelerini ruyete mani oluyor.

Şu halde vazifelerin ‘adem-i ifasından dolayı neticede hiç şüphe yok ki kadının yalnız kendisi değil bütün ailesi, muhiti, milleti, bütün beşeriyeti mütezarrır olmuş oluyor. Bunlar öyle bir zarar, öyle bir felakettir ki bunların derecesini, vehametini birer birer bildirmek, anlatmak için bir çok makaleler değil birçok risaleler, cildler dolusu kitaplar yazılsa, belki kafi gelmez.

Binaen-aleyh asri kadın, efkar ve hareketinde tamamıyla serbest olmayıb daima itidali elden bırakmaması efkar ve hareket-i ifratkaranedan mücanebet ederek her hususta terakki ve tealisini kanun-ı tekamülün cereyanına terk ederek bu daire-i makule dahilinde maksadı vusul için çalışması iktiza edib aksi halde mesuliyeti pek büyüktür.

* * *

Balada ki mesrudat mütalatımızda “Kadınlık Meselesi” – “feminizm nazariyesi” cümlesi mündemic olub kadınlığın terakki ve tealiyesine telki olan bi’l-cümle mesailin bu mütalatımız dahilinde hal mümkündür.

Bizde kadınlık bugün yeni bir hayata giriyor. Her yenilikde ise tabiyatiyle bir takım taşkınlıkların vuku’u doğaldır. Son zamanlarda mütefikirlerimiz tarafından bir çok yazılar yazılmış, sözler söylenmiş ise de böyle bir buhran için biz bunları kafi görmüyoruz. Bu öyle bir teşhis ederek tedavisi ömründe de daha pek çok çalışmağa ihtiyaç vardır. Yoksa yeni hayatın verdiği sersemlik ile şaşırılmış kalmış olan kadınlarımız bu buhran esnasında yanlış bir yola gitmeye yüz tutdular mı bu yoldan onları çevirmek hem güç olur, hem de bu kadar sarf edilen emekler, çekilen zahmetler heder olur ve gayeye vusul için tekrar kat edilecek mesafe uzamış olur.

Ey muhterem “Türk Kadını” sende bugün yeni bir hayata dahil oldun, bir devr-i buhranda yaşıyorsun. Yeni hayatının ufku pek vaside. Bu vasi ufukda şaşırıp kalmayı mazur görüyoruz. Lakin hiç unutma ki efkar ve hareket-i ifratperveranen işidildiği ve görüldüğü andan itibaren her ne suretle olursa olsun serd edeceğin mazeret asla şayan-ı kabul görülemez. Bundan yalnız sen –hem de ziyadesiyle- mesulsun. Çünkü bundan mutezarrır olacak yalnız sen değil bütün millet, bütün Türklüktür.

Asra layık bir kadın olmak için “Türk Kadını” sende çalış, lakin kendine hail add edeceğin itikadat ve efkar-ı batılayı, kadim teamülleri, bir takım anenatı yıkıp geçer iken hem iyi hem de pek çok düşün taşın, şu suretle ki bu fikirler, bu intikadlar hakikaten batıl olsun, mani-i terakki olsun.

Bununlar beraber diyanetimiz, milliyetimiz ile zerre kadar alaka ve münasebetler bulunmuş olmasın. Aks-i halde muvaffakiyet memul değildir. Yine tekrar ediyoruz: bu gibi haillerin birden bire ref'i hemen kabul olamayıp ancak tedrici tekamül ile mümkündür. Ba-husus bu gibi ahvalde muhitide nazar-ı dikkate almak icab eder. Muhite riayetsizlik ‘adem-i muvaffakiyeti tevlid eder.

7- No name. “Avrupada Kadınların Hukuku,” *İnci*, no: 3, Nisan 1919, p. 8.

[Mazinin doğurduğu büyük haksızlıklardan biri de kadının ve kadınlığın hukuk-ı siyasiye ve ictimaiyeden mahrum add edilmesi idi. Medeniyet ilerledikçe, insanlar tekamül etdikçe bu hukuk tedricen teslim olunmaktadır. İngiltere ve Amerika’da kadınların umur-ı hükümete iştirakları ile başlayan şu yeni kadınlık hayatı temenni olunur ki; şimdiye kadar yalnız erkeklerin idaresiyle pek de asude bir ömür sürmemiş olan sukkan-ı arz için badi-i saadet olsun. Biz kadınlığın bu maksad uğrunda ki mesaisi ile ondan elde edilen netaici karielerimize arz ederken; bizim kadınlarımızında bu muhite göre –az çok bir hak-ı ictimaiye tesahüb edebilmeleri için memleketin seviye-i ictimaiyesinde hiss olunacak derecede yükseklikler temenni ederiz.

Garbde kadın, günden güne mevkinin tehakküm ediyor, her gün yeni bir hakkını istirdad ediyordu. Kadında hayata atılmış ve her yerde erkekle beraber çalışmağa başlamıştı. Hayatın her şubesinde kadına tesadüf etmek mümkündü. Bununla beraber kadının kıymeti hakkıyla anlaşılmamıştı. Kadın amelenin icratı erkeklerinkine nisbetle daha az veriliyor, ekseri yerlerde kadınlar belediye intihabatına bile iştirak etdirilmiyorlardı. Binaen-aleyh kadının hukuku teslim edilmiş değildir; fakat harb kadının daha faal bir şekilde çalışması zaruretini tevlid etdi. Bu suretle kadınların hangi sahalarda ne derece kabiliyetli oldukları daha iyi anlaşıldı. Bu zaruri tecrübe isbat etdi ki kadının erkekten devn bir mevkide bulunması büyük bir haksızlıktır ve kadın erkeğin yapabileceği her şeye müstediddir. İşte bu hadise Avrupada kadınların haklarını istirdad hususunda büyük bir vesika oldu.

Diğer taraftan “demokrasi” nin daha mütekamil bir şekil alması kadınların intihab etmek ve edilmek hakkına malikiyatını intac etdi. Bu suretle Avrupa kadınları düne kadar mahrum kaldıkları büyük bir haklarını elde etmiş ve hayata tamamen girmişlerdir. Fi’l-vaki Fransa, İtalya gibi devletler henüz kadının bu hakkını teslim etmemişlerdir. Fakat bu gün hadisatın takib ettiği cereyan yakın bir zamanda bu devletlerinden zaruret önünde sefuruye mecbur olacaklarını isbat etmektedir.

Bu vesile ile şimdiye kadar dünyanın hangi taraflarında kadınların intihab etmek ve edilmek hakkına malik olduğunu zikr etmek faideden hali değildir:

Bugün bütün dünyada 22 milyon kadın müntahibe vardır. Bu mikdarın 11 milyonu Amerikada 6 milyonu İngilterededir. İngiltere kadınların intihab hakkını harbi müteakıb tanımış ve son intihabat kadınların iştirakıyla vuku bulmuştur. Bu intihabatda kadınlar 14 namzed göstermişlerse de yalnız bir mebus çıkarabilmişlerdir. Bu vesile İngiltere’de son intihabatda kadınların oynadıkları role aid bir iki intibayi sahifelerimize geçiriyoruz.

Amerikaya gelince: burada 13 hükümet kadınların her türlü haklarını kabul etmiş; yediside yalnız belediye intihabatına iştirak haklarını tanımışdır. Mamafih önumüzdeki intihabatde bu yedi hükümetinde kadınların intihab haklarını teslim edeceğine muhakkak nazarıyla bakılabilir.

Kanadada kadınlara intihab hakkı 1912 de verildi. 1909 da Danimarka ve Norveç 1910 da kadınların siyasi haklarını tanımışlardır. Kadınların siyasi hakları tanınan yerlerde, siyasi hayatta da kadınların tesiri görülüyor. Ez-cümle kadınların intihab etmek ve edilmek hakkını haiz olduğu yerlerde, ictimai meseleler birinci dereceyi işgal ediyor.

Avusturalyada ise kadınlar 1867'den beri belediye intihabatına iştirak etmektedirler.

Avrupada: Finlandiya 1907 de, İsveç mesela Amerika da kadın amele icratlarının tezyidi, müntehave kadın mebusların tesiriyle olmuştur. Keza Norveç de ve kadınların intihab edilme hakkını haiz olduğu diğer memleketlerde sigorta kanunları, çocukların himayesi, kuul aleyhinde teşebbüs hep kadınların tesiriyle icra edilmiştir.

Görülüyor ki kadınların siyasi hayata iştirakları iyi bir netice vermiştir. Mamafih biz henüz bu sahadan çok uzağız. Memleketimizde kadının ictimai hukukunu temin etmek ve kadınlarımızı bu haklarını istihsal edebilecek seviyeye yükselmek bugün yapabileceğimiz ve yapmağa mecbur bulunduğumuz yegane şeydir.

8- Mehmet Arif. "Kadının Vazifeleri Artıyor, Mesuliyetleri Ziyadeleşiyor," *İnci*, no: 4, Mayıs 1919, p. 7.

"Medeniyet ilerledikçe ihtiyaç o nisbetde artar." Bu bir destur-u katidir. İnsanın vahşet devirlerinde bedeviyet zamanlarından ihtiyaç pek az, pek sade ve basit iken, takib-i ilm ile bu ihtiyac –medeniyetin terakkisiyle beraber- tezayid etmiş ve işte bu tezayid ihtiyac saibasıyladır ki insanda, o nisbetde çalışıb çabalamağa ve nimet-i medeniyetden say ve gayreti derecesinde müsyegayid olmağa say olmuştur.

Şu halde halde medeniyetin terakkisi neticesi olarak tezayid eden ihtiyacat-ı beşeriye dolayısıyla, erkeğe eş olarak yaratılmış olan kadınların ifasıyla mükellef oldukları vazifelerin tezayid edeceği ve bu vazifelerin tevliid ettiği mesuliyetlerinde, o nisbetde ağırlaşacağı şüphesizdir.

Asri bir kadının bugün ifasıyla mükellef vezaif o kadar çok, bu vazifelerin tevliid ettiği mesuliyetler o kadar ağırdır ki, bir kadının bu bar mesuliyetden nasıl ve ne türlü kurtulabileceğini her an düşünmesi ve ondan tahlis-i giriban etmesi neye mütevakıf ise onu taharri etmesi iktida eder; ta ki ömrü oldukça refah ve saadet-i hal ile yaşayabilsin! Yoksa kadın medeniyetin –daha açık söyleyelim hal-i zamanın- icab etirdiği vezaifi idrak edemedikce bir takım mesuliyetler altında ezilib kalır; mevki-i bülendine irtika edemez. Ve bundan yalnız kendisi değil, ailesi, vatan ve milletide müteesir ve mutazarrır olur.

Eskiden kadın okuyub yazmaktan mahrum idi. Daha doğrusu mahrum edilmiş idi. Lakin bugün bir kadının biraz okuyub yazmağa değil, ciddi bir tahsile ihtiyacı vardır. Bu ihtiyacı ise zaman ve medeniyet doğurmuştur. Asri bir kadın bu ihtiyacdan kendisini hiç bir suretle varestede add edemez.

Kadın ancak iyi bir tahsil gördüğü ve bu suretle vazife-i insaniyeye ve ibtdaiyesine ifa ettiği haldedir ki, diğer vazifelerini idraka, anlamağa kendinde kabiliyet-i hususiye göstermiş olur.

Görülüyor ki; asri bir kadınlık behemehal ciddi bir tahsil görmüş olması lazımedendir. Yoksa hiç tahsil görmemiş veyahud yalan yanlış tahsil etmiş bir kadının, vezaif-i muhimmieyi sairesini idrak hissinden mahrum bulunacağına ve onları ifa edemeyeceğine ve neticede kendisi için faydeli olamayacağı gibi ailesi ve milleti içinde müfid bir uzuv olamayacağına iman ve itikad etmek lazımdır.

İşte bizde, “Türk Kadınının” ciddi bir tahsil ile ahlaken, fikren ve bedenen yüksek bir terbiyeye malikiyet sayesinde vazife-i esasiyesini ifa edeceğine, ve binaen-aleyh diğer mühim vazifelerini de icraya kabiliyetli bir hale geleceğine kail olanlardan bulunuyor ve binaen-aleyh kadınlarımızın asri kadınlığa layık bir mevki-i aliye savide kesb-i istihkak etmesini temenni eyliyoruz.

9- Sadiye Nail. “Hanımlarımızla Hasbihal,” no: 5, Haziran 1335, p. 13.

İlk bahar geldi. Soğukların bütün inad ve ısrarına rağmen tabiat hükmünü icra edecektir. Güneş çehresini göstermekden esbegane ediyor. Bununlar beraber kırmızıya boyanmak için gğneşe arz-ı ihtiyac eden kirazların kızardıklarını görüyoruz. Bülbüller her gün şemalden esen rüzgarların şiddetine rağmen yeşil yaprakların saye-i hazinden güzel namelerini samamıza isal edebiliyorlar.

İlkbahar tabiatın mevsim-i mütebessümüdür. İnsanlar bu mevsimi büyük bir sevinçle karşılarlar.

Hanımlarımızda mevsimin icabatına itibaen kışlıklarını çıkararak mevsimlik kostümler tedarikine başladılar. Muhit-i zevatda bugün en büyük meşgule modaya muvaffak buluzlar, çarşaflar, yıldırımalar, iskarpinler tedarikidir. Dersek hata etmemiş oluruz. Çünkü hepimizin bu modaya son derece olmak illetiyle malul bir hemşire, yada kerime veyahud elan iddia-i şebab eden bir validemiz var.

Harbin tevlid ettiği şerait-i malumeye rağmen geçen sene istiamal edilmiş yazlıklar, modaya muvaffak bir suretle teadil edilemediği takdirde, Bab-ı Ali mahzen evrakındaki kağıtların akibetine mahkumdur. Tanıdığım bazı ailelerin konaklarının yüklerinde yirmi, otuz seneden beri medfun pek az istiamal edilen elbiselerin mevcudiyetine bi’z-zat şahid oldum.

Avrupa’dan gelen modellerin memleketimize yaklaştıkça hararetle mütenasiben yükseldiğine iman edeceğim geliyor. Hulus-i niyetimize kani olacaklarına emin olduğumuz cihetle afvlarına itizaren hanımlarımızla ciddi olarak hanımlarmızla biraz hasb-i hal etmek isteriz.

Modaya riayetkar olmak hiç bir vakit şayan bir hareket add edilemez. Fakat modaya ifrat derecede bağlanmanın doğru olmayacağına kani olmak lazımdır.

Yukarıda ilkbahardan bahs etmişdik. Tabiatın ilk baharla başlayan tebessümüne iştirak edenlerin son dört sene zarfında ne kadar azaldığını bilir misiniz? Çünkü bu dört sene yüz binlerce vücudun bir seyl-i kuruşan gibi akan kanlarıyla başdan başa sulanmıştır.

Bugün medar-ı muyişatı olan evladlarından, babalarından, biraderlerinden mahrum pek çok valide, kerime ve hemşilerimizin bulunduğunu unutmamak lazımdır. Elam ve iztirabat içinde hayatlarının ilk baharını soluk ve uçuk benizleriyle istikbal eden hemşilerimize, evladlarını ali’ül-ebed gayb etmek bedbathlığına uğrayan validelere muavenet etmek kadınlarımız için en büyük bir borc olmalıdır.

Hanımlarımızın bu hakikati idrak ve teyakkün etmediklerini idaa etmek hiç bir vakit doğru olamaz. Muhabere zamanında hanımlarımızın gösterdiği hesail buna en büyük bir delil ve bir hanizdir. Gerek nakden gerekse bedenen pek büyük fedakarlıkta bulunan hanımlarımızın adedi her halde on, yüz, binden ibaret

değildir. Fakat memleketimizde icrasına teşebbüs edilen her iş uzun zaman payidar olamıyor. Çünkü onu idame ettirmek için muhtac olduğumuz teşviki uzun zaman göremiyoruz. Bu gün yetim ve (?) edilen muavenetinde eskisine nisbetle düven bir derecede bulunduğu ve kadınlarımıza bu gibi muavenetlere kavuşmak fikrinde ziyade modaya riayatkar bulmak endişenin hakim bulunduğunu görüyoruz. Bu zannımızı takdir eden esbabın zail olmasını ezdil-i can temenni edelim.

10- No name. “Karie ve Karilerimize Bir Kaç Söz,” *İnci*, no. 6, Temmuz 1335, p. 2.

Matbu’at ‘aleminde şayan-ı dikkat bir teceddüd inkilab demeyelim, çünkü her mehmû’e bu kelimeyi kullanıyor – husula getirmek maksadıyla saha-i intişare atılan (İnci), bu gün altıncı nushasını neşr etmekle bahtiyar, ve muhterem kari’ ve kari’yelerin ibraz-ı itdidakları teveccühâtinden dolayı pek ziyade müntedardır. Bu vesile ile şu noktayı kayd etmek istiyoruz ki, (İnci), yevm-i intişarından beri pek büyük fedakarlıklar ihtiyar ederek ve bir çok mahrumiyetlere göğüs gererek vazife-i neşriyesine devam etmektedir. Harb seneleri zarfında yalnız Avrupa merkezi devletlerinden tedarik edilebilen ve mükadderi pek mahdud olan levazım-ı tabi’yenin son zamanlarda kesb-i nedret eylemesi ve henüz hal-i sulhun ‘adem-i tekerrürü hasbiyle i’tilaf-ı münabenedende istifade olunamaması bizi her hususda bir çok meşgulate ika etmekte ve diğer taraftan vesait-i tabiyenin (?) ihtiyarına amade olduğumuz fedakarlıkları bile mu’atıl bırakacak bir vaz’iyet husule getirmektedir.

Bununla beraber (İnci)nin her nushasında gösterdiği tekamüllerle, Avrupa’da çıkan en mu’tena ve en nefis kadın mecmu’aları derecesinde çok nefis ve çok mükemmel bir tarzda çıkmak için sarf-ı mesa’i ettiğini sevgili kari’e ve kari’lerimizin teslim edeceklerini zann ediyor ve her türlü noksana rağmen kadınlığa aid neşriyatımız ile son zamanlara kadar kadınlık aleminde mevcut olan bir noksanı izale yetmiş olmakla kendimizi müftehir add ediyoruz. Zaten muhterem karilerimizden gördüğümüz pek kıymetli teveccühler ve iltifatlar, bu sözlerimizin en bariz bir misalidir.

‘Aynı zamanda şurasını da arz etmek istiyoruz ki (İnci), bir münebbi vordat olmak için değil belki Türk ve İslam kadınlığının bu günkü tarz-ı hayatını ‘asrileştirmek ve kadınlarımızın seviye-i irfanını mütekamil ve müteraki bir safhaya isal hususunda vatani bir vazife ifa eylemek maksadıyla intişar etmekte ve bu gaye-i ulviyenin istihsali içinde hiçbir fedakarlıktan ihtiraz eylememektedir. Esasen böyle ‘ulvi bir maksad edilmemiş olsa (İnci)nin, bu günki meşakat karşısında, bu derecede fedakarlık yapmasına imkan-ı maddi musa’id değildir, Nasıl ki bugün garbde, kadınların artık ictimai hayatda faal bir unsur olarak tanındığını zira hal-i hazırda, bi’l- gazez Fransa’da intişar eden en nefis kadın mecmuaları her türlü levazım-ı tabiye ile mucehiz oldukları halde bugün harbden evvelki senelere nisbetle, daha fazla fiyatla satılmakta ve bizim gibi bir çok fedakarlıklar icrasında lüzum görmemektedirler. Halbuki bizde gerek kağıd tedariki ve gerek lazım-ı tabiteni nedreti bir çok müşkilat-i mucib olmakta ve fakat bütün bunlara rağmen muhterem karie ve karilerimizi memnun etmek için müşkulat-i mevcudenin rafi ile izalesine çalışılmaktadır. Hal-i sulh tamamıyla tekerrür ve tesis edildikten ve vesait-i tabiyemizde suhuletle tedarik olunduktan sonra (İnci) nin nefaset-i tabi ve mündericatinin zenginliği hususunda daha ziyade fedakarlık göstereceğini şimdiden temin edebiliriz.

(İnci) mühazir olduğu teveccühlere bir tekaddüm-i şükran olmak üzere bayramdan bi'il- istifade bu nüsha-i fevk'el-aladayı tertib etmiş ve pek kıymetli makale ve pek nefis şiirleri ve bir çok resimleri ve bi'l-hassa hanımlarımız için elbise modellerini cami olduğu halde intişar eylemiştir. (İnci) daha mütekamil bir kisveye bürünmek için lazım gelen fedakarlıklardan sakınmayacağını tekrar arz eder ve bi'l- vesile sevgili karie ve karilerine beyan-ı teşekkür eyler.

11- Ayşe Hikmet. "Abla Mektupları: Yaşamak Zevki," *İnci*, no: 7, No date, p. 7.

"Sevgili Munise,

(...)de gönderilen ilk mektubu aldım. Diyorsun ki: "İstanbul'u bu kadar sevdiğimi bilmiyordum. Oradan ayrılalı iki hafta olduğu halde gönlüm iki yıllık bir dae-ü'l sale çekmiş kadar hasta ve üzgün. Hele senden ayrılmak hepsinden güç geldi. Sen sade benim hemşirem değildin. Hayatda yolumu gösteren bir rehberdin. Gösterdiğin yol hüsranda çıksa ben yine memnun olurum. Şimdi karanlıkta kalmış gibiyim. Zevcim iyi bir adam olduğunu itiraf ederim. Fakat buna rağmen henüz tamamiyle anlaşılamadık abla. Altı aylık müşterek hayat bizi –mesela seninle olduğumuz gibi- samimileşdirmeydi. Senden, büyüdüğüm aile muhitinden ayrılmak, az çok yabancı bir adamla beraber başka bir memlekete gitmek gönlümde kapanmaz bir boşluk, unma bir öksüzlük bıraktı."

Munise, samimi bir teessürle yazdığın bu satırlar, beni de mütehiss etdi, fakat mutehir etdi. Sen ruhda ve terbiyede bir genç kız için izdivac büyük bir inkilabdır. İnsanın büyüdüğü eve, alıştığı çehrelere veda etmesi, ayrı bir hayat yaşamaya başlaması kolay şey değildir. Bahusus kendini idare etmek, kendi faalerinin amiri olmak mecburiyeti seni iyice yorub üzecektir.

Bu işde en büyük kabahat ve mesuliyet kendimde olduğunu açıkça itiraf edeceğim: sen bütün hayatında bana nihayetsiz bir emniyet ve teslimiyet gösterdin. Ben ise seni malumatlı, hassas, güzel, ahlaklı bir genç kız olarak yetiştirmeye çalıştım. Fakat senin için bir dimağ, bir irade vazifesi görmekle senin iradenin inkişafına mani oldum. Zaten bu bizdeki bütün anneler ve ablaların müşterek bir kusurudur. Zann ederiz ki çocuklarımız müebbeden bizim himayemiz altında yaşayacak. Hiç düşünmeyiz ki onlarda bir gün kendi kendilerini ve yeni bir aile muhitini idare mecburiyetine düşecekler. Hatta bazen daha ileri gideriz: "aileyi ve zevceyi idare edecek erkektir. Kadının emniyet ve itaatinden başka vazifesi yoktur." demeğe kadar varırız. Ne yanlış ve muzırır bir düşünce!... Bahtiyar bir aile yuvası teşkil etmek isteyen zevce bi'l-akis zevcini, zevcinin ruhunu idare etmek mecburiyetindedir. Bir erkek zevcesine ettiği yardıma mukabil ondan manevi yardımlar bekler. Kocalarımızın takib ettiği mukadderat yolunu – muvaffakiyet veya hüsrana yolunu- çok kere biz tayin ederiz. Kocalarımızın zaman zaman kırılan maneviyetini tamir etmek, hayat ve muayişet mücadelesi için muhaç olduğu kuvvet ve azmi vermek bize aid bir vazifedir. Hatta daha ileri giderek diyeceğim, bir erkek ne kadar yüksek ruhlu ve münevver olursa kadından o kadar fazla tekayyüd, o kadar fazla ihtimam ve muavenat bekler.

Zevclerimizden beklediğimiz muhabbet, emniyet, şefkat, hürmet gibi şeyleri onlardan kendi gayret ve ihtimamımızla almamız lazım gelir. Bunlar bir elmas, bir ziynet gibi hediye ve atıye kabilinden şeyler değildir. Yukarıda da söylediğim gibi sen aile hayatına daha yeni girdin. Munise. Hayatının en büyük inkilabını geçirmekle meşgulsün. Pek çok tereddütlerin ve müşekkillerin olacak. Onları bana –hatta istersen mubalağa ederek- yaz, ben de sana mektubularıyla düşündüğümü söylüyeyim, yaralarına çare arayım. Böylece hem gıyaben görüşmüş,

derdleşmiş oluruz, hem de büyük abla vazifelerime devam etmek saadetini bana vermiş olursun. Mektubunun biraz aşağısında diyorsun ki: “Evimizden, doğduğum yerden ve senden ayrılmak beni çok hırçın ve bedbin etdi, yalnızlığı seviyorum. Gizli gizli ağladığım saatler oluyor. Kocamın bunda hiç bir taksiri olmadığını biliyorum. Böyle olmakla beraber ona karşı içimde sebepsiz bir kin var. Mamafih zann etmeki bunu izhar ediyorum. Hayır bi’l-akis ...”

Benim gönül sırlarını henüz bilmeyen zavallı saf ve temiz Muniseciğim. Hiç zann ediyor musun ki insanın gönlünde bir kederi olsunda onu izhar etmesin. İnsan sözlerine hakim olabilir. Fakat halindeki kırgınlığı, gözlerindeki gölgeyi, yanağındaki yaş izlerini, dudaklarında ki muratı, hulasa bütün şahsında ki kızgınlığı ve bezginliği nasıl saklayabilirsin? Ağır bir akşam gölgesini bir yere gizlemek imkanı olur mu?

Uzun tehayyüller, bedyenlikler, ancak pek nadir olan ihtiras aşklarında kadına bir cazibe verebilir. Fakat mütevasit bir hayat yaşayan bir aile için bu haller bir dirliksizlik ve inhilal mukaddemesinden başka bir şey değildir. Erkek, evini ve ailesini sevmek için yalnız bir şey arar: yaşamak zevki. Bu kelimedede ki sır ve sihri mümkün değil daha anlayamazsın Munise. Yaşamak zevki öyle bir şeydir ki ne server, ne aşk, ne ziynet, ne şöhrat hiç bir şey onu temin edemez. Bir aile ocağına hararet, ziya ve hayat veren bu şey zevcenin gönlünden bir münebbi gibi kaynar.

Hayat ve muayişetin yorub üzdüğü bir erkek, evine girdiği zaman bu ılık ve munis havayı arar. Zevcesinde herşeyden evvel gülergüz ve yaşamak zevki hiss etmek ister. Yaşamaktan zevk alan şen ve memnun bir kadın çehresi kadar erkeği dinlendirecek, maneviyatını tamir edecek hiç bir şey tesavvur edemem. Zevcenin saf neşesi, lekesiz bahtiyarlığı, sade şenliğiyle dolacak bir ev, erkek için en emin bir melcedir. Kadın bahtiyar olmak için zevcini bahtiyar etmeğe mecburdur. Fakat onu bahtiyar etmek içinde, yine kendisinin bahtiyar olmasından –bahtiyar görünmesi diyorum, hakikaten bahtiyar olmasında başka çare yoktur.

Sevdiğimiz bir kimseyi memnun ettiğimizi gördükçe gayretimiz, hüsn-ü niyetimiz artar. Onu daha ziyade memnun etmek için fedakarlıklarımızı her gün daha ziyade arttırmak ihtiyacını duyarız. Böylece zevcesini bahtiyar ettiğini gören bir erkek kendini magrur ve iyi his eder; zevcesine müebbed bir minnetle bağlanır.

Ne istediğini bilmeyen, gönlünde muharrem dae’üs-selalar yaşatan, hayattan imkansız saadetler bekleyen, hulasa mayeştinden memnun görünmeyen kadın, bir aile ocağı için en büyük tehlikedir.

Aşkın rabıtası ebedi değildir. Vazifenin de müebbeden insanları bağlayacak bir kuvvet olmadığını itirafa mecburuz. Şu halde zevc ve zevce arasında mütekabil şefkat ve emniyet, mütekabil fedakarlığa ihtiyacdan daha emin bir rabıta yoktur. Bu rabıtayı ise kadının ocağına göstereceği şen merbutiyetden başka bir şey temin edemez. Binaenaleyh yeni muhitini yadırgama; evini, kocanı sev; luzumsuz hüzn ve tehayyüllere gönlünde yer verme; yaşamak zevkini duyan bir insan mutlaka iyi bir insansır, Munise. Yaşamağı seven kadın, kocasını sever. Evini sever, evine aid olan herşeyi kedilerinden, papağanlarından, mutbağının ocağına kadar her şeyi sever. Yalnız şu var ki bu yaşamak zevkini hoppalık, hafiflikle yahud huvedgamlıkla karışdırmaman lazımdır. Bunların sahlikesinden sonra daha uzun bahs ederim.

Bu nasihatlarime nasıl itiraz edeceğini biliyorum Munise – “Gönül ağlarken göz güler mi?” Darb-ı müsellini hatırına getireceksin; bunu bilemen, göz ağlarsa gönülden mutlaka ağlar. Binaenaleyh her şeyden evvel gözü ağlatmamaya çalışmak lazımdır. Zaten saadet ve felaket bir azda telkin meselesidir. İnsan etrafındaki şeylere alakadar olursa, “Onları seviyorum, onların içinde bahtiyarım”

kendi kendini ikna edebilirse yarı yarıya mesud olmuş demektir; ötesi kendiliğinden gelir.

Yeni kurduğun ve henüz tamamıyla ısınmadığın aile ocağının bahtiyarlığı için sana ilk tavsiyem budur: yaşamak zevkini duymak ve etrafındakilere duyurmak.

Sana artık sık sık mektub yazarım.

12- Sedad Simavi. “Veliahd-ı Saltanat Devletlü Necabetlü Abdülmecid Efendi Hazretleriyle Mulakat,” *İnci*, no. 9, Teşrin-i Evvel, pp. 5-9.

Velihad-ı saltanat hazretlerinin Türk kadınları hakkındaki ihtisasatı – kadınlarımızın bugünkü tarz-ı telebbüsleri- Türk kadınlarının asar-ı edebiyesi – vatanımızda sanayi-i Nefisenin istikbali- müşar-ı aleyh hazretlerinin (İnci) hakkındaki takdir-i karane teveccühleri: (İnci), mader-i vatanın sinesine layık bir cevherdir.

Handan-ı Osnamiye’den şimdiye kadar hiç bir şehzademizle şerefyat olmadığımdan, istirahatım üzerine, veliahd-ı saltanat devletlü necabetlü Abdülmecid Efendi hazretleri tarafından kabul buyrulacağımı tebşir eden telefon darbesi karşısında tatlı bir heyecan düşmüşüm...

Latif bir meşhureden geçerek mermer bir sahanlığa açılmış bir büyük kapıdan Araplar “ka’a” tesmiye ettikleri çini döşenmiş, Türk halılarıyla bezenmiş bir havluya dahil olduğum sırada beni iki mütebessim yaver birden karşıladı. Bu istikbalden kendimi müşfik ve samimi bir muhitde bulunduğumu anladım. Havlunun ortasında müstatil göbeğinde Türk ve garb tarz-ı mimarisinde kayt-ı mahirane oyulmuş bir kubbecik bulunan lekesiz beyaz mermerden musnevi bir havuzun etrafında Hereke halıları, kaplan portları üstüne dizilmiş renkli ve hasırdan kanape masalar ile yeşil iri palmyelerin altında samimi musahabe köşeleri tertib edilmişdi. Havlunun sol tarafından iki beyaz sütun ile ayrılmış bir girintide tahminen bir buçuk metre yüksekliğinde oyma mermer kaidenin üstünde Mecid Efendi Hazretlerinin peder-i mefkur ve mükerrerleri Sultan Abdulaziz Hazretlerinin asamet-i tabiyenin 3/4 nisbetinde at üstünde tuncdan dökme heykelleri havlunun manzara-i şarkiyesine bir renk-i diğer vermekle beraber heyet-i umumiyeye derin bir muhabbet bahş ediyordu.

Yaver Beyin delaletiyle sağ tarafında bir ortaya girdik. Burası bir meşhur-ı nefayis idi. Ve hele evvelada göze çarpan iki temsal hiss-i ubuvvet, iki nefis levha idi. Bunlardan biri zat-ı necabetpenahiler necel-i mükerrerleri şehzade Ömer Faruk Efendi hazretlerinin bundan bir kaç sene evvel yapılmış bir tasvirleri, diğeri kerimeleri bir derh-i asalet ve letafet olan beş yaşındaki “Derşahver” sultanın resimleri idi. Bu iki levha bi’z-zat veliahd-ı saltanat Hazretlerinin eser-i hüner ve irfanları olduğu, levhalarının bir köşesinde sade bir ressam tevazıyla vazi ettikleri imzalardan anlaşılıyordu. Bu iki tabloda da hem eser, hem müesser ve hem müesser-i aleyhenin letafet ve asaleti en muhommel bir turdan en gizli bir renge kadar iyon idi. Hele o pek güzel mini mini sultanın ayak ucuna atılmış, bir gülen resmi hem pederlik gururunu ve hem hüneverlik zevk-i selimine mütevazi, fakat ne tatlı izhar ediyordu.

Maruken koltukda, elimdeki kahve fincanını baz-ı tüller içinde saran sigaramın dumanları arasından sair-i levhaları orada bulunan iki piyanonun yanlarındaki notaları ve sair-i nefayis sanatı tedkik ederken bir “bey” narin ve şirin bir temenna etdi ve “buyurunuz efendim” dedi.

Oh! Ben bu mahal-i fikr ve sanatde ne mesud idim. Buraya doyamamışdım. Şimdi bu istigrak-i muvakkitin tesiriyle huzur-i necabetpenahilerinde lakırdımı şaşırırsam... Usule mugayir bir hareketde bulunursam...

Delilimin arkasına düşdüm. Geniş merdivenin basamağını atlarken arkama bakdım. Sol tarafda salis-i celi yazılı levhalarıyla, üzerlerine kufi “An-ı Allah yemer bi’l-adl ve’l-hasıl” işlenmiş kurunişleriyle sediri, manidarıyla bir ruhaniyet ve milliyet-i muhaffili gözüme ilişdi, “Ah eni neye bu odaya, bu odayada götürmediler” diye bağırarak istedim. Fakat bu telaşımda haksız idim. Çünkü o güzel sarayın sade ve zarif mefruşatının yüzde seksanı berusenin, hamanın, şaman-ı yerli kumaş ve eşyasından mürekkeb ve milliyet zevki, Türklük muhabbeti her bucakda nemayan idi. Merdiven sahneliğinde ki büyük levhalara bir göz atdıktan sonra yukarı sofaya çıkdık. Gözüme ilk işen, medahalik iki taraf duvarlarına mevzu zat-ı hazret hilafetpenahi ile veliahd hazretlerinin büyük pederi sultan Mahmud-ı magfur ile ab-ı mükerrer necabetpenahileri cennet-i mekan Sultan Aziz’in at üstünde cesamet-i tabiyede tasvirleri idi. Sultan Aziz’in bir emvene-i millet olan o hürmet-i ferma ve azamet-i nema muhibh ve necib Türk simasının tesir-i (?) unutamayacağım. Bana refakat eden “Bey” kulağıma doğru teveccüh ederek usulca “efendimizin eserleridir” dedi.

Bu bediaların karşısında aynı zamanda, hem bir veliahdın ve hem büyük bir üstad-ı hünerin huzuruna çıkacağımı naladım. Karşıma tesadüf eden eski Türk silahlarından duvara talik olunmuş iki kümenin altına, sehpalara üstünde bir kaç sırmalı Türk ve Tatar haşaları vazı olunarak tarih-i ceddimizin küçük bir sahifesi açılan o köşeyede bir göz atdıktan sonra sağda duvarları zarif, mavi çiniler ile müstever sedli, sedirli, hücreli tamamiyle Türk ve şark esvabıyla döşenmiş salona girdiğimiz zaman, pencereden bağçeye bakan veliahd hazretleri bize dödü gözlerinden bir ibtisam-ı munevver ve fatin parlayarak mültefet ve mütevazi bir tür gizin ile “buyrunuz” dediler, karşılarında bir yer gösterdiler. Esbah-ı ziyaretime dair beyanatıma lütfen “İnci” hakkında kelimat-ı takdiriye ile mukabeleden sonra diğer suallerime dahi bir vech-i ati cevapları ihsan buyurdular:

- Türk kadınları hakkında efendimiz ne düşünüyorlar?

-Vatanadaşlarımızın kısm-ı zarifinden bahs etmek için lisanımızın en ahenkdar edebiyatımızın en rekik sınaıyla tezin etmem lazımdır. Türk ve İslam kadınları, tahammülleri ve şefkatleriyle saf-ı ikadleri, incelikleriyle ve terakkiperverlikleriyle marufdur. Bu husuletleri, sanırım, Türk ilinin en ücra köşesinde azalet gezen veya pa-yi tahtında en mütene konağıyla harem-i neşin bir kadınında, ayn-ı halde bulursunuz. Bu kıymetli hasiletler, tahsil ile tenmiyye edilmelidir. Nice kadınlar ile erkeklerin tahsili arasında gaye itibarıyla fark vardır: Kadınların tenvir-i irfanı selamet-i nesil maddesidir; erkeklerin ki ise temin-i menfaat meselesidir. Ana kucağında salim yetişmeyen bir çocuk cemiyet için mefid bir ensar olamaz. Ana kucağı ilk bir darü’t-tamsildir, darü’l-muallimin sonra gelir. Kızlarımızın terbiye ve tahsilinde umumiyet itibarıyla üç gaye, üç derece gözetilmelidir: Evvela: İslam Kadını; Saniyen: Ev kadını; salisen: millet kadını yetiştirmek.

Kadınların içinde ve esrarengiz ruhlarında terbiye-i diniye en hakiki bir makes bulur. Bir kadın neye tapındığını, ne biçim tapındığını, kuranını, namazını, niyazını, İslamın fezailini ve bu mercihetin sebeplerini, islamiyetde kadının ehemmiyetini bilmelidir.

Ev, aile kadını olmak ise, fikrimce, bir tahsil-i idadi neticesidir. Bunda herşeyden evvel yemek pişirmek, dikiş dikmek, çocuğa bakmak, hıfz-u sıhha

görmelidir. Yemek pişirmek ve çocuğa bakmak kıyafetlerini bir küçük sultandan itibaren bütün cins-i latif bilmelidir. Dikiş ve biçki bilmek terzi olmak değildir.

Bir koyunun ne tarafından kıyma olacağını, bir helvanın meyanasını, bir reçelin kıvamını öğrenmek, mutlaka aşçılık etmek mi demektir?.. Mamafih mevki-i ictimaisi ne olursa olsun akşam yorgun, bezgin istirahatgahına çekilen bir aile pederinin hatta refika-i hayatının kendi eliyle hazırladığı bir çerezi sofrada gören bir hükümdarın bile enşarane yapan olamaz sanırım...

Hepimiz insanız, hepimizinde düşünülmeğe, sevilmeğe ihtiyacı var; bu fikirlerimden hanımlar incilmemelidirler. Yemek ve giyinmek hayat ve saadet meseleleridir. Kadınlarda min-araf-i ileyh idame-i hayat ve saadete muekkildirler. Bir güzel libas bir şiir olduğu gibi bir nefis yemekde bir şiirdir. Şimdi de şairlerimi gücendirdim dersiniz?..

Üçüncü safhada millet kadını olmaktadır. Bu ise vasi bir sahadır, bu sahada kadın hıfz-ı sıhhadan tababete, ilm-ü halden felsefeye kadar çıkabilir; ressam, şair olur; avukat, tacir olur, ne isterse olur. İlm-in, istidadın nihayeti bulunamaz. Fakat her milletde bu müselli kadınlar mahdud ve müstesnadırlar ve mensub oldukları milletlerin medar-ı iftiharındırlar. Lakin bu mevkie eremeyenlerde her halde münevver bir valide, iyi bir zevce olmakla muzafferdirler sanırım.

- O halde Türk kadınları, Avrupa kadınları gibi mebusluğa ve diğer ali-i mevkilere yükselebilirler mi?..

- Niçün yükselebilirler mi diyorsunuz?.. Kadınların fitretdeki mevkilerine nazaren burada yükselmek tabirini caiz göremem. Bedayet-i İslamda Türklerde, garblerde kadınlardan ne kadar siyasi ve ilmi simalar görünmüştür. Bi'l-hassa kadınlarda fikir-i intizam erkeklerden daha ziyade odluğu kabl-i inkarmıdır? Kitablarını, elbiselerini oda içinde oraya buraya karma karışık bırakan erkeklerden kadınların itabına uğramamış kimse var mıdır?.. Fakat nisvanın siyaset gibi pürüzlü ve üzüntülü işlere karışmaları Avrupa'da bile yenidir. Bakalım, her hanım kadınlık serir-i ihtişamında inub mebusluk kürsü-i istizahına geçmek isteyeyeceğimi?

Bir gün harif-i nisvandan bahs edilirken, pek hürmet ettiğim bir büyük kadın, bana, "kadınlar başlarını açmadan, kafalarını süslemelidirler" demişti. Burada ki süslenmeden maksad, ziyet-i ilm ve irfandır değil mi?

- Kadınlarımızın bugün ki tarz-ı telebsümleri muhazır-ı takdir-i alileri oluyor mu?

- Bir milletin kadınlarının hale ve istikbale aid telebsimlerinde anane ve erf-i mazinin daima mütekamil bir numunesi görünmelidir. itikadındayım.

- Türk kadınlarının asar-ı edebiyesi hakkında fikr-i necabetpe nahilerini anlamak kabil olur mu?

- Doğruca fikrimi söylemek lazım ise ben, kadınlarımızın konuşmalarını, yazmalarına tercih ederim. Sanat tahrirlerinden ziyade sihr-i ifadeleri calib-i nazar olduğunu ida etsem haksız çıkmam sanırım. Ben muharrire ve şairelerimizden ipekden, zinilerden biri bizde kadınlar erkekleri taklid ede gelmişlerdir. Söylerken bir bülbül, yazarken bir tavus oluyorlar, halbu ki tavusun süsi güzel ise de, sesi çirkindir. Şimdi bile Halid Ziya, hatta Ahmed Midhat merhumu taklid eden kadınlar görüyorum. Tasvir başka minyatür başkadır. Hanımlarımız düşündükleri gibi, konuştuıkları gibi rekik ve narin yazsalar müştaki olacağımız nefiseler meydan gelir.

- Vatanımızda sanai-i nefisenin istikbali hakkında ne düşünüyorsunuz, Galata Saray Resmi sergisine iştirak eden ressamların ne müktederleri zat-ı necabetpenahilerince hangileridir?

- Vatandaşlarımın her şube-i malumatdaki istidadlarından emin olduğum gibi resmin terakkisindende eminim. Muşahir-i şairadan, mesela Nedim ile Nefi'den birine daha muktedir demek mümkün olamadığı gibi maaruf ressamlarımızdan birini diğerine tercih etmekte kabil değildir. Hepsinde ayrı bir fazilet, bir kudret-i sanagarane mevcuttur. Kendilerinin tanıdıklarından daha yüksek olduklarını temin edebilirim.

- Afv-ı necabetpenahilerine iğtiraren kestehane son bir sual daha mesaide buyururlar mı?

- Sorunuz.

- (İnci)nin şekil ve mündericat, karin-i takdir-i ali olacak bir halde midir?

- Narb-i umumi felaketinden mütevelid vesaitsizlik içinde böyle zarif ve nezih bir risale neşrine muvaffak olduğunuzdan dolayı sizi tebrik ederim.

Zat-ı necabetpenahileri burada bir parça durdular ve bir tebessüm-i teşvik-i amiz ile ilave buyurdular:

- İnci, mader-i vatanın sinesine layık bir cevherdir.

Bu asıl vezaif ve latif cümle-i teltifkarane üzerine revmal şükran olarak huzur-u devletlerinden ayrılmak için musade taleb eyledim, ve sofaya çıkarak merdivene doğru ilerleriken karşımda renk-ü nurdan mürekkebe şiir, kerime-i necabetpenahi “Derşahvar sultan”dır. Beş yaşında tahmin olunan bu sultan-ı melahati görünce bir hiss-i tekrim-i kalbi ile eğildim, selam-ı hürmetimi kemal-i zerafet ile redd etdi. Düşündüm: “aman ne nefis levhe-i hüsn, ne güzel isim: derşahval. Gazetemın asıl şimdi ism-i müsemmasına mutabık olacak.” Bu hazineye nail olmak üzere büyük bir cürret, bir gazeteci cürretiyle geri döndüm, Hanpa-i necabetpenahilerinden bu küçük sultanın (İnci) karieleri için bir fotograflarının ihsan buyurulmasını istirham etdim. Lütfen esef buyurdular.

Selamlık dairesinde mehdum necabetpenahileri Ömer Faruk Efendi Hazretlerine tesadüf ederek kendilerinden de libas-ı askerileriyle bir fotograflarını ihsan buyurlamalarını rica eyledim. Aramızda şu kısa mukaleme cereyan etdi:

- “İnci” bir güzel kadın gazetesidir, bense bir askerayım. Kuyumcu dükkanında kılıcın işi olur mu?

- O kılıc mersi olursa veya bir kıymet-i tarihiyesi bulunursa hem bir mücevherci salonunda ve hem bir hazinede yeri vardır.”

Bu ısrarımız üzerine genc ve dinc prensimizde bir resimlerini ihda buyurdular ki bu nushada onunkini de tezin-i sahife eylemek saadetine nail olduk.

13- Emine Semiyye. “Hayat-ı İctimaiyede Kadın Mevkii,” *İnci*, no. 10, Teşrin-i Sani 1335 pp. 5-6.

Her devre göre (Kadın Mevk-i İctimaiyesi) başka şekillere girmiştir. (Adem oğlu) sürü halinde yaşarken kadınla erkek arasında büyük bir fark yokmuş. (Karun-ı evveli)de ailelerden müteferid (cemiyetler) husule gelince teşkilat-ı bedeniyesi boğuşmaya daha kabiliyetli olan –erkekler- insan muhasimlerine ve hayvanat-ı müfteriseye karşı durmak mecburiyetinde kaldıklarından yuvalarına aid işlerini kadınlara bırakmışlar, yavrulara karşı muhabbet duygusu (sevk-i tabiye) derecesinde (analık) kudsiyetine itila edince –kadınlar- artık yuvalarına tükenmez bir sadakete merbut kalmışlardır. (Beşer)-i ictimai kıyafetlere daha ziyade sokuldukca –kadınlar- hukuk-ı tabielerini tedrici (derece) gayb etmişlensede, daha inceleşen zekaları ve daha güzelleşen cismaniyetleri hasbiyle erkekler üzerinde orduların muvaffak olamayacağı müesser zaferler hakimiyetler kazanmışlardır.

(Asuri) ve (Küldaniler) devrinde müteadid zevcat olmakla beraber (Kadınlık mevki-i ictimaiyesi) mevcut etmiş; Musul tarafındaki harabelerde ailelerin (harem ve selamlığa) benzer iki dairesi keşf olunmuş, fakat onlar kadınların namahrem add olunmasından değil, bi'l-aks zevcinin gububeti (yok olduğu zaman) esnasında erkek misafirleri kabule mahsus imiş. Bundan anlaşılıyor ki:

O zaman kadınlarının (şimdiki bu duvarlarımız kabilinden(sınıfından) olan) daire ve odalarına izinsiz girilmek caiz görülemeyecek kadar hayat-ı ictimaiyede fahir (onurlu) mevkileri varmış

(Asuriye) kraliçesi (Semiramis)in fuhuşu ve tesisi, (Moğol) kraliçesi (Alango)nun nurdan hamile olarak evlad getirmesine milletini inandıracak kadar nüfuz-ı manevi sahibi bulunması, (Kartacana) şehrinin banisi (Didone)nin tedbiri, (Kiherso)ni evlendiren melike (Kumiris)in maharet ve secaati ve bunlara memail daha bir çokları (Karun-ı evveli) miz ayasından olan kahramanlık ve müesseslikde kadın simalarının da bize tanıtıyor.

(Kahramanlık) sıfatından sonra (kadınları) muhabbet mevkilerinde görüyoruz hele Yunanlılarda bu mevki o kadar yükseliyor ki...

Kadın- iclas edildiği aşk tahtından uça uça semavete çıkıyor... Ve orada en parlak yıldızlara temassül ediyor!!!

Şimdi bize pek tuhaf gelen bir şey söyleyeceğim:Bu derece balaya çıkarılan kadınlar aile nisvanı değildi.Edib, şair hatta filazofların pürseteş ettikleri, kahramanların hakpayelerine yüz sürmeyi şeref saydıkları güruhi idi!!! Ama onları şimdikiyle kıyas etmemeli...

Harbden evvel Paris'de bulunuyordum. Eski Yunan kadınlarını temsil eden (lizstrada) ismindeki piyesin oynanacağı ehemmiyetle ilan edilmişti, ben de gitmişdim, piyesin mevzui:

“Birinci perdede –Atinalılar’la Ispartalılar arasında geçen uzun bir muharebe zamanında musadif olub Atina’da vuku buluyor. Kumandanın zevcesi (Lizistrade) şehirdeki bütün kadınları toplayarak muhim bir konferans veriyor. – İdame-i dirayet için ara sıra ve kısa bir müddet kalmak üzere vatanlarına avdet eden muharibleri evlerine kabul etmemegi de harbi neticelendirecek bir çare olarak gösterib cümlesinden sebat istiyor;

Koyu renk tüllere bürünmüş, mahcub türlü aile kadınlarının musteviriti hilafında – dekolte giyinmiş, mücevheratı müstagrık, vekarlı edalarla heraman aleftelerde beraber bulunduğu halde bütün kadınlar bu teklifi kabul ve yemin ediyorlar.”

İkinci perde – kahramanların avdetini ve zevceleriyle bir çok münakaşalarını... Sonrada müttefik-i nisvanın hanelerinin kapularını zevclerin suretlerine şiddetle kapadıklarını gösteriyor...

Üçüncü perde: Erkekler aleftelere düşerler oradanda yüz bulamazlar.. Hatta ısrarları pamuk gibi ellere tutuşturulmuş saçlu süpürgelerle koğulmalarına sebep olur!!!

Dördüncü perde - : aleftelerin metanet ve ciddiyetine rağmen baz yeni izdivac etmiş genç kadınlar sevk-i tabiyle yeminlerini bozarlar. Bi’z-zat (Lizistrada) aşkı ile mabedde görüşür!... O aralık (Mütevra) heykeli düşüb kırılır” buda aşka edilen güfrandan dolayı (Venüs)ün gazabına hamil edilerek (Muhasamate nihayet verilmek şartıyla) erkek kadın barışmağa razı olurlar.

Hulasa aleftelerin sebatına rağmen yeknesik bir aile hayatını yüklenen kadınların yeminlerinden haniş olmaları –terbiye-i ictimaiyenin büyük bir tesiri yüzündendir.. Zira o zamanın aile nedenleri- yalnız evlad yetiştirmeğe ve hane

işlerini görmeğe yahud esirlerine gördürmeğe münhasır, ilimden, aşkdan ve ziyetden mahrum bırakılmış olduklarından (İnsanlardaki mani olunan şeylere ihmak-ı istidadı dolayısıyla) hakk-ı hasatlarını gizli ve kirli bir tarzda alabilmek mezaletini irtikabda muzatter kalmışlardır..

(Kurun-ı vusatı) de garb kadınlarının siyasi ve şayan-ı hayret entrikaları (Mediçiler) ve (Katrabenler) suretinde tezahir eder. İctimai mevkilerinde (Madam Pompadur), (Lavalier) ve daha birçokları meşhur-ı aşkda kraliçelik etmişlerdir. Arablara gelince: Evailede onların kadınlarında (şiir ve aşk) kisvesiyle maruz oluyor. Fakat o (şiir) pek ince ve pek saf, o (aşk) da pek semavi ve pek sadakatlidir. Arab neşideleri okunurken samai zevk-i lezzet ile dolar!

İslamiyetden sonra Emeviler devrinde (kadın) yine aşkdan ayrılamamış... Ancak teessüble gözetilen nesb-i şerefini lekedar etmemek gayretiyle –Arab Kadınları- ulviyetden uzaklaşmamışlardır. “Meşhur şair –Ebunevasi- aşkıdaki ruhaniyeti kifae-i mükerrimeye alın sürmek derecesinde kudsi bulduğu için aşık olduğu edeb-i cananın didarını ve ilhane-i temeşa edebilmek emeliyle onun hacca gittiğini haber alınca kediside yola düşmüş..”

Abbasiler zamanında ise İranın (kadınları muhakkir edub bırakan) tasibi! Hür ve necib Arab kumundada sirayete başlamış; ihtiyar halifeler ise müşhiyata hazır etdikleri genç ve güzel zevce ve cariyelerini ziyade kıskandıklarından (kadınlık hukku-u tabiyesiyle beraber) harem namını alan süslü muhabeslerde tıkıla kalmıştır. Artık (kadınların o evvel ki vakarlı güzellikleri (yetmiş kat cennet-i libası içinde görünen) hürilerin esir-i tenleri gibi örtüldükçe urbanlaşmış. Ve bu ürbanlıktan mütevelid nazlar ve işveler arasında kadınlık fazileti) boğula boğula zevale yüz tutmuş!!!

Mısır’daki Halife-yi Abbasiye zamanında ise bu inhitata bir az mukabele eden zehd-ü tekevvi ile meluf ulema kadınlar zuhur edüb (hayat-ı ictimaiyede) yer bulmuşlardır. “Melik Zahir Bibers kerimesi (Nezkorpay Hatun)nun Hicri 674de yaptırdığı ve yüz seneyi mütehaviz mevcudiyetini muhafaza eden (Rebat ü'l-Bağdadiye)de (Fatmabint Abbas ü'l Bağdadiye) ve daha bunun gibi hayli şiheler ve ulemalar yetişmiştir.”

Tarihin eski yaprakları bize iyiden iyiye anlatıyor ki her milletin seviyesine göre (ictimai hayallerinde) kadınları yer tutmuşdur ve hangi kavim kadınına ehemmiyet ve hürmetle görmüşse fazla itibar bulmuş ve fazla terakki etmiştir.

Eski Romalıların metin-i ahlakları (kadınlarının terbiyeli olmasından) Yunanlıların şiirlerindeki nezahat ve heykellerinde ki o bedi-i melahat (kadınları mabudeler makamında isadlarından) Kartacalıların sebatkar secaati (üç senelik muhasıra esnasında saçlarını kesub yaylara kirış yapan) kadınlarının fedakarlıklarından mütehasıldır.

Yukarıdaki müservedatımızdan (kadınların cemiyet-i beşeriye muhabbetine olan tesirleri) inkar kabul etmez hakikatlerden bulunduğu anlaşılırsa da onu çizenlerin yine erkekler olduğunu asla unutmalayalım!!! O erkekler ki bazularının kuvvetine güvenerek kah dişileri bağlamak, kah mabudeler mertebesine ala etmek gibi öcle hasis arasında gezdirmişler. Şu kadar ki –onları kehar ellerinde evirub çevirmek istedikce bi'l-akis kendileri- o muazır ve narin ellerde oyuncak olmakdan kurtulamamışlardır. Erkekler şiddet ve kuvvetleriyle bazen de nevaziş ve bezl-u ihsanlarıyla kadınları mağlub kılmışlarsada (Kadının malik olduğu fehm ve zekayı) mahv edememişlerdir.

İşte o –zeka- bugün kadınlara hukuk-u mağsubelerini istirdada iktidar bahş ediyor! O hukuk-ı mağsube ise yeni medeniyet güneşinden taşub artık erkeklerin gözlerini yakmağa başlıyor!..

Gelelim biz (Türk kadınlarına):

Asya'nın secaatle (yüreklilikle) meluf hür kadınları –Ertuğrul Beyin muhterem ve alişan haremî (Hayme Ana)dan sonra çokluk görülememiştir. Ertuğrul Bey Anadolu'dan geçerken gaza ile meşgul olduğu zamanlar yerine (Hayme Ana)yı bırakır, meşarü'l-ileyhde bir kaya üstüne çıkub ecbab-ı mesalihin sözlerini dinler ve hakca hükümler vermiştir. (Bilun Hatun) –ki Nilüfer sultandır-lahusalık zamanında bile atına binerek hududu muhafaza koşmuşsada, onun asıl Türk olmadığı malumdur; yani sultan Orhan'dan sonra yavaş yavaş (kadınlık alemimiz) sönmeye başlamıştır... Onun yerine geçen (sefa-u müştehiyat) alemlerinde millet bünyesinde ahlaksızlık, tenbellik aşılana aşılana insanlarımız (maddeten olduğu gibi manen) magdur ve mesul bir halde yetişmeğe başlamıştır...

İşte Türkler kadınlarını aralarından çıkarub kafes arkalarına almakla kendileride (hayat-ı ictimaiyeden) müstefid olamamışlardır! –Milletimizin bu öksüzlüğü ise- eski faziletlerimizden pek çoğunu gayb ettirmiştir...

Erkeklerimiz ictimai mevkilerini kadının meftur olduğu şefkat ve zerafetden) tahliye edince harb-ı huşunet(kabalık) ve reculliyet gururiyle yalnız kaldığından (Osmanlı devleti) en şevkatli ve en adil zamanında bile bin dürlü su-i tefsirlerden kurtulamamış ve daha o zamandan inhitata(aşağılanmaya) namzed olub kalmıştır.

Bundan sonraki makalemde (Ustad-ı muhterem Hüseyin Rahmi Bey efendinin hakkıyla tarif buyurduğu tuvaletli, guguruklu, edalı) hanımlarımızın bu yoldaki inkişaflarına asıl giymek, ve ne gibi bir amel-i müessirin sebep olduğu ve bu kadın inkilabımızda gözlerimize batan mariz ruhlu kızlarımızın tedavilleriyle şefayat olmaları çaresini mevzu-i bahs edeceğim.

14- Ahmed Hikmet. “Hanımlarımız Kürsüde,” *İnci*, no:11, 1 Kanun-u Evvel 1335, pp. 4-5.

Hanımlarımızın mebusan kürsüsünde sağ el yukarı kalmış, carık harmonisi havalanmış, saçlar kabarmış olduğu halde Flemenkin kraliçesinin cava kadınları hakkında nutkunda cevab verir gibi tehayyül edenler bu hususda ceridelerimizde (gazetelerimizde) hayli sözler söylediler. Bu da fal-i hayrdır (uğudur). Bu tasvir bir gün tehakkuk edebilir. Babalarımızı, çocuklarımızı ayru ayru idare eden kadınlar efrad ve evlad-ı vatan yükünü neden idare edemesinler? Evimizin kilidi olanlar hududlarımızın işine neden karışmasınlar?

Hanımlarımızın “name”yi, ruznameye, istiğnayı, istizaha, kanunnağmeyi kanunname müzekaratına tahvil ve meclis –aralığı ara-yı, meclise muhalefete tebdil etmekde pek güçlük çekeceklerini farz edenler aldanırlar.

Erkeklerin kuvveti, kadınların zaafî mebusan sahasında ca-yi bahs bulamaz. Bu meydanda erkek bazusu kadın parmağının zabunudur. Erkek gıllazet ve şiddeti, kadının rikkatt ve şefkati huzurunda.

Harb olmamak için terk-i teslihte ne hacet; kadınların mebus olması, bu ulvi mekturenin tahkikine kafidir. Divan-ı hanede gavga çıkarsada, dünyada harb çıkmaz. Kılıc küçülür, iğne olur. Top ufalır, iğnedan olur. Belki suvari zabitleri hiddetlerinden küplere binerler, belki topcular söz atmak için gazete muharriri olurlar. Belki bütün kumandanlar apoletlerinin sırmalarından sulh bayrağına saçak yaparlar.

Askerlikde bir misal vardır: “Harbden korkanlar ancak ninelerdir.” derler. Nineler, hemşireler, nişanlılar, mebusan mücadelesinde söz sahibi olunca evladlar, kardeşler, yavuklular hayatlarından emindirler. Fakat bütün dünya yüzündeki

bütün meclis-i mebusan azaları erkekli, dişili olmak şartıyla... Bu dişilerin dişli olacaklarına kaniyim. Zaten dünya yaradılalı kadınların cebre diş biledikleri malum bir kifayettir.

Bana kalırsa kadınlardan mebus olmasına o kadar ehemmiyet vermem. Fakat ayan meclisinin ekseriyatı kadınlardan intihab ederim. Çünkü mebusların taşkınlıklarını teskin edecek ayandaki hanım efendilerdir. Rivayet ederler ki Gürdestanda iki kabile yekdiğerleriyle harb ettiği zaman aralarına gayet güzel bir kadın girerek kollarını çalebsa şeklinde kaldırıncı, muharibler kılınlarını indirirlermiş.

Hükümet işlerine kadınların, mevkilerini diyemem, zaten mevkileri yüksektir, vazifelerini daha ileri götürürüm. Alemin selameti için meclis-i vukelayade bir iki harem idhal edersem o vakit siyasetde muharrem bir şey kalmaz ve işte ancak o zaman huffi muahedeleri, gizli tefakünamelerin Mister Vilson'un arzusu ve teklifi vecihle, kalkacağına emin olabiliriz. Fakat ne mebusan ve ayan meclislerinde ve ne vukela heyetlerinde cadaloslar kakavanlar görmek istemem.

Maü't-teessüf bana cihanın mebusan meclislerindeki mustakbel-i aza tamamen acuzelerden teşekkül edecek gibi geliyor.

Bundan altı ay kadar evvel Macaristan Bolşevik hükümeti, Avrupa'ya karşı bir teceddüd göstermek emeliyle, İsviçre'ye bir sefire göndermek isteyerek bu mustena siyasi vazifeye Madam "Roza"yı tayin ettiğini gazetelerde gördüğüm zaman hayli eski bir hatıra beni düşündürmüştü.

Muharebeden ikdam, altı sene kadar oluyor. Budapeşte Munevver Kadınlar Muhalifi telaş içinde idi. Avrupa Umum-ı Mustesnalar kongresi Peşte'de ictima edecekdi. Macar kadınları toplandılar. Dünyanın her tarafından gelecek aza-yı zurefa için istikbal heyetleri intihab etdiler. Programlar yaptılar. O zamana kadar sair pa-yı tahtlarda ictimai eden umumi kongrelerden daha parlak olmak üzere bu ictimaa şark kadınlarının iştirakında temin etmek için, muharrir-i acizin tevessutuna (vasita) müracat etdiler. Reiseden bir mektub aldım. İmza "Roza" idi. Bolşevik Hükümeti tarafından Macaristan'ın "Bern" sefiresi tayin olunan Madam Roza. Kendisini görmek lazım idi. İkametgahında ahabdan bir akademi azasına sordum:

- Azizim, dedi, hayvanat bağçesine git, Madam "Roza"nın mahalli ikametini "Yanoş"dan sor.

Gülüştük. Çünkü Yonaş, hayvanat bağçesindeki ihtiyar bir deniz aygırının ismi idi. İrkildim. Bu kadınlık taslayan mahluk ile yüz yüze gelince dostumun ne kadar haklı olduğunu anladım. La-akıl iki yüz kiloluk benat musadan bir sakile, ak saçları kesilmemişde olsa yine kadınlık ile onun münasebetine kail olmak için insanın hiç bir kadın yüzü görmemesi lazım geliyordu. Müstenislerden bu kıymetsiz numuneyi gördükten sonra... İşte o zaman "müstenis" ile "müennes"ın manalarındaki farkı anladım. Yine o zaman öğrendim ki kadınlar ukalalığa tenezzül etmiyorlar. Kongrelere, meclislere dahil olmağa luzum görmüyorlar. Kadınlığın itilası için onların sarf etdikleri gayret daha musmır vadilere münhasır Çevrili. Kadınlıktan çıkmış, hayır, hayır, kadınlığa hiç girmemiş hilkat ucubeleridir ki kadınların hukuku, kadınların hürriyeti diye tutturdukları nakarat sayesinde celb-i teveccüh için didiniyorlar. Kadınlara, bu ucube cins, binat-ı ademden, daha doğrusu, ebna-yi beşerden hiç bir hayr beklenemez.

İşte ben, mebuslarımız, ayanımız arasında bunları görmek istemem. Kadınların intihabate dahil oldukları sırada (?) mevkiinde bulunsam derhal intihab sondukaları üzerine yazılmak üzere şöyle bir hükm isdar ederim:

el-acuz la'ül-yecuz

Fakat Amerika'nın, Avrupa'nın bugün ki vaziyetine bakılırsa hanımları der-ağuş eylemek için meclis-i mebusan kapuları daha pek çok zaman kolları açık bekleyeceklerdir. Fakat el-yevm memleketimizde, hürriyet-i nisvan mücadeleleri neticesinde kadınlarımız daha mebus olmaktan pek çok zaman evvel sokak süpürgesi ve sokak süpürgecisi oldular. İşte en feraklı cihet.

15- Raif Necdet. "Hayat ve Mektublar:Asri İzdivac," *İnci*, no. 12, 1 Kanun-u Sani 335, pp. 9-11.

Sevgili Cuza!..

Şikayetler, şarka has teceyyüb elemeler, serzenişlerle dolu mektubunuzu aldım. Hissiyatınızı, içinde bulunduğunuz muhitin ne güzel, ne tabii ve samimi tasvir ediyorsunuz!.. Hem müteessir oldum; hem de iyi bir intihab yaptığıma kanaat getirmekten mütevelid bir inşirah ile sevindim... Fazla hararet, fazla heyecan bulamadığımızdan dolayı mektubularımdan şikayetgar görünüyorsunuz. Fakat bir az daha ciddi düşünür, o ince ruhunuzun tehessüslerine, teheyyüclerine daha az tevdi-i nefis ederseniz bu hareketimi makul bulursunuz.

Biz zavallı Türkler, hep tesadüfün esiriyiz... Pek nadir olarak tesadüf bizi bahtiyar, fakat ekseriya bedbaht eder.. Size tesadüf benim için güzel bir taliğın nefis bir mukaddemesi oldu. Çünkü ilk bakışta ruhum size ezeli bir aşına çıktı. Sanki sizi ezelden tanıyor, güya sizin hayalinizi senelerden beri kalbimde saklıyorum. Bu, mesud ve layemut bir aşk yapabilmek için ne ciddi, ne feyyaz bir kudretidir?.. Hayatda en canlı, en heyecanlı duygu sevdadır... Bir erkeği dahi yapanda, abdal ve miskin edende aşkıdır, kadındır. Siz şimdiye kadar zahmetler, yibustlar içinde kalmış güzergah-ı hayattan bir meşale-i heyecan, bir şehbal-ı taravet oldunuz... Lakin ben, edebiyatın halesini sarmak için aşka yalnız ruhla değil, dimağımlada sahib ve hakim olmak isterim... İşte bu nükteden dolayıdır ki: mektubularımda kalbime rağmen, fazla heyecanlı görünmemeye çalışıyorum. Mamafih son mektubunuz benim için muhim bir mirahle oldu. Ruhumdan bir katmer daha açıldı.. Beni hayretler, takdirler, teheyyücler, saadetler içinde guşı etdi.. Artık kafiyen emin oldum ki bazı zaruri ivacaclardan sonra ruhlarımız mutlaka şahika-i itilaf ve imtizaci bulacaktır!.. Sizi layık olmadığınız muhitten kurtarmaya cidden azm etdim.. Çok umid ederim ki benim azmim ile sizin iradeniz hem-i ahenk olsun...

Sevimli mektubunuzda fazla seven heyecanı kem edemez, diyorsunuz. Emin olunuz ki ekseriya fazla heyecan gösterenler fazla sevmeyenlerdir... Böyle sevdalar, ibtilalar şehab gibidir.. Birden parlar ve söner!.. Tatmin-i ihtiras için calı, riyakar kelimelerle muazzez kız kalbini ifal bir cinayetdir. Heman iki üç kelime-i pürsetşin seher-u füsünuna kapılan kızları, kadınlarıda mazur görmek düşüncesizliktir.. Onun için henüz bedayetinde bulunduğumuz marecayı fazla taşkınlıklar, tehalülün ve şatabadlarla neşviş etmediğime sevininiz ve şimdiye kadar size metin ve emin bir vasıta-i muhabbet takdim edememeliğimi pek tabii bulunuz!.. Yalnız hüsn-i maddi izdivacda temin-i saadet edemez.. Ruhlar, dimağlar birbirini anlamak, birbirine yapışmak lazım.. Sizinle yalnız muhabere değil, ayn-i zamanda mukalemede etmek, müstakbel saadet yuvamız için uzun uzadıya satar yapmak lazım!. Bazen bir nazara terdif edilmiş bir söz, kavs-i reket ve asalet gibi yükselen bir kaşın şiir-i teyidi ile mana-yı mümtaziyet kazanmış bir fikir, bir kitab-ı hayat ve bir eser-i sanat kadar balığ ve müesserdir. Bazen kirpiklerin füsün-ü ihtizamına takılma bir kelime, gözlerin bir lehaza-i sersenişiyle heyecanlaşan bir

cümle öyle ilahi vecedler ifşa, öyle semavi ilhamlar ihda eyler ki saadetin ebedi tilsimini sanki avucunuzun içinde görürsünüz..

Hulusa size şunu arz etmek isterim ki gayr-ı mesru dıyabından firar ederseniz bana meşru yaklaşamazsınız “Görücülük” gibi mütefessah ve gayr-ı tabii esaslar üzerine istinad eden anane-i izdivacı yıkmak zamanı çokdan geldi, hatta gecdi.. Cemaat-ı beseriye birer uzuvviyet-i ictimaiyedir ki hücreleri ailelerdir. Zesde-i vucid hücrelerden müteşekkil olmayan uzuvviyetlerden ne cüret ve salahatıyla hayat ve kudret beklenebilir?.. Siz nazarlarınızın ve ellerinizi maharet-i teftişiyesi sebaket etmeden bir kumaş bile alamazsınız... O halde nasıl ez-yerden zevc-i intihab edeceksiniz?.. Değil böyle umumi ve bi-mani izdivaclarda hatta müddet-i medide beraber yaşamış, birbirinin ruhunu anlamış, nişanlılar yaptıkları tabii ve mantıki tahlillerde bile bazen adem-i emtizac, hatta iftirak vuku buluyor.. Siz beni gördüğünüz benimle masum heyecanlar içinde iki defa (?)-acele görüşdünüz. Fakat benim ruhumu, benim dimağımı anladınız, benim hayatta emellerime, endişelerime, prensiblerime tamamen nufuz edebildiniz mi?.. Tarz-ı telakkimiz bir mi?.. Ferza çocuk terbiye etmek hususundaki fikirlerimiz, felsefelerimiz yekdiğerine benziyor mu? Acaba ruhlarımız munazır-ı hayat ve tabiatı aynı ahenk-i tehesüs ve teheyyc ile der-aguş ediyor mu?.. Ben sizin şahsiyetinizi, hüvviyet-i maneviyenizi bir nevadın meme emmesi gibi mass ve teshir etmek isterim..

Muhterem ebeveyninizin müteasisane yapışdırdıkları o köhne ve muzırr fikirler, dikkat ediniz, hayatınız ve saadetiniz için serersem katildir. İcab ederse kendi hakk-ı hayatınız, hakk-ı saadetiniz namına ebeveyninizin isyan ediniz.. “Kuzin”nizin o feci izdivac romanı sizi ikaz ve irsad edecek derecede müesser ve hazin değil midir? Ebeveyninin emrine kurbanlık koyun gibi itaat ederek ruhen, fikren kendisi ile taban tabana zıd bir adamla teşrin-i hayat eyleyen o zavallıyı intiharlara kadar sürükliyen kaderin şeamenti karşısında ziyadar bir isyan ile fevran etmemek hiç kabil olur mu?..

Ruhlar, dimağlar tamamiyle birbirini anlamayınca aşk tamam ve mesud olmuş sayılamaz.. Bizim memleketde, her şeyde olduğu gibi, mana-yı izdivac, mana-yı aşk, mana-yı fazilet pek de basit, pek ibtidai-i asyani bir telki ile anlaşılmalıdır. “Nikahda keramet vardır” sözü şimdiye kadar hayyale-i zulmi ile ne kadar budalaları gafal etmiş, ve ne kadar zavallıları, bedbaht ve sefil, istifa-yi hayata mecbur eylemiştir. Fransa üdebasında “Pol Dam”ın bundan beş sene evvel intişar eden “Setefani” namındaki romanını “Jul Bodva” tenkid ederken hatırımda kaldığına göre tahminen şu şayan-ı dikkat mutalağada bulunuyor:

“... hakiki aşk ile yapılan en az izdivaclar Paris’dedir. Ciddi sevda esasına müstenid tahaüller Almanya’da, İngiltere’de, Amerika’da daha fazladır.. İşte bunun için onlar bizden daha zinde, daha kuvvetli ve çok.. Hakiki aşk ki devamlı, ciddi bir tetabük-i eftar ve hissiyat neticesindedir! Yani vazifeye, çalışmaya, büyüen ve müfid işler görmeye sevk eder.. Adi, şehve-yi intilalar aşk değil, aşkın karikatürüdür!..”

Hüsn-ü maddi yıpranır, söner.. Beka-i maneviyetde ruhdadır.. Aşkda yalnız hüsnü, maddiyete ittika ve istinad edenler az bir müddet sonra müşdid bir inkisar-ı hayal ile perişan ve ser-i kerden kalırlar.. İşte bakınız ben sizi, sizin o latif ve cazib simanızı, o zarif ve matbu endaminizi, o nefis ve bülend maddiyetinizi seviyorum hem çılgıncasına, müştakane ve perestşikarane, seviyorum. Lakin bütün bu ibtila-yı ateşiyile, hatta kısmen ruhunuzu, şahsiyet-i maneviyenizi kavur-ı iddiğama rağmen sizinle mutlaka izdivac edeceğim ve mutlaka sizi mesud edeceğim dimeye tamamiyle cesaretyab olamıyorum.. Çünkü, işte masumane itiraf ediyorum, sizin

maddiyetinize müncezib olmak, sizin nefis simanıza, hususiyle sehhar gözlerinize meftun kalmak ruhumun ve dimağının ihtiyacını muebbeden temin için mutlaka kafi bir diman teşkil eder, diyemiyorum.. Zira bir zevce bir az eklerei hassas, mütemevvic ve müteheyyic bir erkek için yalnız maşuke-i ruh olmakla kalamaz; aynı zamanda bir enise-i dimağ, bir nedime-i tefekkür, bir melike-i teselliyet ve bir refika-i hayat olur. İşte bu noktadan dolayıdır ki moderen, daha doğrusu fenni ve emeli bir izdivac yapabilmek için hiss-ü meleb vadisinde uzun uzadıya staj yapmak, medid-i musahabet ve mevasenetler neticesinde dimağımızın ruhumuza vereceği kumandaya tabi olmak lazım!.. Meşruiyeti, mesudiyeti ancak bu gayr-ı meşru zann edilen kumanda temin edebilecektir...

Siz benim çehremi sempatik bulabilirsiniz.. Ben sizin simanıza peresteş edebilirim ve fi'l-hakika saadet için bütün bu hissi, kalbi temayyülleri, ibtilalar lazımdır. Fakat kafi değildir. Çünkü vücudlar, ruhlar arasında incizab-ı muazzam bir kudret olmakla beraber, dediğim gibi dimağlar yanında imlası güç uçurumlar bulunmasına her zaman mani olamaz.. Bu uçurumlar ise kaşane-i saadeti kökünden yıkmak için ne müdhiş, ne bi-iman bir sarsardır!..

Yapacağımız izdivac köşkünün temelini sağlam kazmış olmak için benim sizinle uzun uzadıya konuşmak, anlaşmak teklif-i meşruma karşı siz ebeveyninizin teessüb-i bahs ediyorsunuz... Lakin burada cüretgar bir hatre bu teessübi hiç menzilerine indirmek için kafidir, zann ederim. Böyle kör ve müstebed teessüblere esir olarak eski uslub ve şeriat altında izdivac eden kızların ibda ettiği trajin sahneler, manzaralar pek müdhiş pek fecidir. Yirminci asra ve kadar milli felaketlere rağmen halam-i zulmete itaat, halam-i tabiata, mantıka irfana isyan?. Bizim mili ve ictimai hayatımızda yeniden nazara çarpan hareketsizlik, şetaretsizlik, sönüklük ve miskinlik hep zinde ve mesud aileler teşkiline mani olan şeriat-i izdivaciyemizden, hep aile hayatında bir kabus ağırlığıyla hükümrân olan hava-yi zulmet ve tezadden ileri geliyor.. Hatta daha ileriye gidib bi-perva diyeceğim ki inkiyada ve hürmete layık olmayan bunca hükümetlere şimdiye kadar deliliye ve metvukane boyun eğişimizin esaslı sebeplerinide bunda aramalıyız.. Bizi bitiren, kemiren marizler bu kadar vuzuhla görüldükden sonra hala indikâna çalışmamak pek büyük bir günah, bir gaflet olamaz. Beyhude, pejmerde ananeler, hurafeler yüzünden koca bir milleti perişan ediyoruz... Memleketi fesih bir harabeye çeviriyoruz.. Fi'l-hakika zavallı yalnız maddeten değil, manende bir harabedir. Maddi harabeyi yapan vesaitiyle gözlerimizin önünde.. Her nereye gitsen, Anadolu'ya da olduğu kadar pa-yi tahtımızın sinesindedeki bu harabelerin nişanelerini mebzulen görüyoruz.. Sefalet-i irfan ve manevi emraz-i ahlakiye ile alude manevi harabeler ise ancak hassas ve müşkaf nazarları rencide ediyor.

Vazifesinin selahatini müstebidane ve muhtekimane tecavüz eylenen, mana-yi hayat ve saadeti Avrupa-yi bir zihniyetle idrak edemeyen ebeveyne itaat, fikrime ictimai bir günahdır. O feci intiharı bile emvicenizin kalbini yumuşatmamak için, düşünmeli yarını, o kalb ne müdhiş zulmetler, ne yaşlı itikadlerle zehirlenmiş olmalıdır. Merhamet ve nedamet yerine zavallı şehideye dinsiz gitdi diye lanet yollamak bu asırda inanılamayacak vahşet-i ruhiye değil mi? Halbuki ben bi'l-akıs şuna eminim ki ruhlarında, içinde intihar gibi ilahi celadeti hiss edebilenler her halde pek mümtaz, pek kahraman, pek asil ve güzide şahsiyetlerdir.. Sizin ruhunuzda, bulunduğunuz muhit-i gaflete rağmen, kuvvetli bir nurun parıltılarını hiss ediyorum.. Bütün, bütün bulutları parçalamak için kafi değil mi?. Saadetinizden yalnız siz, ama münhasıren siz mesulsunuz.. Hakk-ı hayat ve saadetinize, rica ederim, sahib ve hakim olunuz... Sizi cidden kurtarmak istiyorum.. Fakat sizde bana yardım etmekden çekinmeyiniz.. Muhteriz davranır,

terbiye-i hissiye ve fikriyenize rağmen irsi, annanevi bir itaatle ebeveyninizin prensiplerine, emellerine esir kalırsanız sizde pek çok hemşileriniz gibi bedbaht olursunuz. Düşünelim bir kere, ince ruhunu idrakdan mahrum kalmaya hakikaten mahkum sabık enişte gibi kaba bir adam ile izdivac, kıymetli ve sevgili Hevza için zülmini minnetler ve şükranlarla aratdıracak ne cehennemi bir hayat-u azab olur?

Rica ederim, kati karar vermeden evvel çok görüşelim. Tamamiyle anlaşalım. Uzakdan hissiyatımıza maglub olmayalım. Size mutlaka benimle izdivac ediniz, demiyorum. Lakin ruhunuzu anlayan, ve dimağını anladığınız bir genc ile evleniniz, diyorum.. Bu şeraiti bende bulursanız benimle teşrik-i hayat ediniz.. Bulamazsanız buluncaya kadar bekleyiniz.. Hiç bulamazsanız hiç evlenmeyiniz.. Düşününüz ki ebeveyniniz ruhu, seviyesi, tarz-ı tecessüsü ve tefekkürü ile sizinle arasında, veraset kanununa rağmen, müdhiş bir uçurumun karanlığı var. İşte izdivac hakkındaki ictihadımı, afvınıza mağruren, mefsilen basit-u izah etdim. Belki ictihadimde hata ediyorum. Fakat düşününüz ki herkesin ictihadi muhteremdir.

“Büyük Ferd” kadınlar cemiyetine dahil olmak için gösterdiğiniz arza ve şetab ne kadar necib ve münevverse ebeveyninizin memaneti karşısında ser-i feruye mecburiyetindeyiz o kadar acı ve elimdir. Yalnız şu manzara-i nevad içinde bulunduğumuz girdabın fecaatini ifşa edecek bir belegan malik.. Medeni ve metruki memleketlerde en tabii, en zaruri ve mantıki görülen ictimailerin, cemiyetlerin, musahabe ve musamerelerin bütün bu şatır ve ve mesud neceliyat-i hayatiyenin bizde müdhiş bir ayıb ve hıyafet telki edilmesi, işte şimdiye kadar inkişaf-ı medenimize zalimane muhalefet eyleyen bünye-i ictimaiyemizi, şetaret-i fikriye ve ahlakiyemizi bi-insafa kemiren mikrob!

Ben istiyorum ki sizinle yapacağımız izdivac memleketdekilerine benzemesin. Hem hissi ve kalbi, hem de akli esaslara istinad etsin. Tali ve mukadderatımızın tesisinde yalnız ruhumuz değil, aynı mesavat-ı hakimiyetle dimağımızda amel ve müesser olsun, munasebet ve revabetimiz uzun bir daire-i tekamül geçirsin. Hissen fikren yekdiğerimizi itimam ve ikmal edelim.. Aşk-ı müthajından her ikimiz muvaffakiyetle çıkdıktan sonra izdivac kadrosuna dahil olalım.. Hasılı bütün manasıyla asri bir izdivac yapalım!.. Ben her şeyde olduğu gibi munasebet-i aşikanedede “evvelu-i sivenistim”; tekamül taraftarıyım.. Vakıa umumiyeti itibariyle genler ideallerini reh-i alzam etmek için hamali bir istical diyorlar.. Fakat hüner, bu şaşkın, istiacale tehakküm edebilmektedir.

Bütün lakayidelere, hatta zımnı memanitlere rağmen kendi kendimize Fransızca’yı öğrendiğimize çok sevindim.. Zekanızı ve azminizi hürmetkarane takdir ve tebrik ederim. Size yakından bir kaç Fransızca eser takdim edeceğim. Bı okuyacağımız kitaplara maksadımı hayat ve izdivac hakkındaki telkilerimi, presiplerimi daha iyi kavrayacak ve beni pek çok haklı bulacaksınız. Sizi mubalağaya kapılmaksızın ve kelimeyi israf etmeksizin söylüyorum, sevmeye ve anlamaya başladım.. Sizinle mesud olacağıma kani oldum. Çünkü bana öyle geliyor ki her şeyden evvel ruhumuzun hamuru ezelden bir!.. İşte yegane şart-ı saadet ve ittilaf!..

Mektubunuzda zarif bir sevk-i kelim ile aspirinin, sulgatu, karbonat, tendirdiyat gibi maü’l-cat ile dolu mini mini iczahatenizden bahs ediyorsunuz... Bilseniz bu, bana ne kadar nişveler, saadetler verdi.. Fi’l-hakika ani bir hastalık, fevke’l-alade bir hal karşısında, tabib gelinceye kadar, medavat-i ibtidaiyeyi temin edecek veya hafif rahatsızlıklara heman karşı gelecek böyle dahili ve harici en luzumlu ilaçların her evde bulunması şarttır. Baz-ı İstanbul kızlarında nedir bu fenaseb bu zeka-yı ruh, bu asalet ve Teşekkür düçar oldukları müzellem ve merteci

muhalefetlere rağmen böyle bir uyanıklık, ziya ve hakikati kavramak hususunda böyle bir refet-i hissiye gösteriyorlar.. Fi'l-hakika bu zeka-yi ruh, tabiyatın öyle mümtaz, öyle ince bir hişayışidir ki değil herkesde, hatta bazen mükemmel tahsil ve terbiye görmüş insanlarda bile bulunmaya bilir!..

Tuvalet hakkındaki musib fikirlerinizle beni meshus etdi.. Çarşafı bedi-i Avrupanın takdirini celb edecek derecede, zarif, nazik, nefis ve kibar bir halde koyabilmek için herhalde Türk kadınlarının ruhlarında ince, asıl bir zevkin ezeli riâşeleri yaşamış olmalıdır!.

Dün Nişantaşında Ferhunde Hanımefendi tarafından verilen bir çay ziyafetine davetliydim. Orada ilk defa olarak teşerruf etdiğim bir hanımefendi sizi giyaben pek iyi tanıdığını ve meziyetlerinizin meclubi olduğunu söyledi.. Bilseniz ne kadar memnun ve magrur oldum.. Medeni hayatımız için bir beşaret olan bu ictimailer, bu davetler bazen ne kadar kibar, ne kadar nezih ve mufid oluyor.. Ah, sizi böyle münevver ictimailerde görmek için kalbim öyle ateşin iştiaqlar ve heyecanlarla çarpıyor ki fitreten erkek ve kadınlara verdiği ayrı ayrı meziyetleri yekdiğerine refh-u merc etmek için bu temaslara münasebetler ne güzel, ne tabii bir sahe-i fırsat!.. Kadınsız, sosyetesiz hayat işte erkeklerimizi böyle sefil, melankolik, avare, bedbaht ve vahşi yapıyor.. Erkeklerle adem-i ilafet, erkeklerin dimağları, irfanları ile adem-i irtibatde kadınlarımızı cahil, atil, hurafepere, nursuz ve ziyasız bırakıyor. Fi'l-hakika kadınlarla erkeklerin münasebet-i fikriyede bulunmaları her iki cinsin tabii nefiselerini imhaya çok yardım eder. Ferda erkekler kadınlardan inceliği, zerafeti, hassasiyeti, şefkat ve merhameti alırlar.. Kadınlar erkeklerden azmi, irfanı, ruh-i şevni, hayatla mücadeleyi iktibasa çalışırlar.. Bı vech ile birbirlerini tekmil ve itam ederler.. Kadınsız hayat çiçeksiz bağçeye, yıldızsız geceye benzer.. Çok yazık, böyle yabes, gayr-ı tabii bir hayat geçiren, harabeler ve zulmetlerde sürüklenen milletlere!..

Ben akim-i şerait altında yaşadıklarına rağmen kadınlarımızın kısmen göstedikleri istidadı, kabiliyet-i terakkiye her vakit kalbimde mesud heyecanlarla takib ve takdir ediyorum.. Ferda siz bu feys-i iman-ı zulmet içinde ne kibar, ne sehbar bir lehya-i nursunuz.. Ah zavallı millet!.. Niye senin temden ve terakkiye olan ezeli istidadının asırlardan beri zalim ve kıskanc bir el ile daima kıyaslamakda!.. Sizin gibi bedialar, nefiseler yetiştiren mader-i vatan nihayet bu günki mazih ve elim şariat-i siyasiye içinde mi bulunacaktı?.. Ne kadar yazık ki hududlarda yalnız selahımız değil, aynı zamanda irfanımız ve ahlakımızda gömüldü. Dört sene zarfında şehid olan ziya ve sadaya meştak münevver gecelerin adedini düşünüyordum da dehşetden titriyorum..

Ruhum bugün sevgili vatanın geçirdiği müzellem, feci buhran ile o kadar perişan ve bi-mecal ki yalnız sen bu zulmetgahde bir nur yare-i teselli gibi görünecek, bana yaşamak ve ümidvar olmak için hararet ve kudret vereceksin. Sen benim için mümtaz, teslit-i nevaz bir heyecan, neziye, nefis bir şiir-i vatansın, sevgili Cevza!

16- Burhaneddin Şevki. “Kadınların Vezaiif-i İctimaiyesi,” *İnci*, no.19, No date, p. 3.

Mevzu-i mikal olan bu ser-i levha, en mühim ve fakat memleketimizde en muhimmeler bırakılan mesail-i ictimaiyedendir.

Memleketimizde kadınlığa verilen mevki, tekamülât-i fikriyeleri için yapılan ihtimamat ciddi olmakdan ziyade-hakikati söylemek lazım gelirse –suri ve

şekli esaslara mütenedir. Ve bundan dolayıdır ki hayat-i ictimaiyemizde kadınlık bugünkü şekliyle yeni nesle pek yüksek ümidler bağlamamıza manidir.

Senelerden beri geçirdiğimiz yesli buhranlı günlerin ictimai bünyemizde açtığı yaralar bir daha nüks etmemek üzere ciddi ve hakiki bir tedaviye muhtacdır. Mesail-i ictimaiyemizden hiç biri yoktur ki marezden salim, esaslı bir islah ihtiyacından varsete olsun.

Bugün bizi delhun eden elim ve zaiyet, ahenk-i ictimaiyemizdeki şirazesizlikten daha az mahliktir. Teşkilat-ı ictimaiyesi kavi olan milletler haricin tezyikat ve tahmil ettiği tahammülsüz şeraitinden ancak seciyeleriyle, milli gayeleri besleyen ictimai anasırlarıyla kurtulabilirler. Maruz kaldığımız felaketler siyasilerimizin devr-i endiş, kumandanlarımızın seri ve mahir olmamaları gibi sathi bir sebep neticesi değil, belki bizi içimizden kemiren ictimai marazlardandır. O marazlar ki şimdiye kadar saklanmış, tedavisi için en ufak bir çare bile aranmamızdır. Bugün ise bütün tehlikesiyle, bizi ümitsizliğe düşüren kisvesiyle artık meydana çıkmıştır. Bu hal uzullarından herhangi birinde çıban çıkaran kimsenin onu ezale için biraz canı acıtmaya kıyamamasına, bi'l-ahire hayatını tehlikeye ilka eden şekli karşısında en acı ve tehammül edilmez sıkıntıya katlanmasına benzer. O adam hayatını kazansa bile, hayatı bahasına kazanır ve bir daha “südden ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer” darb-ı müselli hükmünce en ufak bir arızayı bile ibtidai devresinde kapatmak ister.

Artık marazlarımızı teşhis etmek zamanı geldi diyerek calı bağırmalardan ziyade bugün ictimai infisah tehlikesi karşısında hayatımızı kurtarmak için son ve kati tedaviye başlamalıyız. Acaba bu tedavi nereden ve nasıl başlamalıdır? İşte meseleki ictimaiyat doktorları zan ederim marazın tayin ve teşhisinde müşkülât çekmeyecekler, fakat tarz-ı tedavisinde ihtilaf edeceklerdir.

Mesele; ictimai akidelerimizi asrın icabatına tevfiik edebilecek bir nesil yetiştirmektedir. Demek: marez nesildedir.

Şimdi nesli islah vesaiti aramak lazım. Benim fikrimce bu vesaitde kadınlarımızdır. İbtidai, tali ve ali tahsillerin fikrin tekamülâtına en mühim amel olduğu şübhesizdir. Fakat çocuğun alacağı ilk terbiye bütün manasıyla aile ocağında ki görgüsünden melhemdir.

Çocukdaki bu ibtidai terbiye ve görgü pederden ziyade validenin hususiyet-i tab ve seciye-i ahlakiyesinin bir muakkisidir. Şu halde neslin islahı mevzu-i bahs olduğu zaman çocuklarımıza dini, milli ve esra uygun terbiye verebilmek için evvela kadınlık alemini islahdan başlamak icab etmektedir.

Şimdiye kadar kadınlık aleminde meşhud olan terakkiyatı bir lisan-ı selayişle yad eden mecmua sütunlarını parlak ve ümid bahş yazılarla dolduran müellefler ve muharrirlerimizin bu hususdaki isabet-i nazarlarını maü'l-esef kabul edemeyeceğim. Bi'l-akis yanlış görülen bu terakkiyat, kadınlığı tuttuğu yolu meşru gösterecek şekilde yürütmüş, nesli-i ati için atılması lazım gelen temelleri kurulamamıştır.

Geçende Taksim'de yapılan bir müsamere dolayısıyla kadınlık alemini derin bir teessür duymuş v bu teessürler gazete sütunlarına kadar inkas etmiştir.

Binaenaleyh şu ufak mukaddimededen sonra kadınların heyet-i ictimaiyede li vezaiifi gibi mühim bir meseleyi ortaya atmakla bu vezaiifin nelerden ibaret olduğunu ve nasıl bir mefkure ile çalışmak lazım geldiğini izah etmek istiyoruz.

Gelecek makalemize de meselenin esasına temaz ve izaha başlayacağız.

16- Fatma Nesibe. “Yeni Kadın,” *İnci*, No. 25, 19 Şubat 1337, pp. 3-4.

Fatma Nesibe Hanım'ın Konferansından:

Hasta idim fakat madem ki buraya kadar gelebildim, madem ki kendimde hala söz söylemek kuvvetini bulabiliyorum. Musaade ederseniz sizi yine tesdi edeyim. Bu bence bir vazife hanımlar! Keşke işte böyle bir zavallı için bir şey yaptığımı zann ederken ölsem!..

Ah vazife... İşte size en müellem cerihelerimizden biri daha. Bugün en ciddi, en müsbet tedkikata göre, hanımlar, şu varlığın büyük ve muaciz kanunlarından biri ihtimaline kuvaneyn tabiyenin münebbi, esas vazifedir.

(?), bu kadar harde bu kadar muhtelif tefsilatı, hep hayat ve vucud denilen bir gayeye doğru sürükleyecek nasıl bir kuvvet, nasıl yanılmaz, fakat basit ve ve muhit, bir destur ister? Öyle harkü'l- ade bir şey ki bunlar mekunatı bu sefil toprakdan başka, daha ne kadar çok versek cihanları idare etsin! İşte bu katun, bu yüksek şey vazifedir hanımlar! Yoksa yarımı, şu payansız fırtınalı iman-ı vucud içinde, birer küçük alimpareden ibaret olan mevcudat nasıl muhafaza olunur, idare edilirdi?

Zaten hayat, vazife demektir. Varlıkta, her zerre devam ezeli bir hareket ve hizmetle mükellefdir. Ve bundan hiç bir şey müstesna değildir. İster yaşayan, ister bi-hayat hiç bir şey..! Mesela bir kısım mevcudat, iradesiz, idraksız bir seciye tarzında bunu ifa eder; diğer kısmı, kısmen hissiz, kısmen de selim bir muhakeme ile bunun mecburudur. Ve vazife, öyle seri ve muntazam bir çarh-ı ictimaiyedir ki bunun cazibe-i devnesinden kurtulan her şey ölüme mahkumdur.

Arz edebiliyor muyum efendim dünya tabi ki bir tab' makinesine benzer ufak tefek bin türlü teferrucât çarhlara, parçalardan mürekkebirdir. Fakat bütün bu küçük şeyler, hep ayrı ayrı bir takım vazifelerle memurdur makine harekete başlar ve bu hareket bütün bu küçük teferulatin işidir. Ve bunlar kımıldamaz yahud vazifesini ifa etmezse makine de işlemez yahud işlese bile verdiği mahsul noksan hata olur..

Yalnız, Hanımlar, dünya makineleri ile, adi bir tab makinesi arasında şayan-ı dikkat bir fark var. Bir tab' makinesi her zaman işlemez. Bu matbaanın işlerine tâbî bir meseledir. Bi'l-akis dünya makinesi... Her an işler. Çünkü belki hiç bitmeyecek bir kitab-ı hayat, bir kamus-ı hadisat basar.

İşte böyle, hanımlar, ictimai cihaz muhtelif, fakat netice itibariyle hep gayeye başka bir tabirle beşerin saadetine matuf bir takım vezaille mukellefdir. Yalnız, büyük işler, hem mülkûlatı kaldırılmak, hemde mükemmeliyet temin edilmek için bir takım aksâma ayrıldığı gibi vazifeler de küçük küçük parçalara taksim edilmiştir. O kadar küçük parça ki... Mamafih beşeriyetde iki uç, iki şahsiyet olduğu için bütün bunlar iki asla teksif edilebilir: kadınlara aid vazifeler, erkeklere aid vazifeler.

Ve bu esaslı taksim, o kadar dakik, ve yüksek hesaplar üzerine müessesdir, o kadar adil ve müsaridir ki, birinin diğerine nüfuz veya tecavüzü kıyametler koparan bir beliyeye-i ictimaiye olur. Çünkü mizan-ı ictimai fevka'l-ade hassasdır, hanımlar!

İşte son asrın ihtilahatı bu hassas terazinin icadı... Bu günün en büyük, en müzmin meselesi...

Kadın-ı asrî... Bir fırtınadır. Öyle bir sağanak ki belki uzun sürecek. Nihayet bir gün sükûnet bulacak, lakin bu sükûn, mutlaka temiz ve yüksek bir simâ-yı ictimaiyeni tekevvününden sonra olacak.

Elbette, Avrupa'da, şu son zamanlarda evvela İngiltere'den coşarak yavaş yavaş bütün medeniyet mecrâlarını dolduran seli biliyorsunuz. İşte onlarla bizler de başladık bizler de diyoruz ki: "Hilkat itibariyle bizden erkekler arasında hiç bir fark yok iken, hatta fazla faziletlerimiz var ki niçün vazifelerimiz ve bunlar mukabilinde

ki haklarımız ibtal olunuyor bu, adalet-i ictimaiyeye bir darbedir. Vazifeler müsâvât ile taksim ve temdid olunmalıdır. Şimdi ki müessesât pek çürük, pek esassızdır. Beşeriyete yavaş yavaş bu müessesâtle beraber sükût ediyor. Bir gün müdhîş bir iflas karşısında kalacak vazifelerimize dokunmayınız. Haklarımızı veriniz!”

Oralarda işiten kulaklar, anlayan kafalar var hanımlar. Fakat bu pek çarbuk olmadı. Ve olmuyor. Düşününüz ki oralarda ve hele buralarda erkeklerin kadınlar hakkında ki itikadı iğrenç ve sefildir. Ve kadın erkepe nazaran âle'l-âde şahsi manasıyla, “kadın” değil, kendinin zevkinin, arzusunun, hevesatının kadınıdır. Fakat bu nazariye bu istibdad felsefesi şimdi ne kadar değişti. Bugün kadın bir erkeğin etrafında dolaşması mukadder bir gölge değil belki kendizâtının tekamülünü ta'kib ede serbest ve ayrı şahsiyet, bir varlıktır. Erkeği dünya ve hadisatın merkezi add etmek fikri bugün ki fen, yirminci asrın ruhiyatı ile kabil-i tevfiik olamaz. Erkek, asla kadının gayesi, tali'i değildir. Kadın bi'z-zat bir ehemmiyet-i mazidir.

Mazide ve el'an az fedakarlıklar da mı bulundu?

Bugün bile bize: “Siz!” diye hitab edenlerin kalblerini görmek istemem. Bize: “Şiirsiniz” dediler. Yazık ki kalblerimiz, sinirlerimiz, gördüğümüz ahmak terbiye tesiriyle hala zayıf... Zambak ellerle incitmek istemediğimiz budalalar siyah yumruklarıyla kafalarımızda gürlediler. Ve biz hala bize yalan söyletmen, yalan tekrar eden bu iğrenç ve sahte edebiyatdan ve onun mutlaka sefil müessirlerinden bıkdık.

Beklide heyecan duyuyor, kalb titriyor ama.. Adalet hiddetleniyor. Dünya iş ve ihtiyaçla dolu bugün ki ahlakı ve kuvveti istimal edilmiş erkek mevcudiyeti bunu ifa ve tazmine kafi değil biz asırlarca işsiz ve fakat ihtiyaç içinde bunaldık. Erkek kadının mağlubiyetinden bir vakit kazanmayacak. Kadının zekasını, hürriyetini imha etmek hiç bir zaman ne bahtiyar, ne faidesi oldu. Beşeriyet bi'l-akis kayb etdi. Bu tehlikeli oyunda kadın yüzünden erkek alçaldı, kadının hiffeti, erkeği zulme tahakküme, tenbelliğe, gurura sevk etdi. Fakat işte bugün, yeni bir hayata başlayan kadın yüksek hilkati, ulvi fedakarlıklarıyla beşeriyete daha ali bir vicdan, daha mukaddes bir hürriyetle yetişdirecek.

Bize: “Yeni Kadın!. Yeni Kadın!” diye gülenler var. Hayır bunlar yalnızca birer budaladırlar. Yeni kadın bugün mevcudiyetdir ve bu kabil-i inkar değildir. Bunun kadar arzularımızda muayyen: İstiyoruz li bizler de hayattaki kıymetimize varlığımıza sahip olalım beşeriyetin istikbalini biz kurtaracağız. Bir milletin terakkîsi kadının zeka ve isfaninin derecesine tabidir. Cahil analara malik olan bir millet ancak vasat derecede insan yetişdirir. Buna mukabil zamana, hadisata dikkat ediniz. Dünyanın şu bed-baha vaziyetini erkek zekalarının çürüklüğü isbat etdi. O erkekler ki mazideki zavallı cahil anaların mahsülüdür.

“Yeni Kadın” bir münci, bir âle, bir kudretidir hanımla mazide, yahud el-an onu icad etmediği bir dinin kurbanı gibi zındıklara, ateşkemlere sevk etdi. Fakat ona halk eden kuvvetiyle mesuliyet yaraşmıyordu. Şimdiki beşeriyeti onun zavallı meşimesine ragmen, onun haricindeki cennetlerinde serbest kalan iblisleri yaratdı. Bir Meryem gibi sâkit ve sabur, kendisine atf edilmek istenilen şubelerden müberrâ, kudsi günlerin, necat günlerinin hulûlünü bekledi. Beşeriyet bugün teşkilatsızlığını, idraklarındaki noksanı, cemiyetlerin infisahını anlamış, kime ne? Bu teşkilat, bu noksan bu infisah o beşeriyetin bir nısfına kadınların bunda hiç bir dahl ve tesiri yok. Asırlardan beri işleyen sağ kol. Artık, öğrenildi ki yorgun ve sakatdır, şimdi sol kollar da işleyecek ancak müsavi şartlar, müsavi esaslar, müsavi mesuliyetlerle!

İşte size daha pek taze bir kuvvet. İşte yüksek ve şahsi manasıyla kadın!...

17- Yahya Kemal, “Yeni Kadınlığa Dair Musahabe,” *Yeni İnci*, no:2, Temmuz 1338, p. 4.

İstanbul’un Türk Kadını, tal’in şevkiyle, nasıl yüksek bir derecede bulunduğu bilse, hemen alafrangadan yüz çevirir, başka türlü güzel, başka türlü sevimli, başka türlü şık, başka türlü cazibeli, hasılı başka türlü bir kadın olur.

Romalı Kayser, Roma’nın başına geçmeden evvel, ordusuyla İtalya dağlarından geçtiği bir gün, uzakta bir köyceğiz görmüş, yanında at başı beraber yürüyenlere demişki “Roma’da ikinci olmaksansa bu köyde birinci olmak isterim!”. Kayserin bu sözü hanımlarımızı biraz düşündürebilir.

İstanbul Hanımları, daha elli sene evveline kadar, şark aleminin en üst tabakasında bulunuyorlardı, güzellikleri incelikleri, zariflikleri, refîtları, Türkçe söylerken şiveleri, terbiyeleri, hasılı bir çok meziyetleri her yerde hayranî ile yad ediliyordu; Suriye, Mısır, Tunus, Kafkas, İran hatta Hindistan şehirlerinin Müslüman kadınları, örnek diye İstanbul kadınına görüyordu. Türk kadını o zaman, Avrupa kadınlarının nazarında “Parisli Kadın” ne ise, Asya kadınlarının nazarında o idi; hatta ondan fazlaydı. Türk kadını alafrangalaşmaya başladığı günden sonra, bu yüksek mevkiini yavaş yavaş kayb etdi, öyle görülüyor ki büsbütün de kayb edecek; bir zaman sonra şark aleminde, Rum, Ermeni, Bulgar, Sırb, Hırvat kadınlarıyla bir sınıfta, belki de onlardan da dún bir derecede görünecek. Parisli, Viyanalı, Amerikalı kadınlar kendilerini, medenileşmiş Rum ve Ermeni kadınlarıyla bir derecede tutarlar mı? Hiç bir zaman! Eğer İstanbul’da henüz Türk kadınına beğeniyorlarsa, bu tercih iki sebepten ötürüdür: biri, çünkü Türk kadını henüz merakı cezbe ediyor, öteki de, ne kadar olsa mazideki hal ve şanını büsbütün kayb etmemiştir. Fakat biraz zaman daha geçerse bir taraftan Avrupalıların bu merakı zail olur, diğer taraftan da İstanbul hanımları mazideki hal ve şanlarını kayb ederler, birer Frenk kuklası olurlar.

Pier Loti’nin yeni İstanbul kadınlarına dair meşhur romanında hanımlarımızın anlayacağı hazin bir mana vardı. Fakat o romanın bu hazin manasını değil, hatta ünvanını bile pek anlayamadık; Pier Loti’nin “Dezanşante Kızlar” teşmisesini biz “naşad kızlar” gibi tamamıyla yanlış bir tercümeyle bozduk. Pier Loti “Dezanşante Kızlar” derken, alafrangalaşarak, İslam haremının sihir ve efsununu kayb eden Türk kızlarından bahs ediyor. Eğer dünyanın dört köşesinde herkesin manasını anladığı bu meşhur tesmiyeyi doğru bir tarzda tercüme edersek “Sihir ve efsununu kayb eden kızlar” demek lazım gelir. İşte Pier Loti yeni Türk kadınına verdiği bu sıfatla Türk aleminde büyük bir hadiseyi keşf etdi. O, bu hadiseyi keşf ettiği zaman, biz Avrupa medeniyetinin hasretiyle yanıyorduk; hikaye-nüvislerimizin, Hüseyin Rahmi Bey gibi hüccâv olanları Türk kadınına tramvaylarda yaygaracı, İstanbul’un iç mahallelerinde gürültücü, konaklarda gülünc, Halid Ziya Bey gibi şair olanları ise, Avrupa bebekleri kılığında, birer hayali mahluk olarak tahayyül ediyorlardı. Bizim bu dalgınlık devremizde İstanbul kadınlarının sihir ve efsunu zail olmağa yüz tuttu.

Abdülmeccid ve Abdülaziz devirlerinde İstanbul’un Türk kadını çok değişmiş bugünkü tabirimizle, çok asrileşmiş, çok tekamül etmişti, eski kadınlarından çok farklıydı, Mısır saraylarındaki kadınlar, İstanbul’u tahayyül ederler, İstanbul kadınına İslam aleminin güzellik numunesi olarak severlerdi. O zaman İstanbul’a seyahat etmiş olan en güzide Avrupa muharrirlerinin eserlerinde de İstanbul kadınına böyle bir hayrani görülüyor.

Ben zann ediyorum ki o tekamül tabi'i yolunda devam edseydi bu gün Türk kadını yine bugünkü kadar azad ve hür bri mev'zide bulunur, fakat bu günkü gibi bir Avrupa kuklası olmaz, sihir ve efsununu muhafaza ederdi. Bu tabi'i yoldan inhirâf mürebbiyeler, sur mektepleri, kolejler ve bizim kendi elimizle yazdığımız o zenc romalarının yüzünden oldu.

Bugün İstanbul'un tamamıyla alafranga kibarlıkda en ziyade mümtaz hanımlarını göz önüne getirdim, farz-ı muhal, bütün Türk kadınları bu hanımlar gibi olsalardı Türk milleti kırk elli sene sonra kürr'i arz üzerinde yok olurdu; çünkü yetişecek nesil Türkçe'yi unuttur, Türklüğün dini, milli, ırsî, her türlü hassalarından mahrum olarak yetişir, renksiz bir halîta halinde tecelli ederdi; bı halîtaya Frenklerin "Levanten" dedikleri, karışık unsurun kadınlarını ve erkeklerini teşbih etmek de caiz olmaz, çünkü o "Levanten"lerin birer mezhebin birer kilisesi, ne kadar olsa, birer cemaat halinde tutuyor. İslamiyet'in kilisesi olmadığı için Türk "Levanten"leri şimdiye kadar beşeriyetde misli görülmemiş birer kukla olurlar.

Menfî bir tarzda tenkidi uzatmak faide vermez. Milli ruhunu tamamıyla kayb etmiş pek mahdud bir sınıftan mâ'adâ bütün müterakkî Türk kadınları ve erkekleri bu günkü revîşi beğeniyorlar; haretle arzu ediyorlar ki kadının terakkisi milli terakki olsun. Fakat muamma işte bu kelimededir. "Milli bir siyakda terakki bu nasıl kabil olur?"

Ben bu fikirdeyim ki olan şeyler hep arzu, heves ve ihtiras sevkiyle oluyor. Mesela bugün ki alafrangalığa hep arzu, heves ve ihtiras bu dereceye çıkardı. Eğer alafrangalığın da modadan düşmeğe başladığı bu sıralarda, milli hissi olan İstanbul kadınları garb kadınlarının mükallidi olarak son sınıfta bulunmaktansa, İslam aleminde birinci olmak arzusuna, hevesine, ihtirasına kapılırsa, yalnız bu hislerin sevkiyle, derhal büyük bir inkilab başlar; Türk kadını nasıl ki bir zaman haremde güzeldi, bugün de "hürriyet"de o kadar güzel olur. Bu yeni ihtirasın sirayetinden biraz vakit sonra görürüz ki kizvede, yaşayışda, eğlenişde, herşey de zevk ve çeşni değışmiş, bütün hayata, şarkın, İslamın, Türklüğün zevkleri sinmiş, Türk kadını eski sihir ve efsununu bulmuş.